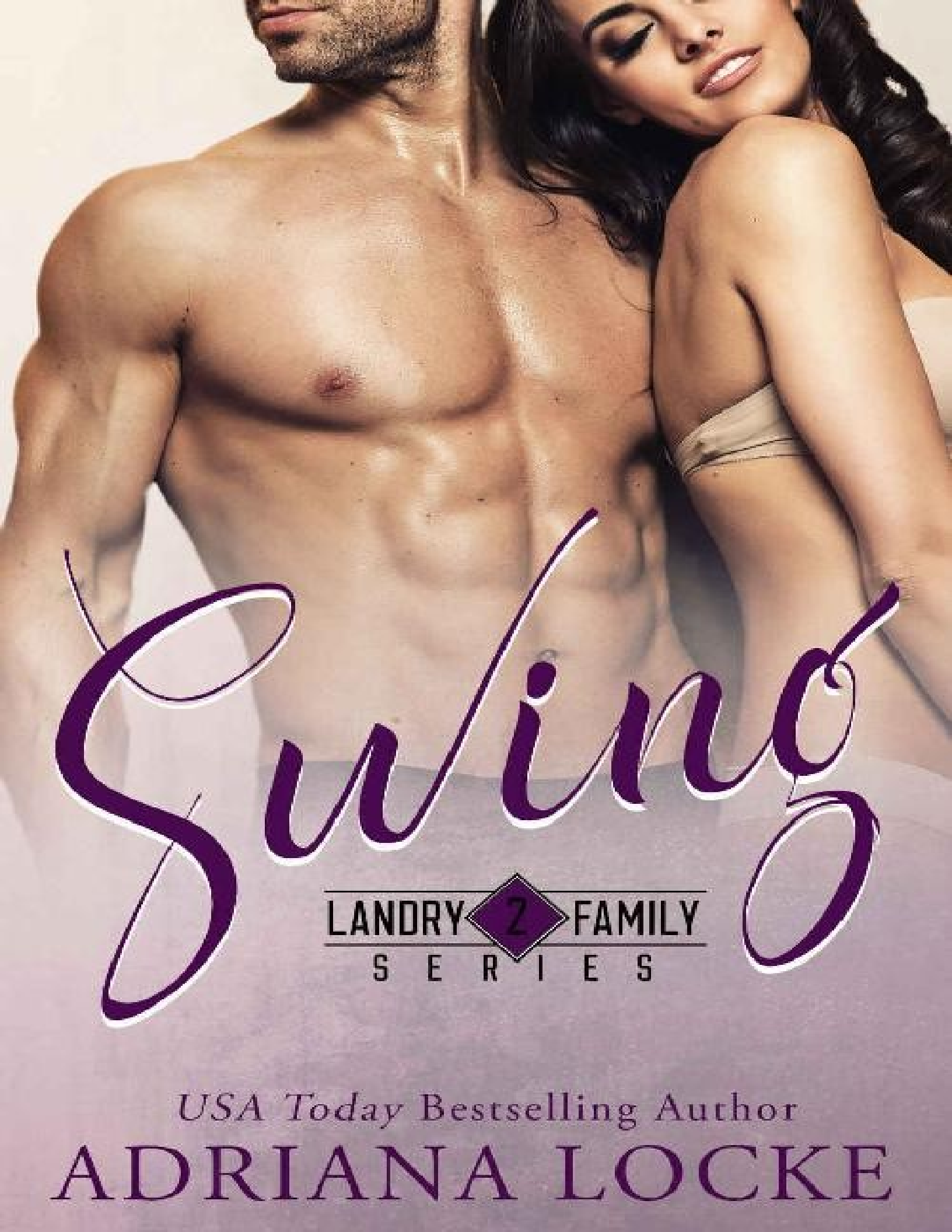

Swing

LANDRY 2 FAMILY
SERIES

USA Today Bestselling Author

ADRIANA LOCKE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Swing

ADRIANA LOCKE

Salıncak

Copyright © 2016 Adriana Locke
Tüm hakları saklıdır

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Kapak resmi:
Kari March, Kari March Tasarımları
www.karimarch.com

Kapak Fotoğrafları:
Adobe Stock

Düzenleme:
Lisa Christman, Adept Edits

İç Tasarım ve Biçimlendirme:
Christine Borgford, A Tipi Biçimlendirme
www.typeAformatting.com

İçindekiler

Salıncak

Ayrıca yazan Adriana

Locke İthaf

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38 Sonsöz

Yazar Hakkında

Wherever It Leads kitabından bir alıntıya göz atın

Beverly Preston'ın yazdığı İtalyan'a bir göz atın Teşekkür

Also by ADRIANA LOCKE

İSTİSNA SERİSİ
(her roman tek başına okunabilir)

İstisna (kitap 1)
Amazon'dan satın alın

Bağlantı, bir roman (kitap 1.5)
Amazon'dan satın alın

Algı (2. kitap)
Amazon'dan satın alın

LANDRY AİLESİ SERİSİ
(her roman tek başına okunabilir)

Sway (kitap 1)
Amazon'dan satın alın

Salıncak (kitap 2)

Switch (Graham Landry'nin kitabı, 2017'de

çıkacak) Swear (Ford Landry'nin kitabı, 2017'de

çıkacak)

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Fedakarlık
Amazon'dan satın alın

Nereye Götürürse Götürsün
Amazon'dan satın alın

Yara İzlerinde Yazılı
Amazon'dan satın alın

Teslimatçı (2017'de geliyor)

Battle of the Sexes (2017'de çıkacak)

More Than I Could (2017'de çıkacak)

Adriana'nın Yayın Günü E-posta listesine abone olun ve her kitap yayınladığında yazardan bir e-posta alın- BURAYA

Bookish-HERE ile ilgili her şeyden haberdar olmak için Adriana'yı Goodreads'te takip edin

Dedication

Sevmesi her zaman kolay olmayan birini seven herkes için.

Ve Danielle Monroe için. Nezaketiniz ve beyzbol sevginizle beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsunuz. Bu senin için!

Lincoln

"BUNUN DUYMAK İSTEDİĞİNİZ ŞEY OLMADIĞININ FARKINDAYIM."

Şapkamı alnımdan biraz daha aşağı çekerek, Arrows'un takım doktorunun sesini zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Test sonuçlarına bir şey yapamaz. Omzuma biraz merhem sürüp geçiştirebilseydi hayatı daha kolay olurdu. Ne yazık ki ikimiz için de öyle bir şans yok.

Asansörün kapıları açıldığında çınlıyor ve içeri giriyorum. Terapi katının düğmesine basıp gülümsüyorum ve arka duvara yaslanmış sarışın hatuna bir kemik fırlatıyorum. Benim kemiğimi değil tabii ki. Şu anda bunu düşünemem. Bu, dilinin alt dudağına doğru gidip yavaşça gezinmesinden zevk almadığım anlamına gelmiyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor en iyi Marilyn Monroe taklidiyle.

"Terapi," diyorum.

"Gerçekten mi?

Ben de öyle."

Bakışlarını yüzümden göğüs kafesime, oradan da karın kaslarıma indirip çıkıntılarımın üzerinde gezdirirken sırıtıyorum. Onu ve belki de kendimi eğlendirmek için aletimi tutup biraz sallıyorum. İnliyor.

Her zaman. Zaman.

Tam Blondie sesini bulmaya başladığında yükselişimizi durduruyoruz, kapılar sallanarak açılıyor ve her şeye rağmen tam bir kaos yaşanıyor. Muhtemelen on beşi on yaşın altında olan çocuklar bir kişinin dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışıyor.

Onu gördüğümde kapıları kapatmak için düğmeyi buluyorum: parlak, kuzguni saçları dolgun, pembe dudaklarla vurgulanmış yuvarlak bir yüzden uzakta. Vücudu bir kum saati şeklinde, sadece şehvetli kıvrımlarını sıyıran soluk pembe elbisenin altında bile belli oluyor.

Elim kapıların kapanmasını engellemek için ileri atılırken, "Siktir git," diye mırıldanıyorum.

"Affedersiniz?" Sarışın cıvıldıyor. "Eğer bu bir teklifse, ben hazırım."

Onu görmezden geliyorum. Gözlerim önümde çömelmiş, kızıl saçlı küçük bir çocukla göz göze gelecek şekilde duran kadına odaklanmışken kendimi asansörden bir adım atarken buluyorum.

"Hey! Burası terapi katı değil!" Sarışın bağırıyor.

"Biliyorum." Ama işler yolunda giderse bu en iyi terapi türü olabilir. Asansör onu alıp götürürken arkamda zil çalıyor.

Küçük çocuk, onlar odadan çıkmadan önce derme çatma bir sırada diğerlerine katılıyor. Ayağa kalkıyor, yanındaki çıkıntıdan bir fincan kahve alıyor ve dönüp onu izlerken beni yakalıyor. "Oh!" dedi, irkilerek, hafifçe sallanarak

Topuklu ayakkabıları. Boynumun etrafında harika görünme olasılığı yüksek olan bacaklarını zayıf ve tonlu gösteren topuklu ayakkabılar.

"Seni korkutmak istememiştim," diye gülümsüyorum.

"Ben, um." Kendini toparlamaya çalışır gibi boğazını temizliyor. "Özür dilerim. Yardımcı olabilir miyim?"

Oh, eminim yapabilirsin.

Sırıtışım iletmeye çalıştığım tarafsızlığa ihanet ediyor. Eli boğazının çukurundaki küçük, altın tılsıma uzanırken, tek yapabildiğim dudaklarımı ona bastırdığımı hayal etmek. Tenine dokunmak. Tatlı, seksi bir afrodizyak olduğundan emin olduğum kokusunu alıyorum. Ellerimi o kıvrımlarda gezdirip hafızama kazıyorum.

Elimi eşofmanımın cebine sokup kendimi ayarlıyorum. Fark ettiyse de fark etmemiş gibi yapıyor.

Klas da mı? Sikerler. Gerçekten. Lütfen.

"Terapiyi arıyordum," diyorum ona, daha fazlasını yapabileceğim bir sohbeti teşvik etmeyi umarak. Tabii ki nereye gittiğimi çok iyi biliyorum. Burası benim evden uzaktaki yeni evim oldu.

"Üç kat yukarı çıkmanız gerekiyor," diye cevap veriyor. "Burası Çocuk Yaşamı. Burada terapi yapılmıyor, ancak çok uzun süre kalırsanız terapiye ihtiyacınız olabilir."

Sözleri en güzel şekilde alaycı bir ifadeyle noktalanıyor. Kötü niyet yok. Tavır yok. Sadece konuşmaya devam etmesini istememe neden olan bir doz şakacılık. O bir koridora dönüp konuşmanın başlangıcını etkili bir şekilde sonlandırırken bile, ben onu takip ederek konuşmayı etkili bir şekilde yeniden başlatıyorum.

Benden öylece uzaklaşabileceğini mi sanıyor? Eğer öyleyse, kıçının gücünü hafife alıyor demektir.

Elbisesi sırtının alt kısmında, arkasındaki kavisin hemen üzerinde dalgalanıyor. Dokunmamam gerektiğini kendime hatırlatmak için iki elimi de ceplerime sokuyorum. Ben öyle bir adam değilim, ama o kadar mükemmel ki. Tam arkadan vurulurken sallanıp sallanmadığını ve küçük ağzından hangi seslerin çıkacağını merak ederken omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Üç kat yukarıda," diye tekrarlıyor. "Ne?"

Havada bir kıkırdama uçuşuyor, aynı sesin benim adımla yüklendiğini duyma düşüncesiyle karın kaslarım sıkılıyor. Ben onun içindeyken. Ya da dudakları sikimi kaplıyor. Ya da-

"Beni dinliyor musun?" diye gülüyor.

Sesi beni hayallerimden çekip alıyor. Bir kapının önünde duruyoruz. Küçük bir ofisin ışıklarını yakıyor ve içeri giriyor. Oynayacak birini arayan bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyorum. En azından salyalarım akmıyor. Sanmıyorum ama muhtemelen nefes nefese kalıyorum. Oynanmaya ihtiyacım var. Ne diyebilirim ki?

Oda kirli beyaz bir renge boyanmış ve duvarlara ilkokulda yaptığımız gibi düzinelerce parmak resmi ve makarna sanatı yapıştırılmış. Etrafa bakarken, onun bir çeşit resim öğretmeni olup olmadığını merak ediyorum.

Üzerinde adı olan bir şey arıyorum, kim olduğuna ve ne iş yaptığına dair bana ipucu verecek bir fotoğraf. Hiçbir şey yok. Sadece köşedeki sahte ağaçtan sarkan kağıttan zincirler.

Elindeki not defteri bir şaplakla masasına çarpıyor. Gülümsemeye çalışarak bana hızlıca bir göz atıyor. "Bir eskorta ihtiyacınız var mı?"

"Teşekkürler ama eskortlar bana göre değil," diye sırıtıyorum.

Masasına yaslanıyor, göğüs dekoltesi vücudundan söküp atmak istediğim lanet elbisesinin üstünden dışarı fırlıyor. Bunu bilerek yapıyor, küçük sürtük.

Bakışlarını vücudumda gezdiriyor, alt tarafımda oyalanmasına izin veriyor ama bebek mavisi gözlerini gözlerime çevirip sırıtıyor. "Yani sadece etrafta dolaşmayı ve ne çıkacağını görmeyi mi tercih ediyorsun?"

İmalarına verdiğim tepkiyi değerlendirmesini izlerken başımı yana eğiyorum. Ben cevap veremeden masasının üzerindeki telefon canlanıyor. Elini ahizenin üzerine koyuyor. "Buna bakmam lazım," diyor. "Üç kat."

"Yukarı," diye göz kırpıyorum. "Anladım. Senin

adın ne?" "Danielle Ashley, Çocuk Hizmetleri

Müdürü." "Ben Lincoln Landry."

"Biliyorum."

Kim olduğumu bildiği için üstünlük sağladığını düşünüyor. Gerçek şu ki, kiminle karşı karşıya olduğunu gerçekten bilmiyor çünkü ben her zaman sayının önünde kalıyorum.

"Sonra görüşürüz, Dani." Kapıdan çıktım ve onu çenesi açık bir şekilde orada bıraktım.

"Bu Danielle!" diye arkamdan bağırıyor ama ben dönüp bakmıyorum.

Danielle

"MERHABA?" GÖZLERİM az önce masamın diğer tarafında işgal ettiği yere DÜŞTÜ.

O kadar uzun, o kadar geniş, o kadar ... büyük ki. Yanaklarım yanıyor, muhtemelen ne kadar büyük olduğunun kesin hatlarını hatırladığımda yanaklarımı bölen bir sırıtış. Eğer kocakarı masalları doğruysa ve penis büyüklüğü ile ayakkabı numarası ilişkiliyse, en az on üç numara giyiyor olmalı.

"İyi günler," diye yanıtlıyor Macie hattan.

"İyi günler mi? Şimdi de Avustralyalı mı oldun?"

Gülüyor. "Avustralyalı bir hastam var. Aksanına aşığım. Will, eğer durmazsam beni öldüreceğini söylüyor."

"Nedenini anlayabiliyorum," diye şaka yapıyorum. "Boston'da neler oluyor?" "Öğle tatilinde. En iyi arkadaşımın ne yaptığını görmek için aradım. yapıyor."

Sandalyeme çöktüm ve bacaklarımın arasında zonklayan ağrıyı bastırmak için kalçalarımı birbirine bastırdım.

yine kapının eşiğinde. Kolonyası, misk kokulu, zengin bir koku, hala havaya nüfuz ediyor. Sanki burada olmasına bile gerek kalmadan benimle alay ediyor. Hiç adil değil.

"Tanrıya şükür aradın," diye mırıldandım. "Aramasaydın muhtemelen şu anda masamda sırt üstü yatıyor olacaktım."

"Ne?"

"Yani, elimde değil. Ben sadece bir kadınım. Son on dakika bir şey kanıtladıysa, bir azizin kısıtlamasına sahip sert bir kadın, ama çatlıyordum. Ben de insanım."

"Yavaş ol, Aziz Danielle. Sen neden bahsediyorsun?" diye gülüyor.

"Az önce ofisimde kimin olduğunu asla tahmin edemezsin." "Muhtemelen edemezsin. Öyleyse söyle bana."

"Lincoln Landry." Hat sessizleşti. Birkaç uzun saniyeden sonra, kimden bahsettiğimi bilmediğini fark ediyorum. "Tennessee Arrows'un yıldız orta saha oyuncusu mu?" Teklif ediyorum.

"Ohhhh . . ."

"Evet, ohhhh."

"Özür dilerim. Eğer Boston'dan bir dövüşçü ya da oyuncu değilse, onları tanımıyorum. Will'in Red Sox'tan başka birini sevdiğimden şüphelenirse benden ayrılacağından eminim."

"Lincoln'ü Google'da ara. Olası bir ayrılığa değer," diyorum hâlâ kızarmış yanaklarımı yelpazeleyerek. "Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam o, Macie."

"Bunu sizden duymak çok şey ifade ediyor, Bayan Seksi Mıknatıs."

Aklımdan hayatım boyunca tanıştığım ya da tanıdığım erkeklerin fotoğraf albümü geçiyor. Bryan ve Tracey Ashley Kipling'in çocuğu olması sayesinde oldukça muhteşem bir liste. Atletler,

Film yıldızları, modeller? Hepsini gördüm. Ve hiçbiri Lincoln Landry'nin eline su dökemez.

Taşıdığı özgüven çok tahrik edici. Sınırda ukala. Yarı kibirli, yine de bunu başarıyor çünkü bunları yapmaya hakkı var. Çok lezzetli. Ateşli. Yetenekli. Zengin. Medyanın söylediğine göre, aynı zamanda komik, nazik ve tatlı.

Siktir et onu ve mükemmel

özgeçmişini. Ve kusursuz yüzünü.

Ve lezzetli bir vücut.

Ve muhtemelen maç kazandıran dayanıklılık. Bugün sadece bunu düşünerek bile berbat olacağım.

"Neden senin ofisindeydi?" Macie tam da zihinsel olarak onun kıyafetlerini çıkarmaya hazırlanırken sordu. "Aman Tanrım, Danielle! Az önce onu yukarı çektim. Neden sen olamıyorum? Sadece bir günlüğüne?"

"Bugün kendim olduğum için oldukça mutluyum," diye gülüyorum. "Asansörden yanlış katta indi ve beni ofisime kadar takip etti."

"Neden?"

"Fark eder mi? Şimdi burada ıslak bir külot, ofisimi dolduran 'Sik beni' parfümü ve o eşofman altı ve tişörtün altında vücudunun nasıl göründüğüne dair her türlü fikirle oturuyorum."

"Eşofman mı giyiyordu?" diye

yutkunuyor. "Evet."

"Kahretsin," diye nefes alıyor, sesinde bir gıcırtı. "Bunlar şimdiye kadarki en seksi şeyler. Olmamalı ama öyleler. Sakın bana kalçalarına oturduklarını söyleme."

"Yapmayacağım," diye hülyalı hülyalı iç geçiriyorum. Omuzlarının genişliği hafızamı doldururken, göğsünün yanlardan ince, sert bir bele doğru daralması gözlerimi kapatıyor. Ellerimi kazınmış bir V harfi olduğundan emin olduğum yerde gezdirdiğimi hayal ederken parmaklarım şarkı söylüyor. "Buraya bir rock yıldızı gibi salına salına geldi. Çoğu erkeğin özel dikim takım elbise giydiği gibi eşofman giydi, Mace. Kendine bu kadar güveniyorsa gerçekten iyi biri olmalı."

"Eminim iyidir. Resimlerindeki şu kol pornosuna bak. Ve o eller- Tanrım! Sana neler yapabileceklerini bir düşün." Telefondan bir kamera deklanşörü sesi geliyor. "İşte, sana bunun ekran görüntüsünü gönderiyorum."

"İşte ben de tam olarak bunu düşünmemeye çalışıyorum," diye gülüyorum. "Önümüzdeki beş saat boyunca çalışmak zorundayım!"

Macie de benimle birlikte iç geçiriyor. "Bu arada benim de işe dönmem gerekiyor. Burada ateşli beyzbol oyuncuları yok, ama umut edebiliriz, değil mi?"

"İki kelime: Will Gentry."

"Seni daha sonra arayıp dün geceyi anlatmam gerekiyor. Şu anda aileler tarafından işgal edilmiş durumdayım, bu yüzden ayrıntılara giremem. Sadece o çocuğun beni saatlerce nefes nefese bıraktığını söyleyeceğim Danielle. Saatlerce."

"Beni sonra ara," diye

gülüyorum. "Cheerio!"

Ahizeyi yerine koyuyorum ve koltuğuma geri yerleşiyorum. Vücudumu bir ürperti kaplıyor, Landry fırtınasının merkezinde olmanın verdiği bir artçı şok. Kapıyı kilitleyip inmeyi düşünüyorum. Serbest kalmaya ihtiyacım var. Vücudumun normal çalışma düzenine dönmesi gerekiyor.

-

İtilmiş mi? Bu günü asla atlatamayacağım. En kötüsü de bu yakışıklı pisliğin bana ne yaptığını çok iyi biliyor olmasıydı.

Hep öyle yaparlar.

Bu yüzden uçuşa yasak bölgemdeler.

Lincoln

Sabahın ikisinde sıkılmış, ayık ve biraz da huzursuz olduğunuzda ÖĞRENDİKLERİNİZ KOMİKTİR. Bu üçlü ile yeni yeni tanışıyorum. Sezon boyunca çok fazla ayık olabilirim ama can sıkıntısı ve endişe tanıdık değil. Ya da eğlenceli.

Etrafınd

a.

Etrafınd

a.

Etrafınd

a.

Tavan vantilatörünün bir kanadını izlemeye çalıştım, ona odaklandım ve üzerimde vızıldayan diğer dördünü engellemeye çalıştım. Son otuz dakika boyunca, orta hıza ayarlandığında bir dakikadaki dönüş sayısını saymanın imkansız olduğunu öğrendim. Ayrıca Skittles'ın ayarı ne olursa olsun vantilatörün kanatlarına fırlatıldığında şiddetli mermiler oluşturduğunu öğrendim.

Bunu zaten biliyordum. Bu, birkaç yıl önce bir partide öğrenilen acı bir dersti.

Omzumu ovuştururken, yatak odamın beyaz boyasına karşı şekerin hafif mor girintisini görüyorum. Yarın gitmiş olacak. Rita, temizlikçi, böyle titizdir.

Yatağımın başucundaki masadan kumandayı kapıyorum ve fanı kapatıyorum. Yavaşlıyor, dönmesi durmadan önce biraz titriyor. Hemen, en başta neden açtığımı hatırlıyorum: beni öldüren sessizlik. Tüm endişelerin bana karşı sinsi bir saldırı düzenlemesine izin veren sessizlik. Bugünkü terapi randevumdan sonra Arrows'un Genel Müdürü ile yaptığım görüşmeden bu yana her yönden üzerime geliyor.

"Bir şey söylemek için henüz çok erken Lincoln. Sana söyleyebileceğim tek şey, gelecek sezon seni tekrar Arrows forması içinde görmek istediğimiz." diyor GM Billy Marshall.

"Bunu ben de istiyorum. Burası benim şehrim," diye yutkunuyorum, aramızdaki masanın üzerinde duran rapora bilerek bakmıyorum.

"Rehabilitasyon sürecinde çalışalım ve nasıl gittiğine bakalım. Biliyorsun bu bana bağlı değil. Sahiplerine bağlı. Benim de bir söz hakkım olacak ve seni desteklediğimi biliyorsun. Hepimiz öyle. Sen bir franchise oyuncususun, Landry. Ama biliyorsun, günün sonunda bu bir iş."

"Ugh." Kendimi yataktan kaldırıyorum. Sırt kaslarım günün stresi, az uyku ve birazdan fazla ağrı yüzünden geriliyor. Aynaya bakarken, sesim odanın öbür ucundaki yansımamda kıkırdıyor. "Berbat durumdasın, Linc. Ama karın kasların harika görünüyor."

Başka harika görünümlü şeyleri hayal ederken yüzümde santim santim bir gülümseme kayıyor. Yani, soluk pembe elbisesiyle Danielle Ashley.

"Sik beni," diye mırıldanıyorum, kalçasının tatlı eğimini düşünüyorum. Ona dokunmadan bunu ezberlemiş olmam inanılmaz. Aynen böyle, sertleştim. Tekrar.

Bu kızla yapamam. Zeytin rengi teni ve koyu, egzotik gözleriyle muhteşem. Gülümsemesiyle beni öldürdüğünde neredeyse yüksek elmacık kemiklerine ulaşan dolgun dudaklar. Siyah saçları başının üzerine yığılmıştı ve bukleler gelişigüzel bir kütleden dökülüyordu. Seksi. Gibi. Seksi.

Sonra gidip benimle şakalaşıyor ama numarasını vermiyor. Yani, beni istiyor. Tabii ki istiyor. Beni gördü ve kim olduğumu biliyor. Gerçekçi olalım. Bana kartvizitini vermemesi ya da "kazara" tekrar uğrayabilmem için ne zaman ofiste olacağını söylememesi bütün gün kafamı kurcaladı. Tek anlayabildiğim gelen telefonun önemli olduğuydu. Çok önemli. Dünyayı sarsacak kadar önemli.

Kafamı kaşıyarak, saçlarım her yöne doğru uzarken, bunun daha önce başıma gelip gelmediğini hatırlamaya çalışıyorum. Son zamanlarda karşılaştığım kadınların listesini gözden geçiriyorum: arabaya servis sırasında bana kahve veren kızıl saçlı, sezonumuz bittikten bir hafta sonra Güney Padre Adası'ndaki bir barda tanıştığım ve bana sürekli çıplak selfie'ler gönderen hatun ve bugünkü sarışın. Onun numarasını alabilirdim. Kahretsin, onu lanet asansörde bile yakalayabilirdim. Peki neden Dani değil?

Neden umurumda olsun ki?

Koridordan mutfağa doğru yürürken, koridorun duvarlarında asılı olan resimlere bakıyorum. Farklı stadyumlarda, kardeşlerimle, ailemle, en son hatırlayamadığım arkadaşlarımla çekilmiş resimlerim.

konuştuğum zaman. Tüm belirtilere göre, burada kendimi evimde hissetmeliyim. Ne de olsa burası benim evim. Ama . . . Ben hissetmiyorum.

Bu resimleri kimin astığı hakkında hiçbir fikrim yok. Savannah'dan birlikte olduğum fotoğraflardaki adamlara ne olduğunu bilmiyorum. Koridordan çıkarken bir yatak odasına göz attığımda, duvara yığılmış kutularda ne olduğunu bilmediğimden eminim.

Mutfak ışığını açtığımda mermer tezgah ışıldıyor, adadaki meyve kasesi mükemmel görünüyor. Her şey çok tuhaf, sanki bir tür fotoğraf çekimi ve ben sahnede dolaşıyorum, birinin fotoğraf makinesini çıkarıp gülümsememi istemesini bekliyorum. Sezonun son maçında topu kaleye attığımdan ve omzumdaki yırtığı duyduğumdan beri bu böyle. Mesele şu ki, tam olarak ne hissettiğimi bilmiyorum.

Şu anda genel bir tedirginlik var üzerimde ve rahatlayamıyorum. Eskisi gibi değil. Zihnimin arkasında bir korku, belki de bir sis var. Sanırım eskiden o tarafım hareketliydi. Genellikle şu anda birinin teknesinde, partide ve sezon dışında yaşıyor olurdum. Şimdi evdeyim, daha iyi bir kelime bulamadım, ev tadilat programlarını izliyorum çünkü omzum berbat durumda. Kaçamaklar yok, Meksika'ya hızlı geziler yok, konuşulacak sosyal etkinlikler yok. Sadece ben ve sessizlik.

İşin en kötü yanı, erkeklerle birlikte olmak için gerçekten bir istek duymuyorum. İlk defa, hiç çekici gelmiyor. Hatta o kadar itici ki, iş telefonumu kapattım ve takım yönetimi, doktorlar ve ailem dışında kimseye ulaşamıyorum. Ne istediklerini bildiğim halde neden arkadaşlarımdan telefon alayım ki: içki. Memeler.

Sıradan bir konuşma. Oradaydım ve yaptım. Hatta nasıl yapılacağına dair kitapta birkaç bölüm bile yazdım. Ama sanki o bölümlere hiçbir şey eklenmesine gerek yokmuş gibi geliyor ve bu çok korkutucu.

Belki de sadece depresyondayım.

Buzdolabından birkaç gün öncesinden kalma bir kutu pizzayı çıkarıp bir parça alıyorum ve dudaklarıma götürüyorum. Yediğim anda midem bulanıyor ve dilimi geri atarak kutunun tezgâhın üzerinde zıplamasına neden oluyorum. Saate bakıyorum. Geç olmuştu. Gerçekten geç. Bu saatte uyanık olan ve aramayı kabul edebilecek sadece bir kişi var. Oturma odasına gidip telefonumu alıyorum ve çalmasını dinliyorum.

"Hey, Linc," diye cevap veriyor Graham, sesi öğleden sonra saat ikideymiş gibi net.

"Hiç uyuyor musun?"

"İyi ki yapmıyorum yoksa kıçın beni uyandırırdı."

"İyi bir noktaya değindin," diye kıkırdıyorum ve koltuğa geri yaslanıyorum. "Savannah'da neler oluyor?"

Uzun, derin bir nefes üflüyor. "Aslında işte geride kaldım. Sekreterim aşkı ya da her ne diyorsa onu bulmanın tam zamanı olduğuna karar verdi ve şimdi onun fazla mesai yapmamasının sonuçlarına katlanıyorum."

"Yani o sevişiyor ve bu seni kızdırıyor mu?"

"Hayır. İşini yapmadan sevişiyor ve bu beni kızdırıyor."

"Kov onu," diyorum ayaklarımı sehpanın üzerine koyarak.

"Evet, söylemesi yapmaktan kolay," diye mırıldanıyor. "O bir

On yıl boyunca benim için çalıştı ve mutlu olduğu için mutluyum.

Hayır, biliyor musun, gerçekten umurumda değil," diye gülüyor. "Sadece ortaya çıkmasını ve üretken olmasını istiyorum."

Gülerek bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Yapacağım," diye kıkırdıyor. "Peki, seni ayakta tutan ne? Bir kız öylece çekip gitti mi?"

"Tek yaptığımın bu olduğunu mu sanıyorsun? Kızları sikip sonra da siktirip gitmek mi?"

"Hayır," diyor, ses tonunda biraz tereddüt var. "Ama bugün toplantının nasıl geçtiğini sormaktan kaçınmaya çalışıyordum. Beni aramadın ve annem de hikayene tam olarak inanmadı ..."

Sesi kesiliyor ve boğazımın dibine bir yumru oturuyor. Onu bu yüzden, aklımdaki bazı şeyleri çözmeye çalışmak için aramış olsam da, yine de sinirlerimi içeren o küçük baloncuğa bir delik açıyor.

Korkak gibi görünmeden ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Yönetimin söylediklerinin üzerinden geçebilirim ama sorun bu değil. Terapi g ö r m e d i ğ i m sürece neden uyuyamadığım, yemek yiyemediğim ya da kendimi lanet olası kanepeden kaldıramadığım gerçek sorun değil. Asıl sorun, on beş yaşındayken yaz ligi turnuvasının en büyük maçında bacağımı kırdığım zamanki gibi hissetmem. Arkadaşlarım oynamaya devam edip kutlama yaparken ben odamda oturup bir daha oynayıp oynayamayacağımı merak ediyordum.

İşte böyle hissediyorum. Lanet bir çocuk gibi. Ve bunu Graham'a itiraf edecek değilim.

"Ne oldu, Linc?"

Gözlerimi kapatıp şakağıma masaj yaparken çenemdeki kasın tekrar gerildiğini hissediyorum. "Çok fazla zamanım yok

Sözleşmemi tartışmaya başlamadan önce havadan biraz sihir çekmek için. Terapinin nasıl gittiğini görmek için bekliyorlar ama bu çok sinir bozucu, G."

"Bunu bekliyordun. Barrett'ın seçimleri için buradayken bana söylemiştin."

"Barrett'tan bahsetmişken, o neler yapıyor?" Konuyu değiştirdiğim için mutluyum.

"Ne var o olmuştur yukarı ne için? Yukarı Alison'ın göt," Graham kıkırdar.

"Sadece söylüyorum, bana izin verseydi her tarafına girerdim."

Graham homurdanıyor, söylediklerimle eğleniyor ama bunu itiraf edemeyecek kadar siyaseten doğru. Çoğu zaman gergin ve ciddi biri olsa da, soğuk, hesaplı, kara kalbinin derinliklerinde bana çok benzeyen, komik, rahat bir adam saklı, ancak muhtemelen aynı fikirde olmadan önce sizinle kavga eder.

"Sadece söylüyorum," diye tekrarlıyor bana, "o muhtemelen senin baldızın olacak. Kelimelerini akıllıca seçmeye çalışmalısın."

"Bu işin eğlencesini kaçırıyor."

Graham o aptalca sorularından biriyle arayı bozmadan önce aramızda uzun bir sessizlik oluyor. "İşler istediğin gibi gitmezse ne yapabileceğini hiç düşündün mü?"

Tavana bakıyorum ve dilimi ısırıyorum. Ne düşündüğünü biliyorum: beyzbol sahip olduğum tek şey. Bu doğru. Beni oyun dışında herhangi biri ya da herhangi bir şey için değerli kılan doğuştan gelen bir özelliğim yok. Ben politik kabadayılığıyla Barrett değilim. Ben Graham ve onun iş becerileri ya da Ford ve onun kahraman askeri değilim. Ben en küçük kardeşim.

birlikte. Top atmaktan başka yeteneği olmayan biri, tabii hala varsa.

"Bir planın var mı Lincoln?"

"Sadece işsiz kalmamayı planlamak istiyorum," diye mırıldandım.

Graham kıkırdar. "Her neyse. Oklar gitmene izin verse bile birileri seni alacaktır."

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorsun."

"İşi bilirim, Lincoln. Yeteneğinle, görünüşünle ve küçük çocuklar Pro Shop'tan formalarını satın aldığı için milyonlarca dolar kazandırdığını biliyorum. Onlara para kazandırdığın sürece gitmene izin vermeyecekler. İş 101, küçük kardeşim."

Sırıtarak, "Görünüşüm çok bilet sattırıyor, değil mi?"

diyorum. "Kapa çeneni," diye gülüyor.

Bana hiçbir güvence vermemesine ve on dakika önce bilmediğim hiçbir şey söylememesine rağmen, midem biraz olsun yatışıyor ve o lanet kabarcık bir süreliğine kabuk bağlıyor.

"Sana ne planlamak istediğimi söyleyeceğim,"

diye nefes alıyorum. "Oh, bunu duymak için

sabırsızlanıyorum."

"Bugün bir kızla tanıştım."

"Peki bunun diğer günlerden ne farkı var?" diye şaka

yapıyor. "Dostum," diyorum, tezgahın üzerine zıplayıp Rahat. "Onu görmelisin."

"Dur tahmin edeyim: büyük memeler. Harika bir kalça. En az bir meme ucu piercingli, tahmin edersem muhtemelen sağdaki."

"Siktir git."

"Yani soldaki miydi?"

Mutfak benim kahkahalarımla doldu. "Hayır, pislik. Onları görmedim bile. Henüz."

Dişlerinin arasından ıslık çalıyor. "Tamam. İlgimi çekti. Senin için göğsünü açmamış bir kızı hatırlamayı nasıl başardın?"

"O ..." Seksi gülümsemesini, söylediklerime verdiği kendinden emin cevapları düşünüyorum. Beni bir daha görüp görmeyeceği konusundaki soğukkanlılığını, önce adını söylemeyişini. "O farklı biri."

"Belki ikisi de delinmiştir?"

"Sen bir pisliksin."

Kıkırdıyor, ses yerini esnemeye bırakıyor. "Sanırım bu yaralanma olayı kafanı etkilemeye başladı. Dikkat etsen iyi olur, küçük kardeşim."

Bu bir şaka, ama eve biraz fazla yakın bir şaka. "Gitmene izin vereceğim. Eminim her ne bok yapıyorsan ona geri dönmen gerekiyordur ve benim de güzellik uykumu almam lazım." Sağlam kolumu başımın üzerine uzatarak esnedim.

"Evet. Ben işe gidiyorum, böylece sen uyurken mirasın büyür. Bir şey değil."

"Git bize biraz para kazan."

"İyi geceler."

Aramayı sonlandırıp telefonumu kanepeye bırakıyorum, koridordan aşağı iniyorum, tamamen boş duran iki odayı geçip yatak odama giriyorum.

"İyi olacağım," diye mırıldanıyorum, yatağa geri tırmanıyorum ve gri çarşafları üzerime çekiyorum. "Her şey yoluna girecek."

Danielle

Smitten Kitten'ın kapısını iterek açtığımda çanlar çalıyor. Taze pişmiş ekmek, tarçın ve nane kokuları, bir köpek yavrusunun yüzünüzü yalamasına eşdeğer bir şekilde beni karşılıyor. Sıcak ve davetkâr ve günün stresinin bir kısmı eriyip gidiyor.

"Hey," diye cıvıldıyor Pepper tezgâhın arkasından. "Her zamankinden mi?"

"Lütfen." Yerime yerleşiyorum, köşeye sıkışmış küçük bir kabin. Duvara yaslanmış bankta pembe ve beyaz yastıklar var. Masanın hemen üzerinde sahte kristallerden damlayan bir aydınlatma armatürü asılı.

Çantamı bankın üzerine atıp sarı bezelye kabanımı silkiyor ve koltuğa yığılıyorum.

Şakaklarıma masaj yaparak iş gününü geride bırakmaya ve akşamı derin nefes alarak karşılamaya çalışıyorum. Bu, küçükken özel okulumdaki müzik öğretmenimden öğrendiğim bir numara - bir tür vokalist olduğum için değil. I

bir melodiyi taşıyamaz. Bayan Stevenson, boynumda bir ağırlık gibi taşıdığım, kimsenin fark etmediği ya da bana yardım edecek kadar önemsemediği endişemi fark etti ve bana vücudumdaki havayı kontrol etmenin istikrarını öğretti.

Birkaç nefes içinde önümde dumanı tüten bir fincan cappuccino, yanında bir kase çorba ve karşımda Pepper. Mavi beyaz kareli önlüğünü çıkarıp yanındaki masanın üzerine atıyor. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel," diyorum çorbama biraz tuz serperek.

"Tadına bile bakmadın."

"Tuzu severim."

"Yemeğinizin tadına bakmadan çeşnilendirmek aşçıya vurulan bir darbedir."

Elimde çalkalayıcı, havada durmuş, buharın içinden ona bakıyorum.

"Devam et ve tuzla," diye iç geçiriyor ve uzun, koyu renk saçlarını arkasına savuruyor. "Bu yemeği mükemmel hale getirmek için iki saat harcadım. Devam et ve içine et."

"Biber!" Gülüyorum, çalkalayıcıyı yerine oturtuyorum. "Tanrım, sakin ol. Bugün seni bu kadar ateşleyen ne?"

Koyu renk gözleri, hastanenin yakınındaki bu küçük fırına gelmeye başladığımdan beri ondan gördüğüm en dramatik gösterilerden biriyle dönüyor.

"Bilmeniz gerekiyorsa kocam," diye homurdanıyor. "Evde onunla daha fazla vakit geçirebilmek için fazladan bir çift el almamı istiyor. Yani, adamı seviyorum. Gerçekten seviyorum. Onu daha çok görmek isterim. Ama maaş bordrosuna bir kişi daha ekleyemem! İki ay içinde zarar ederiz."

"Eyvah," diyorum kremalı çorbadan bir kaşık dolusu dudaklarıma götürerek. "Belaya benziyor."

"Öyle." Smitten Kitten'ın son ürününü tadarken beni bir şahin gibi izliyor. "Yani?"

"Ne olmuş yani?"

"İyi mi?" diye gülüyor. "Kahretsin. Geri bildirime ihtiyacım var, bunu biliyorsun. Beni bekletme. Bunu deneyecek ilk kişi sensin."

"Buna ne diyoruz?" Ağzımı peçeteyle silerek soruyorum.

"Yavru Kedi Kupası."

"Kulağa kedi maması gibi geliyor," diye kıkırdıyorum.

"Ama iyi mi?

"Hayır," diyorum yüzümü olabildiğince boş tutarak. Nefesini tutuyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Muhtemelen," diyorum, başımı öne arkaya eğerek onun ıstırabını uzatıyorum, "muhtemelen şimdiye kadarki en sevdiğim çorba."

"Sayı!" diyor, ayağa kalkıyor ve yumruğunu sıkıyor. "Biliyordum! Bunun o yemek olacağını biliyordum! Gelecek ay şehir yemek yarışmasına katılacağım. Kazanacak, değil mi? Yani, eğer değilse, söyle bana. Düzeltmek için zamanım var."

Birkaç gün içinde başka bir şey yaratacağını ve Yavru Kedi Kupası'nı tamamen unutacağını bilerek, "Bu kesinlikle bir kazanan," diye sırıtıyorum. Bu hiç bitmeyen bir süreç ve kesinlikle bu yemekle de bitmeyecek.

Cevap vermeye başladı ama durdu. Gözlerini kısarak parmağını yüzüme doğru sallıyor. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen. Benden bir şey saklıyorsun."

Gözlerimi devirerek ona yalan söylemeye başlıyorum ama bunun faydasız olduğunu biliyorum. "Bugün bir ziyaretçim vardı." Ona her şeyi anlatmaya devam ediyorum.

ve kendimi onun çenesinin düşmesine, her kelimeye takılıp kalmasına kaptırmış buluyorum. Bitirdiğimde, sanki bir mil koşmuş gibi geriye düşüyor.

"En azından ona numaranı verdin mi?" diye soruyor.

"Hayır." Aptalca bir soruymuş gibi omuz silkiyorum ama omuzlarım düşmeden bana ciyak ciyak bağırmaya başlıyor.

"Neden? Neden ona kartını falan vermiyorsun? Danielle, bazen seni tanımıyormuşum gibi hissediyorum. Weston Brinkmann'ı reddettin-"

Elim havaya kalkarak onu susturdu. "Dur. Weston'ı neden reddettiğimi biliyorsun."

"Evet. Haklısın. Çünkü sen cahilsin!"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Yirmili yaşlarımın sonundayım, Pepper," diye hatırlatıyorum ona. "Uzun vadeli düşünmeye başlamalıyım."

"Evet," diye hevesle başını sallıyor. "Eminim Lincoln'ün uzun vadede mükemmel bir gücü vardır. Bahse girerim o adam seni kurtarabilir-"

"Dur!" Kıkırdıyorum. "Demek istediğim bu değil."

Pepper cevap verme zahmetine girmiyor. Sadece bana bakıyor, hiç ikna olmamış gibi. "Weston muhteşemdi," diyor sonunda.

Başımı salladım. "Ve beyzbolu bir insanı sevebileceğinden çok daha fazla seviyordu."

Bu arkadaşımı ayıltır. Nereden g e l d i ğ i m i biliyor. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Evet." Cappuccino'mu döndürerek köpüğün kıvrılıp dönmesini izliyorum. "Ayrıca," diyorum, "Lincoln Weston'dan çok daha yakışıklı. Ve komik ve çekici ve ..."

Kapı çalıyor ve önlüğünü bağlıyor. Tezgâha doğru koşmadan önce "Bu düşünceni unutma," diyor.

Pepper'ı ve buraya sık sık gelen eski bir arkadaşı olan müşterisini izliyorum. Midemdeki kıskançlık duygusuna engel olamıyorum. Biriyle böyle bir arkadaşlığa sahip olmanın, başka bir insanla zaman ve mekânı aşan derin bir bağ kurmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Sahip olduğum en yakın şey Macie. Üniversitede birinci sınıf oryantasyonu sırasında tanıştık ve çocuklara olan ortak sevgimiz sayesinde anlaştık, ancak bunun nedenleri tamamen farklıydı. Macie bunu yapıyor çünkü dünyaya geri veriyormuş gibi hissediyor. Onlarla çalışmanın ruhumun bir parçasını iyileştirmeye yardımcı olduğunu düşünüyorum.

"Bir kızla lanetlenmek için ne yaptım bilmiyorum. Tanrı aşkına Ryan Danielle, beni utandırma."

Babamın sesi hafızamda yankılanırken ürperiyorum, gözlerinin soğukluğu sadece kalbimdeki acıyı artırıyor. Evinden, beni sevebilecek ama servetini daha çok seven annemden uzakta olduğum sürece acımın hafifleyeceğini düşünürdüm. Yıllardır tek başımayım ve acısı hala orada.

Babam hep bir erkek çocuk istemiş. Bir kızı olduğu için evren tarafından aldatılmış hissettiği bir sır değil, o kadar ki bana Ryan Danielle adını verdi. Bir erkek ismi. Doğuştan başarısız olduğumu sürekli hatırlatan bir isim. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için annemi de hayal kırıklığına uğrattım, muhtemelen sevme kapasitesine sahip bir kadın ama babama olan saplantısı yüzünden o kadar zehirlenmiş ki kapasitesi azalmış. Hayatında bana ölçülebilir bir miktarda yer yok - sadece ara sıra fotoğraf çektirmek ya da babama geri dönecek ve onun prestijli imajını bir şekilde lekeleyecek bir şey yapmadığımdan emin olmak için.

Ellerimi kupanın etrafına sararak kile bastırıyorum, sıcaklığın tenime yayıldığını hissediyorum ve buna odaklanıyorum. Buraya. Şu ana.

Bakışlarım çantama takılıyor, içinden işle ilgili bir dosya çıkıyor. Anında, şimdi ve burada olmaktan çıkıyorum ve zihinsel olarak ofisimdeyim. Kapı kapalıyken. Orta saha oyuncusuyla birlikte.

Midemin çukurunda bir sıcaklık patlıyor ve yanaklarımı kızartmaya başlayana kadar yayılmaya başlıyor.

Tanrı neden en çok sporcuları sevmek zorunda?

Öyle. Bunun iki yolu yok. Onlar en ateşli, en formda, en hesapçı ve tutkulu insanlardır. Lezzetlidirler ... ve dikkatli olmazsanız tehlikelidirler.

Kanımda kükreyen sıcaklığa rağmen titriyorum. Lincoln'ün tutkusuna maruz kalmanın nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim. Bugün gözlerini üzerimde hissetmek beni çıldırtmaya yetti. Nefesini yanağımda hissetmek? Parmaklarının vücudumu okşaması? Kıçımın üstüne oturmuş, içime süzülmeyi bekleyen sikinin ağırlığı?

Hem sporcuları sevmek hem de onların beni sevmesini sağlamakla lanetlendiğim için, gerçeklik ateşi başladığı anda söndürüyor. Tutku, beyaz-sıcak ve sarhoş ediciyken, çelik gibi soğuk ve boğucu hale geliyor.

İşte bu yüzden, her zaman yaptıkları gibi, ilk tutkularının oyun olduğunu ve her zaman da öyle kalacağını kanıtladıklarında bunun ne kadar acı verici olduğunu kendime hatırlatmaya devam edeceğim.

Lincoln

"ANASINI . . ." Gerisini söylemekten KAÇINIYORUM, yaralı kolum yukarı kaldırılırken ve gidebildiği kadar geriye çekilirken yüzüm buruşuyor. Hayır, gidebileceğinden daha uzağa. Kesinlikle bu kadar geriye gitmiyor.

Bu adam tam bir sadist.

"İşte böyle," diyor Houston, çığlık atan kolumu yanıma doğru yönlendirerek. "Bu gece ağrıyacak ve yarın gerçekten ağrıyacaksın. Buzla ve iki gün içinde başka bir seans için buraya gel."

Ona baktım. "İki gün mü?"

"Evet," diyor ve tıknaz bedenini benden uzaklaştırıp büyük mor bir topa doğru yöneliyor.

"Bu şeyin yaklaşık altı hafta içinde tamamen iyileşmesi gerektiğinin farkındasın, değil mi? Ve ilerlememiz önemsiz."

Başını sallıyor, deli olan benmişim gibi bana bakıyor. Hayır, benim aklım başımda. Ne yapılması gerektiği konusunda netim. Asıl sorun onun bu konudaki umursamaz tavrı.

"Tamam, baştan başlayalım," diye yutkunuyorum, kızgınlığım alnıma yayılıyor. "Bunu yüzde yüz yapmak için tam iki ayım var. Arrows'un sahiplerine sözleşme yapmaya değer olduğumu kanıtlamak için bundan daha az zamanım var."

"Bunu anlıyorum."

Düşüncesine devam etmesini beklerken ayağa kalkıyor ve omzumu ileri geri oynatıyorum. Dişlerimi sıkarak onuncu dönüşümü yaptığımda hâlâ cevap vermemişti ve ben de kendimi kaybetmeye hazırdım.

"Yani . . . Noel'e kadar yüzde yüz hazır oluruz diye umuyorum. En geç Ocak sonunda. Şükran Günü'ne kadar sağlam bir rehabilitasyona ihtiyacım var Houston. Bunu gerçekleştirmeliyiz," diye ısrar ediyorum.

Yüzünde geniş, arsız bir sırıtış beliriyor, başı iki yana sallanıyor. Bunun nesini komik buluyor bilmiyorum ama kolumu yeterince kaldırabilseydim, yumruk atmak isterdim.

"Lincoln, dinle. Omzunun hareket alanını yeniden kazanması için gerilmeye ihtiyacı var. Bunu yaptıktan sonra çeşitli yollarla gücünü artırabiliriz. Ama şu anda dinlenmeye de ihtiyacı var."

"Dinlenmek için zamanım yok."

"Gerçek bir sporcu gibi konuştun," diye kıs kıs gülüyor. "Dinlenmek için zamanın var. Vücuduna kendini iyileştirmesi için zaman ver. Biz burada çalışacağız ama sen yokken, bırak kendi işini yapsın." Gözlerimin içine bakarak önümde yürüyor. "Yani yarın, kaldırmak yok. Gerinmek yok. Top atmak yok. Çok sert mastürbasyon bile yapma. Hiçbir şey yok. Beni duyuyor musun, Landry?"

Ben karşılık vermeye başlıyorum ama bakışları sabitleniyor.

"Acıya göğüs germeye ve her şeyi programına uydurmaya alışkın olduğunu biliyorum ama seni buraya getiren de bu oldu. Bana. Uzman." Bunun zihnimin derinliklerine işlemesi için bir saniye verdi. "Takip ediyor musun?"

Şapkamı yerden alıp kafama geçiriyorum. "Seni duyuyorum," diye homurdanıyorum.

"Güzel. İki gün sonra görüşürüz." Küçük bir el sallayışla, tavır problemiyle birlikte ofisine doğru yola koyuldu.

Asansöre doğru dönüyorum. Patlamadan ve bu şeye daha fazla zarar vermeden önce buradan çıkmalıyım. Elime bir dambıl alıp onuncu kat penceresinden aşağı fırlatmamın omzuma ya da Houston'la olan ilişkime bir faydası olacağından şüpheliyim.

Kapı çalıyor ve içeri giriyorum, gri etekli ve beyaz gömlekli bir kadının yanında yerimi alıyorum. Kıvırcık saçları ve altın rengi dudaklarıyla sevimli bir kadın ve belli ki gördüklerinden hoşlanıyor ama bu iki günlük saçmalık yüzünden o kadar sinirliyim ki flört edecek gücü bile kendimde bulamıyorum. Bütün gün başıma gelen en şok edici şey bu olabilir.

Ne zamandan beri flört etmiyorum?

İşte bu kadar. Graham haklıydı. Bu yaralanma beynimi etkiledi.

Ben ölüyorum.

"Zemin kat," diyorum hafif bir gülümsemeyle, içimde bir yerlerde gizlendiğini bildiğim çapkını bulmaya çalışarak.

Numarayı tuşlamak için kırmızı tırnağını kullanıyor. "Siz Lincoln Landry'siniz, değil mi?" Taşıdığı panoyu vücuduna doğru çekiyor, dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"O benim." Kat sayılarının düşüşünü izliyorum, onun beni izlediğini hissediyorum. Hava temmuz ayındaki bir maçtan önceki yedek kulübesi gibi-

bayat ve sıcak, eğer gerçekleştirmeye istekliysen daha fazlasını vaat ediyor.

Ben değilim. Tuhaf bir

şekilde. Evet.

Ölüyorum.

Kapı açılırken durur ve çınlar. "Sonra

görüşürüz," diye nefes alıyor.

Kapılar kapanmaya başlamadan hemen önce o gıcırdama sesini çıkarıyor. Ve sonra, aynen böyle, her şey değişiyor. Onu görüyorum. Danielle Ashley, aldığı kadar veren, ateşli, kuzguni saçlı küçük güzel.

Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmek isterdim.

Onu son gördüğümde birlikte olduğu küçük çocuğun elini tutuyor. Mavi, damlayan eliyle ona dokunmakla tehdit ediyor ve kız ona sertçe bakmaya çalışıyor ama bu sevimli olmaktan öteye geçmiyor. Tam kapılar kapanmaya başlarken ikisi de başını kaldırıyor.

Küçük çocuk tanıdıkça adımları duraksıyor, gözleri büyüyor.

"Lincoln Landry!" diye bağırıyor ve serbest kalana kadar kadının tuttuğu eli çekiştiriyor.

Kapılar gittikçe yaklaşıyor, görüş mesafesi daralıyor ve beni içeri kapatıp götürmeye hazırlanıyorlar. Olmuyor. Dün buradan ayrıldığımdan beri her saat onu düşündükten sonra olmaz. Onun domaldığı, bana bindiği ve benim de onu yatağıma hapsedip daracık bedeninin derinliklerine girdiğim hayaliyle üç kez otuzbir çekmek zorunda kaldıktan sonra olmaz.

Elim önümde ateş ediyor. Bu kader. Göklerden gelen bir ses. Yanaklarım ağrımaya başladı.

Yüzündeki saf eğlence ifadesine gülümserken, unuttuğum omzumla birlikte.

Fayansın üzerine çıktığımda odada Danielle ve küçük çocuk dışında kimse yoktu. Bana doğru koşuyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan doğruca kollarıma atlıyor, mavi boyalı eli Direniş tişörtümün ön tarafına mükemmel bir baskı yapıyor. Danielle'in yüzü dehşetle buruşuyor.

"Rocky!" diye bağırıyor.

Küçük çocuk kıkırdıyor ve yüzünü tam benimkinin önüne yerleştiriyor. Parlak mavi gözleri çillerin arasından bana bakıyor. "Sen Lincoln Landry'sin," diye nefes alıyor sanki Noel Baba'yı yeni görmüş gibi.

"Öyle miyim?" Gözlerimi kocaman açarak soruyorum.

"Öylesin," diye huşu içinde nefes alıyor. "Kim olduğunu biliyorum. Ağabeyimin odasında senin bir posterin var."

"Peki ya sen?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Annem bana bir tane almıyor. Çok küçük olduğumu söylüyor."

Burunlarımız birbirine değene kadar öne eğilip fısıldıyorum: "Sana bir tane hediye edersem hayır diyemez, değil mi?"

Kıkırdıyor. "Hayır." Rocky boyasız elini omzuma bastırarak acı içinde yüzümü buruşturmama neden oluyor. Ben ağzımdan dökülmek üzere olan küfürleri bastırırken Danielle yanımıza geliyor.

"Rocky," dedi bize ulaşarak. "Yabancıların üzerine atlayamazsın. Bay Landry'nin gömleğine bak." Ona bakmıyor. Hâlâ beni izliyor. Tüm evren beni solumdaki kadına doğru çekiyor gibi görünse de ben de onu izliyorum.

"Acıdı mı?" diye soruyor.

"Biraz," diyorum ne kadar kötü olduğunu elimden geldiğince az göstererek.

"Lincoln, çok özür dilerim," diye özür diliyor Danielle, Rocky'yi kollarımdan çekip alarak. "Bana bir dakika izin verin lütfen."

Güzel kıçını çocukla göz hizasına gelene kadar eğiyor. Burada durup elbiseden fırlamak üzere oluşunu izleyebilmem için ona ihtiyacı olan tüm dakikaları vereceğim.

"Odana dönüp ellerini yıkamanı istiyorum," diyor ona. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Başını sallıyor ama omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Lincoln?" "Evet?" Ben soruyorum.

"Yarın benimle resim yapmaya gelir misin?"

"Rocky . . ." Danielle alay ediyor.

"Elbette yaparım," diyorum ona sırıtarak. "Saat kaçta, Rockster?"

"Zamanı nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diyor kaşları birbirine yaklaşarak. "Öğle yemeğinden sonra televizyonda Muggies'i izlerim. Ondan sonra gelebilirsin."

"Tamam. Öğle yemeğinden ve Muggies'ten sonra burada olacağım."

Koridorda hızla ilerliyor, hastane önlüğü bir süper kahramanın pelerini gibi arkasında havada uçuşuyor.

"Gömleğiniz için çok üzgünüm. Üzerine bir şey koyayım da boyası daha kolay çıksın." Arkasını dönüyor ve küçük bir dolaba doğru ilerliyor. Etrafı karıştırıyor ve tekrar bana döndüğünde elindeki şişeyi neredeyse düşürüyor.

"Ne?" Elimi önüme uzatarak soruyorum. Tişörtüm toplanmış, bakışlarının karın kaslarımı yakmasını izlerken sırıtışım derinleşiyor. "Tişörtümü istemedin mi?"

Konuşmaya başlar ama boğazındaki yumruya takılır.

"Sanırım," diyorum elimi önümde gezdirerek, "yakında on paket olacak."

"Yaklaşırsam, on tane sayabileceğimden eminim."

"Seni engelleyen ne?"

Yanakları kızarıyor ama bana sırtını dönüp şişeyi dolaba geri koyuyor. "Gömleğini giy," diye emrediyor. Bana bakıyor ve sonra bakışlarını hemen geri çekiyor. "Şimdi. Lütfen. İkimizin de iyiliği için."

"Peki, peki," diyorum, ofluyormuş gibi yapmaya çalışarak. "Şimdi gömleğim mahvolacak."

"Sana bir tane daha alacağım."

"Johnny Outlaw bunu imzaladı. Sen sadece
bana bir tane daha al."

"Johnny ona dokundu mu? Madem öyle, ver onu bana!" diye neredeyse iç geçiriyor.

"Ben de dokundum," diyorum, itiraf etmek istediğimden biraz daha hırçın bir şekilde. "Hani şu beyzboldaki en iyi orta saha oyuncusu var ya? Hani şu karın kasları olan adam?"

Gözlerini deviriyor. "Burada ne işin var senin?"

"Sanırım küçük bir çocuk bana doğru mermi gibi koştu. Onu yakalamak zorundaydım. Bilmiyorsan söyleyeyim, havada bir şeyleri yakalamak en iyi yaptığım şeydir." Kollarımı gömleğimin içinden geçirip gövdemin üzerine indiriyorum. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"İlginç," diye sırıtıyor. Çenesi, benden ona doğru otomatik bir güç kaymasını ortaya çıkarmaya yetecek kadar hafifçe kalkıyor. "Senin en iyi özelliğinin başka bir şey olduğunu düşünmüştüm."

Dar omuzlarından bir tutam saçı savurup bana göz kırpıyor ve koridora doğru ilerlerken dudakları eğlenerek bükülüyor. Ne beklediğinden emin değilim ama takip ediyorum. Tabii ki takip ediyorum.

Sol. Sağa. Sol. Sağa. Kıçı önümde bir o yana bir bu yana sallanıyor, bir hipnozcu gibi zihnimi onun eve götürdüğü düşünceden başka her türlü düşünceden siliyor.

Tanrım, onu eve götürmeyi ne kadar isterdim.

Omzunun üzerinden bana öyle bir bakıyor ki yüksek sesle hırlayıp hırlamadığımı merak ediyorum. Hırlamış olabilirim.

Ofisine girip kapıyı arkamdan k a p a t t ı m .
Arkamı döndüğümde masasında oturuyordu.

"Burada ne yaptığımı bilmek ister misin?" Göğsüm az önceki kalça salınımının ritmiyle yükselip alçalıyor.

"Bir şey bilmek istediğimi nereden çıkardın?"

"Çünkü daha önce sordun, tatlı bezelyem."

Bu sefer masaya yaslanan benim. Gözlerim onunkilere dalıyor, enerjim sahte ahşap masanın üzerinde yuvarlanıyor. Bunu hissediyor. Nefes alış verişindeki artış bunu ele veriyor. Konuşmamı beklerken dudakları hafifçe aralanıyor.

"Bu oyunu oynayabilirsin, Dani-"

"Ben Danielle."

"-ama ben senin içini görebiliyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Ama özgüvenini seviyorum. Benim için işe yarıyor." "Bunu bilmek çok güzel," diye karşılık veriyor.

Neredeyse alay eder gibi,
Kibir, kelimelerin sırtları boyunca sinsice ilerliyordu. "Bir şey bilmek ister misin?"

"O da ne?"

"Ben de senin içini görebiliyorum."

"Öyle mi?"

"Elbette öyle."

Hava hızlı değiş tokuşumuzla doluyor, bedenlerimiz o anın heyecanıyla neredeyse uğulduyor. Çok yakınız, uzanıp birbirimize dokunacak kadar yakınız ve ikimizin de istediği tam olarak bu. Vücutlarımız, bakışlarımız, sözlerimiz o kadar çok cinsel hayal kırıklığı ile damlıyor ki, bu hissedilebilir.

"Söyle bana," diyorum, düzensiz nefeslerle dolu sessizliği bozarak. "Benim içimi gördüğünde ne görüyorsun?"

"Buranın bu konuşmanın yeri olduğunu sanmıyorum."

"Bunu kilitli bir konferans odasına taşımayı mı tercih edersin? Buna çok ama çok varım."

Gülüyor, melodik cıvıltısı odanın içinde çınlıyor. Gerginliği kesiyor ve kendimi taze bir nefes alırken buluyorum. Sanki çalışmak üzereymiş gibi eline bir kalem alıyor ve kolayca gülümsüyor. "Bu eğlenceliydi ama gerçekten işe gitmem gerekiyor."

"Ne?" Kulağa bu kadar kaba gelmesini istemezdim ama siktir et. Ne yapıyor bu? Beni çok heyecanlandırdı ve işe geri mi dönüyor?

Birkaç saniye sonra hâlâ ayaktaydım ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Masasındaki not defterinden başını kaldırdı, beni hâlâ burada gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"Sanırım yarın görüşürüz," diyerek masasını itiyorum.

"Peki neden?"

"Rocky ile resim yapıyorum."

"Haftada sadece bir gün resim yapıyoruz. Yarın burada malzeme olmayacak."

Sadece sırıtıyorum. O iç geçiriyor.

"Buraya gelme izniniz yok. Senin için bile uyulması gereken protokoller var Landry."

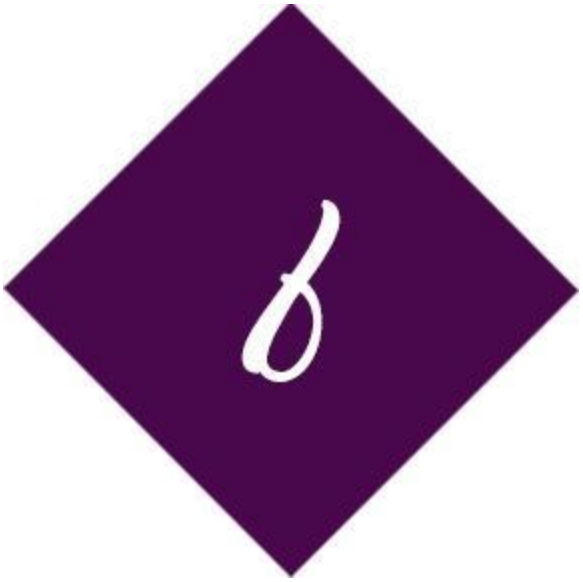
"İyi ki ben benim o zaman," diye göz kırpıyorum, onu kızdırdığımın farkındayım. "Adamlarıma seninkileri aramalarını söyleyeceğim ve sabah görüşürüz."

"Benim insanlarım yok," diyor dişlerini sıkarak. "Ben insanım."

"Kulağa hoş geliyor. Onları seveceksin. Benim halkım iyi insanlardır."

Ayrılıyoruz, her birimiz kendi yolumuzu bulmaya diğeri kadar kararlıyız. Gözlerini kısıyor. Ben sırıtışımı genişletiyorum. O omuzlarını geriye atıyor, ben omuz silkiyorum. Bu küçük oyun onu kızdırıyor, sinirlendiriyor. Annemin yetiştirdiği gerçek bir centilmen olsaydım, onu sinirli görmenin onu daha çok istememe neden olacağı konusunda onu uyarırdım.

İyi ki değilim.

Danielle

SU, en sevdiğim çay fincanımın kenarlarından aşağı sıçrıyor. Musluğun altına tutup kirli chai çayımın süzülmesine izin veriyorum. Süzgecin içine oturtup, ayçiçekleriyle süslü sade küçük mutfaktan geçerek düzenli oturma odasına giriyorum. Burayı her ne kadar evim gibi hissettirmeye çalışsam da öyle değil. Dünyadaki tüm kırlentler ve mumlarla dolduramayacağım bir sıcaklık ya da rahatlıktan yoksun.

Şöminenin üzerindeki bir avuç çerçeveli resme bakıyorum. Macie'yle üniversitedeyken çekilmiş iki fotoğrafımız var. Bir tanesi Pepper ve benim, Smitten Kitten hakkında haber yapan bir gazete tarafından çekilmiş. Diğeri ise ben ve ailemin liseden mezun olduğum gün çekilmiş fotoğrafı. Üçümüzden kalan tek fotoğraflardan biri. Yıllar boyunca saatlerce ona baktım ve dünyaya nasıl göründüğümüzü inceledim. Hepimiz gülümsüyoruz, babamın kolları annemin ve benim etrafımda gerilmiş. Normal görünüyoruz. Keşke öyle olsaydı.

Göğsümde bir gümbürtü başlıyor ve elimin telefona uzanışını izliyorum. Beynim elime durmasını söylüyor. Annemin cevap vereceğine, cevap verirse de güzel bir sohbet edeceğimize dair çok fazla umut beslememek için kalbimi uyarıyor. Uyarı elimde, numaraları çeviriyorum ve çalmasını bekliyorum,

Cevap vermeden önce bir, iki, üç kez. "Alo?"

diye nefes alıyor ahizeye. "Merhaba anne.

Benim."

Kalbim boğazımda düğümleniyor ve nabzımın şakaklarımda attığını hissediyorum. Ne söyleyeceğini görmek için beklerken ağzım kuruyor.

Keskin bir nefes alıyor ve uzun uzun üflüyor. "Merhaba Ryan."

"Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Ryan, seni birazdan arayacağım. Baban birazdan gelecek ve benim hazır olmam gerek. Beklemekten ne kadar nefret ettiğini bilirsin."

Kelimeleri ağzımdan çıkmaya, elimi telefonu düşürmemeye zorlayarak ona sorun olmadığını söylüyorum ve hatta bir kahkaha atmayı bile başarıyorum. Ve daha ne olduğunu anlamadan kanepede oturmuş, batan güneşle birlikte duvarda hareket eden gölgeleri izliyorum. Beni geri aramayacak. Ne bu gece, ne de yarın. Bu bir gerçek, olduğu gibi, ama bu hala acıtmadığı anlamına gelmiyor. Keşke olmasaydı, kendime olmadığını söylüyorum. Yalan söylüyorum.

Uzaktan kumandayı kaptığım gibi televizyonu açıyorum ve kanallar arasında gezinirken bir reality saçmalığına denk geliyorum. Gürültü evi doldurmaya yardımcı oluyor ve mutfağa gidip büyük bir bardak kırmızı şarap doldururken bana eşlik ediyor.

Bir yudum alıp şehir merkezine gitmeyi ve halka açık bir yerde bir şeyler içmeyi düşünüyorum. Dışarı çıkmayı. Temiz hava falan.

Bunu düşünürken bile kanepedeki battaniyenin altına girip bir içki daha alıyorum.

Ekrandaki dizi işlevsiz bir aile hakkında. Bunu daha önce de görmüştüm. Kavga ediyorlar ve devam ediyorlar ama her bölümün sonunda yeniden bir araya geliyorlar. Telafi ediyorlar. Bir aile olarak yeniden bir araya geliyorlar. Ve her seferinde yaptığım gibi, bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Tartışmalar bile benim için iştah açıcı çünkü birbirlerine sahipler. Annemle babamın fotoğrafına ve sonra tekrar telefonuma baktığımda, sadece bana sahip olduğumu bir kez daha anlıyorum. Bu gece ölebilirim ve birinin beni bulması günler sürer. Pepper muhtemelen polisi gönderirdi çünkü çorbası için geri bildirime ihtiyacı vardı.

"İçeri, dışarı," diye nefes alıyorum, ciğerlerimi oksijenle dolduruyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Gözlerim kapanır kapanmaz Lincoln Landry'yi görüyorum. Sert çene çizgisi, benimle oynarken alev alev yanan gözlerinin ışıltısı. Bir imayı anlamamı beklerken iri ve nasırlı elinin çenesini kavrayışı, vücudumu saran pazen pijamaya rağmen ürpermeme neden oluyor.

"Bunun için bir keki hak ettim," diyorum yüksek sesle, ona karşı direndiğim için zihinsel olarak sırtımı sıvazlıyorum. "Belki iki tane."

Onunla ilgili, bana bakışıyla ilgili bir şey var, eğer bir açıklık bulsa ve içeri girmek istese hesaba katılması gereken bir güç olacağını kesinlikle belli ediyor. Buna ihtiyacım olduğundan değil, çünkü muhtemelen onu bir daha hiç görmeyeceğim, ama o kapıyı kapalı tutmalıyım.

Sanki bir işaretmiş gibi, sırıtışı zihnimde beliriyor. Battaniyeyi atıyorum ve şarabımı önümdeki masaya oturtuyorum.

"Neden, Tanrım?" Havaya doğru söylüyorum. "Neden bugün başka birine eziyet edemedi?"

Yatak odama doğru yürürken, meseleyi kendi ellerimle halletmem gerekecek. Ya da onu bir daha görürsem nefis vücuduna saldırma riskini göze alacağım.

Lincoln

"Selam," diyorum elimden geldiğince alçakgönüllülükle. Elim, el sanatları mağazasının çantasının plastik sapları etrafında ayarlanıyor. Bu benim oraya ilk ve son ziyaretimdi. Otuz dört milyon boya ve fırçanın yanı sıra, kim olduğumu bilen neredeyse bir o kadar da anne tipi var.

Yani, tabii ki var, ve biraz MILF aksiyonuna karşı değilim. Ama güvenlik olmadan hepsi birden mi? Bir an için biraz tehlikeli oldu.

Danielle ajandasından başını kaldırıyor ve bir çift siyah gözlük çıkarıyor. Onu yatağımda yatarken, saçları şimdi olduğu gibi dağınık bir şekilde başının üstünde toplanmış ve o lanet gözlüklerden başka bir şey giymemiş olarak hayal ediyorum.

"İçeri girebilir miyim?" Boğazım düğümlenerek soruyorum. Çantayı önümdeki sandalyeye oturtuyorum ve onu içime çekiyorum. Sofistike ve seksapelin bir karışımı gibi, altından kalkması zor bir şey ama o bunu mükemmel bir şekilde yapıyor. Kız kardeşlerimden biriyle bir yardım toplantısından ya da bir mayo kapağından çıkmış olabilirdi. "Erkenciyim."

"Erken gelmedin," diye gülümseyerek ayağa kalkıyor. "Bugünün programında yoksun."

"Belki senin değildir." Ona her zaman istediğimi elde etmemi sağlayan sırıtışımı gösteriyorum. "Rocky ile bir randevum var."

"Sanırım size bugün burada boya malzemesi olmadığını söylemiştim."

"Sen yaptın. Bu yüzden biraz getirdim." Bir elimi çantaya daldırıp üç parmak boyası seti çıkarıyorum. "Gördün mü? En iyi özelliklerimden biri her zaman hazırlıklı olmam."

"Belki de senin hakkında yanılmışımdır." "Nedenmiş o?"

"Sürekli en iyi özelliklerinden bahsediyorsun ve bunlar hazırlık gibi şeyler. Belki de seni gözümde fazla büyütmüşümdür." Sesimi bulmam tam üç saniye sürüyor. Ben değilim. kullanılmış için olmak üzerinde Bu yan . ve konuşma. "Hazırlık savaşın yarısıdır, Bayan Ashley."

"Ve diğer yarısı da takip etmektir."

"Güven bana, bebeğim. Sonuna kadar giderim. Herkesi oyun dışı bırakacak kadar iyi bir performans sergilemekten daha çok sevdiğim bir şey yok. Eve galibiyetle dönmek. O kadar iyi oluyorum ki hatırladıkları tek isim benimki oluyor." Tepkisini izlemek için bir saniye duraklıyorum. "En iyi özelliğimi görmek istersen, göstermekten mutluluk duyarım."

"Eminim yaparsın," diyor nefes nefese. "Ama biliyorsun, benim de güçlü yönlerim var."

"Eminim öyledir," diye nefes alıyorum.

"Bir tanesi seninkiyle aynı."

"Hiç şüphem yok," diye neredeyse homurdanıyorum, çantayı beklentiyle sıkarken yumruğumun altında çıtırdıyor.

"Sizi buradan çıkarmaya hazırım." Yüzüm düştü.

Tepkime gülerken onunki de aydınlanıyor. "Sadece şaka yapıyorum," diyor ve sandalyesini geri çekip ayağa kalkıyor. "Kalabilirsin. Ama sadece ben söylediğim için."

"Oh, öyle mi?" Gülüyorum.

"Uh-huh. Kararları ben veririm. Burası benim alanım."

"Hey," diyorum ellerimi havaya kaldırarak, "bana hükmedilmesinde bir sorun yok. Bence bu çok seksi. Sen nasıl istersen."

"Saçmalıyorsun," diye gülüyor ama nefes alışındaki dalgalanma ona ihanet ediyor. Göğüslerinin üzerine gerdiği elma şekeri kırmızısı ipek gömleğinin düğmeleri neredeyse patlayacak. Cehennem gibi sıcak. "Söylemeliyim ki, gelmen beni etkiledi."

Bu yorumdan bir anlam çıkarmaya çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Nedenmiş o?"

Yumuşakça gülümsüyor, yüz hatları rahatlıyor. Bana bok veren o küçük cadaloz gitmiş. Bu onun başka bir yönü, muhtemelen unutması daha zor olacak bir yönü. Cadalozların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Peki bu yönü? Bu değil.

"Buraya sık sık ünlüler geliyor ve çocuklara sözler veriyorlar," diyor bana. "Çoğu sözünü tutmaz. Bugün sizi burada görmeyi beklemiyordum."

Sözleri tanımlayamadığım bir acıyla dolu. Ama orada. Bundan eminim.

"Çoğu insanın ne yaptığından emin değilim ama ben sözüme sadık kalırım. Bugün uğramama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bana başka seçenek bırakmadın."

"Doğru," diye sırıtıyorum. "Ama beni gönderebilirsin ve göndermiyorsun."

Konuşmaya başlıyor ama kendini tutuyor. Sözlerini yeniden değerlendirdikten sonra gülümsüyor. "Haklısın. Ben d e ğ i l i m. Ama sen

benim için bir şey cevaplar

mısın?" "Elbette."

"Neden buradasın Lincoln? Yapacak başka bir işin yokmuş gibi gelip bir çocuğa ertesi gün burada olacağını söylüyorsun. Programının nasıl olduğunu biliyorum ve buraya gelmiş olmanı aklım almıyor."

Omuz silkerek gülüyorum. "Belki de yapacak daha iyi bir şeyim yoktur."

"Bundan şüpheliyim."

"Belki de çocukları seviyorumdur."

Bu onu gülümsetiyor, bu da beni gülümsetiyor.

"Belki ben de seni görmek istemişimdir," diyorum temkinli bir şekilde.

Cevap vermek yerine yanımdan geçip gidiyor ve parmağının kıvrımıyla beni takip etmemi işaret ediyor. Birkaç dakika sonra kendimi biricik Rocky'nin karşısındaki masada otururken buluyorum. Muggie'ler hakkında gevezelik etmeye başlıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan üzerimde beyaz bir boya izi var ve Danielle ortalıkta yok.

Neredeyse bir saat boyunca resim yapıyoruz, ara sıra diğer küçük insanlar da bize katılıyor. Çocuklar çok eğleniyor ama ben Danielle'i arayıp duruyorum. Hiç görünmüyor. Sonunda, aklıma gelen her çiftlik hayvanını boyadıktan sonra, Rocky'nin gözlerinin ağırlaştığını görmek beni rahatlatıyor.

Son fotoğrafını tutuyorum, kırmızı ve sarıdan oluşan bir leke. Birkaç bira içmiş olsaydım, ortadaki şey bir beyzbol topu olabilirdi. Belki de. Ama muhtemelen değil. Göz ucuyla yeni arkadaşıma bakıp sırıtıyorum. "Sence bunu alabilir miyim? Evimde harika görünür."

"Bilmiyorum," diyor esneyerek. "Annem resimlerimi çok seviyor. Onu üzmek istemiyorum."

"Biliyor musun?" Ayağa kalktım ve kâğıdı önüne koydum. "Her zaman kızına iyi bak. Ve annen her zaman senin kızındır."

İri gözleri bana bakıyor. "Annen var mı?"

"Emin olabilirsin. Artık ben de bir yetişkin olsam da, teknik olarak, annem hâlâ benimle ilgileniyor."

Rocky de ayağa kalkıyor, sakin kalmaya çalışarak yüzünü düzeltiyor. Bu benim her yerde teşhis edebileceğim bir bakış, herkesin ne düşündüğümü okumasını engellemek için sık sık takındığım bir kılık. Lige seçildiğimde, gardınızı düşürmemeniz gerektiğini çok çabuk öğrendim. Duygular gibi şeyleri kendine sakla yoksa sömürülürsün.

"Sen bir beyzbol oyuncususun. Annen hala senin için bir şeyler yapıyor mu?"

"Dostum, bunu şimdi öğrensen iyi olur," diyorum kıkırdayarak. "Annene her zaman ihtiyacın olacak. Yetişkin olduğunda ve kendi evin olduğunda bile, bazen mikrodalga makarna ve peyniri nasıl yapacağını bilmediğinde güvenebileceğin tek kişi annendir. Güvenebileceğiniz tek kız odur, bu yüzden ona iyi baktığınızdan emin olun."

Sarı çoraplı ayakları muşambaya sürtünüyor. "Doktor yetişkin olamayabileceğimi söyledi. İçimdeki şey ilaçlarla savaşıyor."

Tıpkı kardeşim Ford, aile barbekülerinde futbol oynarken eşeklik edip beni yere serdiğinde olduğu gibi rüzgâr beni yere seriyor. Ama bu sefer beni yukarı çekecek bir el yoktu. Sadece küçük bir çocuk bana bakıyor, bir şey söylememi istiyor. Yetişkin olmamı.

"Rockster, ben ..." Onun seviyesine iniyorum, boğazımdaki yumruyu fark ettiğinden eminim. Bana kardeşim Huxley'i hatırlatıyor.

Barrett'ın yakında üvey oğlu olacak, bana evreni düzeltebilirmişim gibi bakıyor. Keşke yapabilseydim. "Doktorlar her şeyi bilmez."

Elini omzuma koydu. "Bugün seninle resim yaparken çok eğlendim."

"Ben de seninle resim yaparken çok eğlendim." Kelimeler ağzımdan otomatik olarak çıkıyor ama odanın içinde çınlarken ne kadar doğru olduklarını fark ediyorum.

"Hey, çocuklar." Danielle'in sesi ana koridordaki küçük odayı dolduruyor ve Rocky omzumun üzerinden ona bakıyor.

"Merhaba Danielle," diyor.

Yan dönüyorum, hâlâ çömelmiş haldeyim ve ona bakıyorum. Bu bakış açısından bile, bakmaya değer bir şey. Abartısız bir güzellik, ince yüz hatları, tam olarak anlamlandıramadığım bir çekiciliğe sahip, tüm dikkatim onda. Ayağa kalktığımda, yüzünde tam bir gülümseme beliriyor.

Danielle bir topuğunu diğerinin önüne atarak, "Görünüşe göre ikiniz iyi bir öğleden sonra geçirmişsiniz," diyor. "Sen ne düşünüyorsun Lincoln?"

Bir elimle Rocky'nin kemikli omuzlarını önümde tutarken, diğer elimle saçlarını karıştırıyorum. "Bence bu çocuk bir sonraki Van Gogh."

Kahkahası kulaklarımda dans ediyor. "Bildiğim iyi oldu. Öğle yemeği yemeye hazır mısın, Rocky?"

"Evet! Pizza!" Bana el sallıyor ve kapıdan hızla geçerken neredeyse gülen Danielle'i deviriyordu.

Sonunda bana baktığında "Havalı bir çocuk," diyorum. Kız kardeşim Sienna'nın bir defile öncesi gergin olduğunda yaptığı gibi eteğini düzeltirken yanakları gömleğinin rengine uyuyor.

"Öyle."

"Sanırım benim oldukça havalı olduğumu düşünüyor." O benim ciddi olup olmadığıma karar verirken ben gülmemeye çalışıyorum.

"Bu öznel," diyor sonunda, kapı aralığından geri çekilerek. "Sakıncası yoksa bir ibraname imzalamanız gerekiyor. Sadece bir günlüğüne burada olsanız da, başlamadan önce bunu size imzalatmalıydım."

"Sadece gündüz" olayını bir kenara bırakıp onu koridorda takip ediyorum. Asansöre yaklaştığımızda, asansör çalıyor ve hastane önlüğü giymiş bir adam çıkıyor.

"Danielle," diyor mutlu bir şekilde, çok mutlu bir şekilde, elini uzatarak.

Avucunu onunkinin içine yerleştirirken dudaklarına rahat bir gülümseme dokunuyor. "Nasılsınız, Dr. Manning?" diye soruyor, hoşlanmadığımdan kesinlikle emin olduğum bu adamın yanında rahat olduğu belli. Hatta ondan nefret bile edebilirim.

"Harika. Patronunun ofisine uğrayacaktım. Gretchen bu koridorun sonunda, değil mi?"

"Evet," diye onaylıyor Dani. "Yine de içeride olduğundan emin değilim.
Departmanımız bütçe görüşmelerinin ortasında."

"Birazdan bir kahve içmeyi düşünüyordum. Sana bir şey getireyim mi?" diye soruyor, ona doğru bir adım atarak. Ben de öyle.

"Hayır, teşekkür ederim," diye kibarca cevap veriyor. "Hızlı ve sert bir şeye ihtiyacınız varsa caddenin karşısındaki mekanda harika espresso var."

Yutkunuyorum. Pislik herif başını sallıyor, gözlerinde Danielle üzerinde hak iddia etmemi sağlayan bir parıltı var. Beynim bir şeyler bulmaya çalışırken bana dönüyor, kaşları kalkık. "Tanıdık geliyorsun," diyor.

Dani'nin peşinden koridorda ilerlerken, "Yüzü yüzünden," diyorum. "Siz Lincoln Landry misiniz acaba?"

Danielle adımlarının ortasında duraksıyor, başı bana dönüyor. Dişleri alt dudağını çekiştiriyor. Gözlerine bakıyorum, eğer izin verirsem beni batırabilecek mavi bir girdap. Ve buna izin vermeyi gerçekten çok isterdim ama eminim ki bu, ilk atıcımızın hızlı topuna vurmak kadar zor olacak.

"Ben mi?" Gülüyorum. "Tabii ki hayır. Benden çok daha iri ve yakışıklı olduğunu duydum."

Danielle'in topuklarıyla tekrar koridorda ilerlemeye başlamadan hemen önce nefesini bıraktığını hissediyorum. Doktora küçük bir selam vererek onu takip ediyorum.

Benden önce ofisine girerken nefesinin altından "Ona yalan söyledin," diyor.

"Ona kendim olduğumu söylememi ve geri dönüp ortalığı dağıtmasını mı tercih edersin?"

"Hayır," diyor çabucak.

İyi doktorla sohbet etmeye meyilli olabileceği fikrini görmezden geliyorum ve devam ediyorum. "Ben de öyle."

Gülüyor. "Neden, Landry?" "Bence

o bir pislik."

"O değil!" diye haykırıyor. "Phoenix'ten eğitim için geldi. Gelecek hafta ayrılıyor."

Rahatladığım çok belli ama neyse. "Güzel."

"Lincoln Landry, biraz kıskandın mı?"

"Ondan mı? Lütfen," diye alay ediyorum.

Başını sallıyor, üzüntüsünden bir kıkırdama kaçıyor. Bana cevap vermek yerine bir çekmeceyi karıştırıyor ve bir dosya çıkarıyor. Bir kağıt parçası

Masanın ortasında parlak kırmızı bir daire ve altında X işareti var.

Bakışlarımı tutuyor ve uzun bir süre tek kelime etmiyor. Aramızdaki hava çatırdıyor ve aynı anda ben şapkamı çıkarıyorum, o da gömleğinin yakasını çekiştiriyor. İkimiz de fark ediyoruz ama konuyu açmıyoruz ve bunun yerine bilmiş bir sırıtışla karşılık veriyoruz.

"Şunu doldurabilir misiniz?" diye soruyor nefes nefese.

"Elbette." Masasına uzanıp kolunun hemen yanından bir kalem almadan önce hızlıca gözden geçiriyorum. Ön kolum bileğinin iç kısmını sıyırıyor. Temasla birlikte nefesi odada dalgalanıyor ve doğruca sikime yöneliyor.

Ona bakmıyorum. Onu utandırmak istemiyorum. Onu ne kadar çok istediğimi bilmesini de istemiyorum ve şu anda ona bakarsam bunu anlayacaktır. Lanet yüzümün her yerinde yazıyor.

Ve şortumun ağ kısmı. Paketi ayarlamak için cebin içine uzanıyorum ve gizlice rahatlamaya çalışıyorum. Elimi çekerken cüzdanımı kapıyorum ve sanki hareket amacım buymuş gibi masasının üzerine koyuyorum. Hâlâ ereksiyon halindeyken, daire içine alınmış bilgileri dolduruyorum, belgeyi imzalıyorum ve tekrar ona geri götürüyorum.

"Landry" diye nefes alıyor, tam o sırada masa telefonu çalıyor. Dudakları birbirine yapışmış, belli ki ne diyeceğini bilemiyor.

"Al," diyorum sırıtarak. "Ben de tam gidiyordum zaten."

"Ben ..." diyor arkamı dönüp onu asılı bırakarak dışarı çıktığımda.

Bakalım kalede ne yapacaksın, Dani.

Danielle

Kornaya basarak geçen bir arabayı görmezden gelerek köşeyi dönüyorum ve taş döşeli kaldırımdan aşağı inip Smitten Kitten'a giriyorum. Zil sesleri geldiğimi haber verince Pepper başını kaldırıp bakıyor.

"UMARIM çorba istersiniz," diyor tezgâhın üzerine bir kese kâğıdı koyarken. "Dün gece rüyamda istiridye çorbası gördüm. Garip, biliyorum ama uyandım ve denemek zorunda kaldım ve çok lezzetliydi. Yalan bile söyleyemem."

Çantamı tezgâhın önünde yere bırakıp kredi kartımı uzatıyorum. "Eminim öyledir."

"Hayır, bu o, Danielle. Tatlar birbirine çok yakışmış. Umarım seversin."

"Sevmediğim bir Biber çorbasıyla hiç karşılaşmadım."

Kartımı makineden geçirdikten sonra bir müşterinin kahve fincanını doldurmak için uzaklaşıyor. Çantamı karıştırırken Lincoln Landry's'in hemen yanında cüzdanımı buluyorum. Elim arabamın anahtarlarının altında yan yana duruyorlar.

Onun lüks kahverengi derisi benim pembe ve sarı çiçek desenli elbisemin yanında duruyor. Sadece bir köşeleri birbirine değiyor ve bundan yapılabilecek tüm metaforları düşünmeden edemiyorum.

Kartımı benimkinin içine kaydırıyorum, bunu yaparken Lincoln'ünkinin tereyağlı dokusunu hissediyorum. Tenime karşı pürüzsüz, zengin malzeme zenginlik sızdırıyor. En iyi deri bu. Babamda da benzer bir tane vardı.

"Yarın görüşürüz," diyorum Pepper'a ön kapıyı açarken, aklım hâlâ beyzbol oyuncusunda.

Masamdaki bir resim çerçevesinin arkasına gizlice tünemiş cüzdanını görür görmez onu yakalamaya çalıştım ama gitmişti. Cüzdanı güvenliğe bırakmayı düşündüm ama birilerinin cüzdanın kime ait olduğunu anlaması için kim bilir neler olması gerekecekti. Ayrıca çalınmasından korktuğum için masamda da bırakamazdım. Bu yüzden çantama koydum. Şimdi onu otoparktan arabamın arka koltuğuna taşırken hem bir sorumluluk hem de bir fırsat gibi hissediyorum.

Yola çıkarken arabanın içinden bir telefon çalıyor. Cevap vermek için direksiyondaki düğmeye basıyorum.

"Alo?" Ben soruyorum.

"Hey, sen!" Macie'nin sesi şarkı söylüyor.

"Nasılsın?" "İyiyim. Akşam yemeği yedim ve eve gidiyorum." "Smitten Kitten?"

"Evet," diye gülüyorum.

Macie hat boyunca alay ediyor. "Cidden, Danielle. Ufkunuzu biraz genişletin."

"Hoşuma gitti," diye somurtuyorum. "Rutinime uyuyor. Pepper'ı tanıyorum. Onun yemeklerini severim."

"Orada rahatsın," diye araya giriyor Danielle.

"O da var."

"Seni konfor alanından çıkaracak bir şeyim var." Sesinin tonu midemde bir düğüm oluşturuyor. "Arkadaşım Jules, Boston'da kâr amacı gütmeyen bir kuruluş kuruyor. Ona senden ve yönetim, çocuklar, programlama gibi konulardaki deneyimlerinden bahsettim."

Arabamı garajın önüne çekip motoru durduruyorum. "O nasıl?" Macie'nin Julia Gentry ve ailesi hakkında anlattığı hikâyeleri düşünüyorum. Yaşadıkları çılgınca ama o yine de yoluna devam ediyor gibi görünüyor. Keşke onun gücünün yarısı bende olsaydı.

"O iyi. O her zaman iyidir. Gelmiş geçmiş en güçlü kadın. Onun için çalışmak isteyebileceğinizi söyledim."

"Olabilir. Önümüzde bir bütçe görüşmesi var, bu harika olabilir," diye irkildim. "Sanırım bazı fonları kaybedeceğiz ve bu olduğunda kimse güvende değil."

"Ona sorduğumu söylerim."

"Bugün başıma ilginç bir şey geldi ve tavsiyenize ihtiyacım var" diyerek sohbeti ilerletiyorum.

"Devam et."

Sandalyesinde rahatça oturup hayatımla ilgili düşüncelerini dökmek için beklediğini hayal ederek gülüyorum. Çantamı tezgâhın üzerine bıraktığımda mutfağın ışıkları parlıyor.

"Tamam, Lincoln bugün geri geldi."

"Bu yüzü görüyor musun? Göremezsin tabii ki ama görseydin kıskançlıktan çatladığımı görürdün! Bunu Will'e asla söylemem çünkü Hall Pass gibi bir şeyden bahsedersem alfa delisi olur ama Lincoln benim olacak. Yapamam.

yardım et. Son yirmi dört saatimi internette onun resimlerine bakarak geçirdim."

Sandalyeyi masadan çekip içine çöktüğümde sandalye gıcırdayarak yere çarpıyor. Daha önce bir kez tanıştığım erkek arkadaşı Will Gentry'nin Macie'nin Hall Pass istediğini söylediğini hayal ediyorum. Kendimi durduramadan gülüyorum.

"Ne?" Macie soruyor.

"Ben hayal etmek Will'in yüz Eğer o
kulak misafiri bu konuşma."

"Bu sandalyenin üzerine eğilirdim. Düşündüm de, belki de duymasına izin vermeliyim..."

"Her neyse, Lincoln bugün Rocky adında bir çocukla resim yapmak için geri döndü."

Diğer tarafta bir iğne düşse duyabilirdim. "Macie? Orada mısın?"

"Evet," diye söze başladı. "Onun gibi bir adamın bugün neden bir çocukla resim yaptığını anlamaya çalışıyorum. Hem de bir gün önceden haber vererek."

"Ben de sorguladım," diye iç geçirdim. "Ama cidden ... . Macie, onunla çok iyi anlaşıyordu. Bütün çocuklarla, gerçekten."

Onu uzun boyuyla o küçük çocuk sandalyelerinde otururken gördüğümü hatırladıkça kalbim kabarıyor. Birkaç kez koridorun karşısından içeri baktım ve neredeyse eriyip yerde bir su birikintisine dönüşecektim.

"Çocuklu bir adam gibisi yoktur," diyor Macie.

"Sadece o değildi," diyorum, ne demek istediğimi anlatacak kelimeleri bulmaya çalışarak. "Evet, onu bu küçük çocuklarla görmek çok tatlıydı. Ama bundan daha fazlasıydı. Onlarla birlikte olma şekliydi. Benimleyken komik, seksi ve biraz da kendini beğenmiş. Ama bu küçük masada otururken

iki çocuk tarafından kuşatılmışken, onun önemli biri olduğuna dair hiçbir fikriniz olmazdı. Hem de hiç."

Sırıtıyorum ve bunu durduramıyorum. Kariyerim boyunca gördüğüm en sevimli şeylerden biriydi. Genelde ünlüler gelir ve hareketleri yaparlar ama Lincoln bundan daha fazlasıydı. Uzun süre kaldı. Yardım istemedi. Sıkılmış görünmedi ya da kazalar olduğunda sinirlenmedi. Bundan gerçekten zevk alıyor gibiydi.

"Geri dönecek mi?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. "Olabilir. Cüzdanını masamda unutmuş." "Peki cüzdanı neden dışarıdaydı?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi. Belki de doldurduğu evraklar için kimliğine ihtiyaç duyacağını düşündü? Bilmiyorum."

Dili ağzının çatısına çarpıyor. "Neredeydi?"

"Bir resim çerçevesinin arkasında."

"Huh." Yine sessizleşti, ki bu benim için sorun değil çünkü bunu düşündükçe nefes almakta daha da zorlanıyorum. "Yani senin bulman için bıraktı."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki. Onun gibi sınırsız kredi kartı olan bir adam kartını çıkarıp öylece bırakmaz. Kim olduğu umurumda değil Danielle. Böyle bir şey olmayacak."

Dudaklarımdan uzun bir iç çekiş kaçıyor.

"Neden iç çekiyorsun?" diye gülüyor. "Bay Seksi'yle buluşup ona cüzdanını geri vermen gerekecek. Yazık sana."

"Sanırım bunu resepsiyona bırakacağım."

Telefondan bıkkın bir nefes yükseliyor ve gelen saldırıya karşı kendimi hazırlıyorum. "Ryan Danielle," diye başlıyor, vurgulamak için soyadımı kullanarak, "seninle ilgili sevmediğim tek şey, bok yiyip bir kilo bile almama yeteneğinin yanı sıra, insanları bir araya toplama şeklin. Bu hiç adil değil."

"Adil olmayabilir ama mantıklı."

"Yani Will'den önce çıktığım yeşil gözlü her erkek bir canavardı. Onunla çıkmamış olsaydım ne olurdu?"

"Başka birini mi bulacaktın?" Sadece onu kızdırmak için teklif ediyorum.

İnliyor.

"Bak, Macie. Sporcuları, özellikle de beyzbol oyuncularını benden iyi kimse tanıyamaz. Onlar batıl inançları ve sevgileriyle dolu eşsiz bir grup-"

"Beyzbol her şeyden önce gelir," diyerek cümlemi benim yerime tamamladı. "Duymuştum."

"Bu kadar seksi olmasaydı her şey çok kolay olurdu," diye inleyerek masadaki peçeteyi karıştırıyorum. "Sanki şeytan bana bu adamları sırf işkence etmek için gönderiyor. Sence geçmiş hayatımda bunu hak edecek ne yaptım?"

"Her neyse, umarım bunu çözerim ve bu sefer başarırım."

Lincoln

Dünyanın geri kalanı böyle mi yaşıyor?

Mutfağımda tezgahın üzerinde otururken, elimde bir elma, onu havaya atıyorum ve yakalıyorum. Bir, iki, üç

defalarca. Dördüncü yakalayışımda, etrafımda döndürdüm ve çöp kutusuna fırlattım. Çöp kutusuna düşmek yerine yukarıdaki duvara çarpıyor. Her yere meyve suyu ve posa sıçradı.

"İşte bu yüzden basketbol oynamıyorum."

Lavabonun üzerindeki saatin tik taklarını dinliyorum. Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu nasıl fark ettim? Gri mermerden atlayarak tezgâhın üzerine sıçrıyorum ve saati aşağı çekiyorum. Piller büyük bir gürültüyle dışarı çıkıyor.

Sessizlik. Elli saniye kadar rahatladım.

"Siktir," diyorum, tekrar yere yatıyorum. "Siktir, siktir, siktir." Burası o kadar da boş görünmesin diye radyodan bir melodi mırıldanarak oturma odasına geçiyorum. Nedenini bilmiyorum. Orada da yapacak bir şey yok. Video oyunlarını uzun zaman önce bıraktım. Takılmak istediğim kimse yok, katılmak istediğim bir parti yok. Terapim olmasaydı Savannah'ya giderdim.

Omzumdaki rotasyonu test ederken, derinlere doğru çekildiğini hissediyorum. Genelde bu harekete eşlik eden sancı gelmiyor ama yine de iyi hissettirmiyor.

"Dört gözle beklemem gereken şey bu mu? Ezik olmak mı?" Sorularıma benden başka cevap verecek kimse yok ve eminim ki benim de cevaplarım yok. Geleceğin ne getireceğini, arkadaşlarımın ne yaptığını, neredeyse turuncu renkli bir battaniyenin benim tarzım olduğuna kimin karar verdiğini ya da Danielle Ashley'in o kırmızı gömleğin altına ne giydiğini bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum.

Telefonum çalmaya başladı. Cevap vermemeyi düşünüyorum ama veremeyecek kadar sıkıldım. "Alo?"

"Merhaba Lincoln. Ben Danielle Ashley."

Telefonda sesi yüz yüze olduğundan daha tatlıydı ve beni hazırlıksız yakaladı. Her ne kadar arayacağını ummuş olsam da, bana doldurttuğu formda telefon numaramı kalın harflerle yazmış olmama rağmen, gerçekten aramasını beklemiyordum. Ne yapacağı belli olmuyor. Hattın diğer ucunda onun zayıf nefes alışını dinliyor olmam, en hafif tabirle, hoş bir sürpriz oldu.

"Bakın kim gelmiş," diye şaka yapıyorum. "Nasılsınız?"

"Güzel," diye yanıtlıyor. "Bütün öğleden sonra Rocky'den senin ne kadar harika olduğunu dinlemek zorunda kaldım."

"İyi bir izlenim bıraktığımı bilmek güzel," diye gülüyorum. "Çok eğlenceliydi. Kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Cevap vermeden önce bir süre bekliyor. "Geldiğiniz için teşekkürler. Gerçekten çok naziksiniz."

"Belki tekrar uğramama izin verirsin," diye önerdim. "Bugünlerde çok boş vaktim var."

"Göreceğiz."

Bunu bir değer olarak kabul ediyorum ve konuya giriyorum. "Bugün geldiğim için teşekkür etmek için mi aradın?"

"Seninle dalga geçeceğim ve c ü z d a n ı n ı masamda unuttuğunu söyleyeceğim."

"Öyle mi yaptım? Ne kadar sorumsuzum."

"Uh-huh," diye gülüyor. "Telefon numaranın etrafında büyük bir kara kutu olmasına bayıldım. Çok ince."

"Hey, seni arattı, değil mi?"

Gülüyor ama cevap vermiyor. Bunu bilerek yaptığımı bildiğini biliyorum ve buna kızmadığı için biraz memnuniyet duyuyorum.

"Sanırım şimdi onu nasıl geri alacağımızı müzakere etmemiz gerekiyor," diye öneriyorum.

"Yarın sizin için resepsiyonda olacak."

Oturma odasındaki büyük pencereye doğru yürüyüp Memphis'e bakıyorum. Akşamın bu vakti çok güzel, binalar arkalarındaki erken akşam güneşi tarafından aydınlatılıyor. Manzarayla ilgili bir şey bende onu izleme, içinde nefes alma isteği uyandırıyor. Belki de ihtiyacım olan budur.

"Gece orada bırakmaya korktum," diye devam ediyor, "o yüzden eve getirdim. Yarın gittiğimde birinci kata bırakacağım."

Ding! Ding!

"Ah, çok naziksin Dani-" "Ben

Danielle."

"-Ama bu gece planlarım var, bu yüzden cüzdanıma gerçekten ihtiyacım var."

Yanıt yok, esprili bir geri dönüş ya da deli olduğuma dair bir homurdanma yok. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"Gelip alayım mı?" Dürtüyorum.

"Hayır," diyor aceleyle. "Planlarınız olduğu için üzgünüm. Sanırım onları iptal etmeniz gerekecek."

Yorumumu yanlış anlamasından dolayı yüzümü buruşturarak geri adım atmaya çalışıyorum. "Belki onları değiştirebilirim."

"Yap ne sen istiyorum. Ben yaparım. var o at ve ön Yarın masaya."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Sırıtıyorum. "Ne?"

"İstediğimi yapmam için mi?"

Nereye varmak istediğimi bildiği için gülüyor. "Hayır, hayır, yok. Ben sekiz buçukta geliyorum. Ondan sonra istediğin zaman alabilirsin."

"Sekiz buçuk gibi görüşürüz o zaman. Sana kahve getiririm. Nasıl buldunuz?"

"Bilmiyorum."

"Oh, söz veriyorum yapacaksın."

Küçük bir nefes alış verişi telefonun içinden geçiyor ve vücudumdaki her hücre bunu hissediyor. Yüzünü görebiliyorum, yanaklarının pembesi dün giydiği tişörtle uyuşuyor. Uzun kirpiklerini açıyor, çünkü oraya attığım imayı açıkça okuyor. Ne olduğunu anlayamadan nefesim onunki gibi kesildi.

"Lincoln. . ."

"Bu gece buluşalım. Evine gitmemi istemiyorsan, sorun değil. Ama bir yerde buluşalım."

"Nerede?" diye neredeyse

fısıldıyor. "Riffle Steakhouse."

"Yemek yemiyoruz. Cüzdanı sana geri veriyorum."

"Sana teşekkür ediyorum."

"Eğer bu gece istiyorsan, yemek yok."

"Oh, bu gece istiyorum," diye sırıtıyorum, bunu açıkça söylemeyi seçiyorum. "Seni gördüğümden beri istiyorum ve senin de istediğinden oldukça eminim. Pazarlık yapma şeklini sevdiğimi söyleyebilirim," diye geveliyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman önce akşam yemeği isterler."

Alay ediyor. "Sen çok fazlasın, Landry."

"Freeman Park'ı duydun mu? 57th adresinde," diye sordum.

"Evet."

"Bir saat içinde orada

ol." "Tamam."

Konuşmaya çalıştığını duyduğumda vücudum alarmdayken telefonumu kapatmaya başlıyorum.

"Hey-" diye söze başlıyor ama fikrini değiştiremeden telefonu kapatıyorum.

Danielle

ARABAM, Freeman Park'taki vahşi yaşamı beslemekle ilgili bir afişin asılı olduğu büyük bir meşe ağacının yanından kayıyor. Bu açıdan bakıldığında, yeşilliklerin çoğunun bir sıra büyük yaprak dökmeyen ağacın arkasına sıkıştığını görebiliyorum. Park neredeyse ağaçların içine gömülmüş, yeşil alanlar dönümlerce genişliyor. Her tarafa serpiştirilmiş küçük masalar, kulübeler ve oyun ekipmanları var.

Arabadan inip onu aramaya başladım. Birkaç uzun dakikadan sonra bakışlarım arka köşedeki küçük bir göletin yanındaki piknik masasına takılıyor. Üstünde bir adam oturuyor, sırtı bana dönük. Ama bu sadece bir adam değil. Gri sweatshirt'ü geniş, kalın bir sırta gerilmiş, mor bir beyzbol şapkasının altından birkaç tutam kumral saçı görünen bu adam Lincoln. Öyle olmak zorunda. Başka hiç kimse bu kadar nefis, bu kadar istemeden seksi görünemez.

Lanet olsun ona.

İlerlemeye devam etmek için ayaklarımı zorluyorum. Bu çok tehlikeli.

O tehlikeli biri. İrade gücümün etrafından dolaşıyor.

ve bugünlerde kendimi çok çıplak hissediyorum.

Güçlü kalmalısınız. Günaha boyun eğme. Yapma.

. .

Başının üzerinden uzanıyor, tişörtünü yukarı çekiyor, böylece görebiliyorum.

yan tarafındaki deri. Önden arkaya doğru saran kalın kaslar hareket ettikçe yuvarlanarak şişkinleşiyor.

Boku yedim. Hayır, batmadım. Ona cüzdanını verip eve gideceğim. Seks yok. Şey, belki. Hayır! Hayır! Seks yok, Danielle.

Boku yemedim. Boku yemek üzereyim.

Dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi omzunun üzerinden bakıyor. Yüzü yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Yontulmuş elmacık kemiklerini, saat beş yönünde gölgelenmiş keskin çene çizgisi takip ediyor. Dolgun dudakları ortaya çıkıyor, sonra da aramızdaki çakılların üzerinde bir yerde benimkilerle buluşan düşünceli gözleri parlıyor.

"Hey," diyor. Sesi ılık ve davetkâr ama hareket etmiyor.

"Hey." Kendimi toparlamak için nefesimi içime çekmeye çalışıyorum ama Landry'nin özüyle çarpılıyorum ve onun yerine üflüyorum. İşe yaramıyor. "Cüzdanın bende."

Kelimeler ağzımdan tökezleyerek çıkıyor. Onu avantajlı olmadığım bir yerde görmekle ilgili bir şey beni biraz çırpınmaya itiyor, tipik özgüvenim Freeman Gölü'ndeki küçük dalgaların üzerinde bir yerlerde yüzüyor. Onu geri almalıyım. Önümde duran bu güce karşı sahip olduğum tek silah bu.

Parkın etrafına bir göz atıyorum, ancak ıssız olduğunu görüyorum. Kraliyet morları ve canlı pembeler mavi gökyüzüne yayılırken, güneş alçalırken yaprak dökmeyen ağaçların tepesinde geziniyor.

Yüzümü ona dönerek elimdeki deriyi uzatıyorum. Almasını bekliyorum. Almadı. Birkaç dakika sonra elim tekrar yanıma düşüyor ve o da masanın diğer tarafına geçerek bana yer açıyor.

"Burayı çok seviyorum," diyor suyun üzerinde salınan ördekleri seyrederken. "Bana evdeki gölü hatırlatıyor. Kardeşlerim ve ben yüzmeyi orada öğrendik."

"Kaç tane kardeşin var?"

"Üç. Pislik herifler, hepsi" diyor piknik masasına bakmadan önce. "Oturacak mısın, oturmayacak mısın?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve hayır demek istiyorum, o cüzdanını alsın ve ben gideyim. Bunun yerine kendimi bankın üzerine tırmanmış ve onun yanında dinlenirken buluyorum. Göz ucuyla yüzüne yansıyan memnuniyet ifadesini görüyorum.

"Kardeşlerimin pislik olduğu konusunda şaka yapıyordum. Hepsi iyi adamlardır. Öyle olmasaydık babam yine de ağzımıza sıçardı."

"Evet, babam pisliğin teki," diye hayıflanıyorum düşünmeye fırsat bulamadan. Elimde cüzdanıyla kıpırdanıyorum. "Sanırım babam kız olduğum için o kadar hayal kırıklığına uğradı ki tekrar denemekten korktu. Bunu bilerek büyümeye çalış."

"Belki de turnayı gözünden vurduğunu düşündü ve bir sonraki seferde hayal kırıklığına uğramaktan korktu."

Deniyorum için dönüş onun Gülümse, benim girişim yoksun herhangi bir samimiyet.

Ailem söz konusu olduğunda gülümseyecek bir şey yok.

Lincoln bunu anlıyor ve merakla beni izliyor. "Seni bunu anlamaya çalışma zahmetinden kurtarayım," diye teklif ediyorum.

"Babam bir erkek çocuğu hiç istemediği kadar çok istedi.

Hayatındaki her şeyi. Bana Ryan Danielle adını verdi. Bir oğlu olmasını o kadar çok istiyordu."

"Ryan biraz seksi," diye fısıldıyor Lincoln.

Dudaklarından çıkan sesin seksi olduğu gerçeğine odaklanmamaya çalışırken omuzlarım yükselip alçalıyor. Ayrıca onun yanında oturup ailelerimiz hakkında konuştuğum gerçeğini de bir kenara bırakıyorum. "Fark etmez. Bundan nefret ediyorum," diye dökülüyorum. "Ailem için asla yeterince iyi olamayacağımı bilerek büyüdüm ve adım da bunun bir başka hatırlatıcısı."

"Bu yüzden mi sana Dani dediğimde beni hep düzeltiyorsun?

Erkek ismi olduğunu düşündüğün için mi?"

Kelimelerle karşılık vermeyip sadece yüz hatlarımı sertleştirdiğimde, yüzündeki şakacı ifade kayboluyor. "Bu saçmalık," diye homurdanıyor. "Adın senin kim olduğunla ilgili. Biri bunu her söylediğinde kötü bir hisse kapılmamalısın."

"Evet, öyle. Elimde değil."

Dudakları birbirine çarpıyor, ayakları sıraya vuruyor. Bir süre sessizce oturuyoruz, sonbahar rüzgârı örgü ceketimi daha sıkı çekmeme neden oluyor. Bunu muhtemelen soğuk olduğunu ve muhtemelen yapmam gerekenin bu olduğunu bildiğim için yapıyorum. Yine de Lincoln'ün yanında oturmanın verdiği sıcaklıktan başka bir şey hissetmiyorum.

Bu beklenmedik bir şey. Flört etmesi, şakalaşması, bunlara hazırlıklıydım. Ama onun bu tarafı? Bu ciddi yanı, kişiliğinin neredeyse onu sonsuzdan beri tanıyormuşum gibi olan bu bölümü, kalbimin etrafındaki korumayı söküp atıyor. Onunla bu acı verici şeyler hakkında konuşmak, vücudu hakkında şaka yapmak kadar kolay. Bu hem şaşırtıcı hem de sinir bozucu.

"Sana Dani demeye devam edeceğim. Kim olduğunu kabullenmelisin. Ve" diyor, bana o kadar yaklaşıyor ki nefesinin sıcaklığını yanağımda hissedebiliyorum, "cidden ateşlisin."

Ben durduramadan gülümseme yanaklarıma yayılıyor. O da benim tepkime seviniyor, kendi yanakları da geniş bir sırıtışla yarılıyor. Cüzdanını eline tutuşturuyorum ve ona bakamadan gülüyorum.

"Babanı sikeyim," diyor şaka yapar gibi, ama öyle olduğundan yüzde yüz emin değilim. Cüzdanını cebine sokuyor.

Lincoln'ün sözleri kulaklarıma ve kalbime indiğinde moralim bozuluyor. "Onu tanısaydın muhtemelen böyle düşünmezdin."

"Kızına böyle hissettiren bir adam, evet, isterse Papa olsun, ondan hoşlanmayacağımı garanti ederim."

"O Papa değil," diye gülüyorum, "ama önemli biri sayılır. İnsanlar ailemi seviyor."

"Sevmiyorum. Seviyorum ..." Öne doğru eğiliyor, gözleri kocaman, tepkimi bekliyor. Hafifçe geri çekildiğimde fısıldıyor, "Dondurmaya bayılırım. Gidip biraz almak ister misin?"

Kahkahalarım onunkilere karışıyor ama omzu omzuma çarptığında zar zor nefes alabiliyorum. Lincoln kolay ve zarif bir hareketle bana yaklaştı.

"Bu bir evet mi?" diye sorar.

"Hayır, eve gitmeliyim," diyorum bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Umarım bu gece geri almak zorunda olduğun cüzdanla ne yapman gerekiyorsa yaparsın."

Omuz silkiyor, dudaklarını muzip bir bakışla birbirine bastırıyor. "Biraz sinir bozucu bir hanımla akşam yemeği yemeyi umuyordum.

yanlış katta karşılaştık."

"Biraz rahatsız edici mi? Onu böyle mi tanımlıyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Pekâlâ," diye iç geçiriyor, gözlerini deviriyor. "Aslında o daha çok orta derecede bir sinir bozucuydu." Bana yumuşak bir gülümseme gönderiyor, alay ya da şaka içermeyen bir gülümseme. "Bir ara seninle akşam yemeği yemeyi gerçekten çok isterim."

Su önümüzde kıyıya vuruyor. Gözlerimi kapatıp Lincoln'ün parfümüyle karışan temiz havayı içime çekiyorum ve omuzlarımın tuttukları stresten biraz kurtulduğunu hissediyorum.

"Bugün çocuklarla harikaydın," diyorum ona. Omzumun üzerinden baktığımda beni dikkatle izlediğini görüyorum. "Rocky bugün seninle takılmayı çok sevdi. Ona karşı çok sabırlıydın."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Evet, bir öğleden sonrayı geçirmenin en kötü yolu bu değil." Şimdi suyun karşısına bakan o, düşünceleri başka bir yere gidiyor. "Çocuklar çok samimi. Benden biraz zaman istedi ve ona bir poster almamı hatırlattı," diye gülüyor. "Ama hepsi bu kadar. İnsanların genelde yaptığı diğer şeyleri istemiyorlar."

"Hayal bile edemiyorum."

Kalbim onun için biraz acıyor ama nedenini bilmiyorum. Yüzündeki ifade kasvetli, düşünceli ve eminim ki düşündükleri pek de mutlu şeyler değil. İlk tepkim ona uzanıp çocuklardan birine, Macie'ye ya da Pepper'a sarılır gibi sarılmak oluyor ama yapmıyorum.

"Bu hayatın bir parçası," diye iç geçiriyor. "Beyzbol oynadığım için şanslıyım. Bunu biliyorum. Ama bazen hissettiğim bazı kısımlar var..."

"Samimiyetsiz mi?" Ben teklif ediyorum.

Bana bakıyor, başı yana eğik. "Evet," diyor gözlerini kısarak.

O daha soru sormaya başlamadan ben ona geri dönüyorum. "Geçen gün terapi katına gidiyordun. İyi misin?"

"Olabilir. Omzum oldukça kötü durumda. İyileşmesi için elimden gelen her şeyi yapıyorum ki bu baharda sahalara dönebileyim."

"Umarım bu senin için işe yarar."

"Ben de." Parmaklarını birleştiriyor ve dizlerinin üzerine koyuyor. "Peki ya sen Dani? Sen ne için çalışıyorsun?"

"Ne şekilde?" Yutkunarak soruyorum.

"Herhangi bir şekilde. Hedefleriniz nelerdir? Hayatınızda neyi başarmak istiyorsunuz?"

Ondan uzaklaşarak bu soruyu kafamda şekillendirmeye çalışıyorum. Çok şey başarmak istiyorum. O kadar çok şey yapmak istiyorum ki, ama bunları nasıl dile getireceğimi bilmiyorum.

Ben cevap verene kadar konuşmayacağından emin olduğumda derin bir nefes alıyorum. "Gerçekten mi Lincoln? Sadece mutlu olmak istiyorum."

"Şimdi mutlu değil misin?"

"Evet ve hayır, sanırım," diyorum gergin bir şekilde gülerek. "Sevdiğim işi yapıyorum. Çocuklarla çalışmayı ve bir şekilde fark yaratmayı seviyorum. Ama daha fazlasını istiyorum, biliyor musun? Bir gün bir ailem olsun istiyorum. Hiç sahip olmadığım bir istikrar istiyorum. Bu benim için önemli."

Bunu anladığında dudakları birbirine yapışıyor. Bakışları benimkilerden ayrılıyor ve tekrar suyun üzerinde bir yere iniyor.

Uzun bir süre sessizlik içinde oturuyoruz, kuşlar birbirlerine sesleniyor ve arada bir balık sudan dışarı atlıyor. Huzurun içinde o kadar kayboluyorum ki Lincoln'ün bana yaklaştığını fark etmiyorum.

"Üşüyor musun?" diye soruyor.

Kollarımı göğsümde birleştirdiğimde titrediğimi fark ediyorum. "Sanırım öyle," diye gülüyorum.

Temkinli bir hareketle kolunu omuzlarıma doluyor. Temas anında nefesim boğazımda düğümleniyor. O kadar sıcak, o kadar sert ki hayatım boyunca hiç bu kadar sarılmış ve güvende hissetmemiştim.

"Hep bunları mı istedin?" diye soruyor sonunda, ses tonundaki çakıllar içime işliyor. "Yoksa değiştiler mi?"

"Sanırım bunları hep istedim. Hayatımda farklı şeyler yapmak istedim, her zaman sahip olduğum işi değil, ama bence bu hayatın normal bir parçası. Yeni şeyler istemek, gelişmek."

Başını salladı. "Belki de öyledir."

Güneş ağaçların arkasına doğru alçalmaya başlıyor ve serin bir hava dalgası suyun üzerinde süzülüyor. "Gitsem iyi olacak," diyorum ona. "Karanlıkta araba kullanmaktan nefret ediyorum."

"Uzağa gitmek zorunda

mısın?" "Pek değil."

Kolunu üzerimden çekmeden önce parmakları koluma hafifçe bastırıyor. Elimi tutarak piknik masasından kalkmama yardım ediyor. Arabaya doğru yürürken elimi bırakmasını bekliyorum ama bırakmıyor. Avuç içim onunkinin içine öyle sıkı oturuyor ki, teninin kabalığı benimkine sertçe değiyor. Otoparka varana kadar konuşmuyoruz.

"Buraya geldiğiniz için teşekkür ederim," diyerek bana kapıyı açtı.

"Gerçekten önemli bir şey değil."

"Yarın benimle akşam yemeği yer misin?"

Yapmamalıyım. Dikkat etmezsem bu boşluğun içine hayal ettiğimden daha hızlı çekilebilirim.

"Akşam yemeğini bilmem," diyorum ona.

"Tamam," diye yutkunuyor. "Yakalama oyununa ne dersin?"

"Ne?" Gülüyorum.

Sırıtıyor. "Yarın benimle burada buluş. Yakalamaca oynarız. Bunu bir randevu olarak bile düşünemezsin," diye itiraz etmeye başlıyorum. "İki eldiven ve bir top getireceğim, sen sadece geleceksin."

Hayır demek istiyorum. Sayılır. Ama yüzündeki ifadeye hayır demek mümkün değil.

"Saat kaçta?" diye sordum. "Dört buçuk mu?"

"Görüşürüz o zaman," diyorum ve başka bir şeyi kabul etmeden önce sürücü koltuğuna kayıyorum. Arabayla uzaklaşırken, dikiz aynasında onu tanıdığım kendini beğenmiş Lincoln Landry gibi görüyorum.

Danielle

"BUNU YAPTIĞIMA İNANAMIYORUM." Arabadan inerken, bütün gün karnımda dönüp duran heyecanı bastırmaya çalışıyorum. Dün gece buradan ayrıldığımdan beri onu düşünüyorum - bana dokunuşunu, bana gülümsemesini, söyleyeceklerimle gerçekten ilgileniyor gibi görünmesini. O bir bela. Derin, derin bir bela.

Onu dün geceki piknik masasının yanında görünce, yaklaşırken yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. Bir elinde eldiven var ve diğer eliyle havaya bir top atıyor. Geldiğimi fark edince kocaman gülümsüyor.

"Benden vazgeçtiğini düşünmeye başlamıştım," diye gülüyor.

"Çok beklersin," diye takılıyorum kapüşonumu çekiştirerek. "Biri sana yeteneklerim hakkında tüyo mu verdi?"

"Birinin bana yetenekli olduğunu söylemesine ihtiyacım yok," diye şaka yapıyor ve eğilip yanağımdan öpüyor. "Şimdi şu eldiveni giy ve ben senin çeşitli yeteneklerini düşünmeye başlamadan önce başlayalım."

Benden birkaç metre uzakta duruyor ve bana bir top fırlatıyor. Topu yakalayıp ona geri fırlattığımda deri çatırdıyor. Gözleri parlıyor. "Şaka yapmıyormuşsun. Daha önce de oynamıştın."

"Evet," diye gülüyorum, gözlerimi devirerek. "Lisede dört yıl okul takımında oynadım."

"Etkileyici." Bir tanesini bana geri yolluyor, ben de ona geri atıyorum. "Lisede başka ne yaptın? Seni amigo kız sanmıştım."

"Tanrım, hayır," diye gülüyorum. "Softbol ve voleybol oynadım. Dürüst olmak gerekirse ikisini de sevmiyordum ama ailem zamanımı değerlendirmem için ısrar etti."

"Beyzbolu nasıl sevmezsin? Ya da softball, sanırım."

Omuz silkiyorum, birini biraz daha sert yakalıyorum. Şaşırmış görünüyor. "Sanırım üzerimde iyi olmam için baskı olmasaydı hoşuma giderdi," diyorum. "Özel antrenörlerim, kamplarım ve seminerlerim vardı. Bu çok fazlaydı."

"Ne yapmayı tercih ederdin?"

"Resim belki," diye öneriyorum. "Her zaman yüzmeyi denemek istemişimdir. Yarışmalarını izlemeye bayılırdım. Yine de berbat olurdum. Göğüslerim çok büyük."

"Sahip olmak güzel bir sorun," diye dalga geçerek beni tekrar güldürüyor.

"Peki ya sen? Sadece beyzbolu mu seviyordun?"

Bunu düşünüyor, yüz hatları uzun bir süre kararıyor. "Onu seviyorum. Her zaman sevdim. Futbolu da severdim ama çok fizikseldi ve vücudumu bu şekilde yıpratmak istemedim."

"Bu utanç verici olurdu," diye sırıtıyorum.

Atışımı yakalıyor ve hafifçe yüzünü buruşturuyor. "Zaten beyzbolda daha iyiydim. Benim olayım buydu. Bizim ailede, tanınmak için bir şeylere sahip olmanız gerekir ve beyzbol gerçekten sahip olduğum tek şeydi."

"Peki bir inekseniz ve hiçbir şeyde iyi değilseniz, ailenizde ne olur?"

"Sen Graham'sın."

Bu bir tür şaka olmalı çünkü bir kahkaha patlatıyor. Nedenini bilmesem de ben de gülüyorum. Seslerimiz havada birbirine karışıyor, onun Güneyli tınısı ve benim kız gibi kıkırdamam, kulağa hoş geliyor.

Yerleştikten sonra, top atma oyunumuz devam ediyor. Top bir ileri bir geri gidiyor, aramızda rahat bir sessizlik var. Beşinci ya da altıncı atıştan sonra, gözlerinin etrafında hafif bir kırışıklık fark ediyorum.

"Hey," diyorum topu tutarak. "Omzun acıyor mu?" "Her zaman biraz acır."

"Duralım artık. Bu senin için iyi olamaz."

Utangaç bir gülümseme dudaklarına değiyor. Bana daha önce bakmadığı bir şekilde bakıyor, sanki aramızda bir şeyler değişmiş gibi. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi terapi."

"Pratik yapmaktan bahsediyorsan, değil," diye ısrar ediyorum. "Eğer acıtıyorsa değil."

Ne dediğimden emin değilim ama güldü. "Bazen acının üstesinden gelmelisin Dani."

"Senin de bazen dinlenmen gerekiyor Landry," diye iç geçiriyorum.

Eldivenini havaya kaldırıyor ve ben de bu sefer nazikçe ona geri atıyorum. Acıya göğüs gererek hareketleri sürdürdüğü düşüncesi kalbimi acıtıyor. Acaba başka bir oyun ya da başka bir galibiyet için kaç kez sakatlıklara ve rahatsızlıklara göğüs germeye çalıştı.

Sanki aklımı okuyormuş gibi başını sallıyor. "Sınırlarımı biliyorum. Olabildiğince zorluyorum ve gerektiğinde duruyorum. Bu bir denge çünkü fiziksel sınırlamalarınız olduğunu biliyorsunuz, ancak tüm bu beklentiler var," diye yutkunuyor. "Bu sadece işin bir parçası." Yüzümü okuyor ve yüz hatları hafifliyor. "Ayrıca, hayatım boyunca bunun için hazırlandım."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyorum ona, babamın en iyisi olmam için büyürken benden talep ettiklerini düşünerek. Hayatımın yıllarını her gün hiç aksatmadan iki yüz vuruş yaparak geçirdim. Koçlarla, diyetisyenlerle, beden eğitmenleriyle saatlerce zaman geçirdim, hepsi de onun istediği bir şeyi başarmak içindi. Ben değil. "Bir şeyde iyi olma baskısını bilirim. Bundan nefret ederdim."

"Nefret etmedim," diye yorumluyor. "Sadece üç ağabeyim var ve hepsi de kendi tarzlarında belalı. Onlarla aynı seviyede yaşamak zor."

"Hayal bile edemiyorum."

"Kardeşin var mı?"

Attığı topu yakalayıp eldivenimin içinde önümde tutuyorum. "Sadece benim."

"Yalnızlık çekiyor olmalısın."

"Öyle. Bu yüzden on çocuk istiyorum."

"On çocuk mu?" diye tekrarlıyor, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi.

"Belki on değil," diye gülüyorum. "Ama bir sürü. Gerçekten bir ailem yok, bu yüzden bir gün kendiminkini yapacağım."

Yüz hatları birbirine karışıyor ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Ben daha fazla düşünemeden aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Birkaç adım önümde durarak saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırıyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor. "Bir kadın kapüşonlu sweatshirt ve eşofmanla nasıl elbise ve topuklu ayakkabıdan daha güzel görünebilir bilmiyorum ama sen görünüyorsun."

"Yani elbiselerimi beğenmedin mi?" Alay ediyorum.

"Oh, biliyorum. İnan bana, seviyorum. Ama şu anki doğal halini seviyorum. Yani . . ."

"Sıkıcı mı?" "İlginç."

"Her neyse," diye gülüyorum. "Çok çekicisin."

Elimi tutuyor ve beni dün geceki piknik masasına çekiyor ve daha önce oturduğumuz yerlere oturuyoruz. "Seni böyle daha çok seviyorum," diye belirtiyor.

"Ne gibi?"

"Senin dediğin gibi, senin alanının dışında. İkimiz de eşit şartlarda olduğumuzu bildiğimizde."

"Canın cehenneme Landry,"

diye gülüyorum. "Evet, lütfen

yap."

Aramızdaki her şeyin değişmesi için gereken tek şey bu. Hastanedekinin aksine, yalnızız. Altı kelime içinde, neşeli oyun değişiyor. Nefes alış verişlerimiz sanki bir mil koşmuşuz gibi ağırlaşıyor. Sahip olduğumu bildiğimden çok daha fazla olan kendime hâkimiyetimi kullanarak bakışlarımı onunkilerden uzaklaştırıyorum. Başımı yüzümü göremeyeceği şekilde eğiyorum. Gözlerim bir sonraki hamlesini beklerken sıkıca kapanıyor çünkü bildiğim bir şey varsa o da bir sonraki hamlenin olacağı.

Dokunuşunun ağırlığı, güçlü ama saygılı, sırtımın küçük kısmına dayanıyor. Temas sırasında aceleyle nefesimi çektiğimin farkındayım ama ondan kıkırdama ya da alay gelmiyor. Suya konan bir kuşu izlerken, kendime biraz zaman veriyorum.

Bunun nasıl gideceğine karar vermek için saniyelerim var. Bu anın peşinden gitmek istiyor muyum, istemiyor muyum?

Çenemi omzuma yaslayıp kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Ne yapıyorsun, Landry?"

"Emin değilim."

Kanım vücudumda dolaşıyor, sanki damarlarımda bir yarış varmış gibi. Baş döndürücü. Sonra gözlerine bakıyorum, o derin, yoğun yeşil girdaplara ve geriye doğru devrilmemek için elimden gelen her şeyi y a p ı y o r u m .

Güneş ufkun ötesine geçmeye devam ederken parkın etrafındaki ışıklar titriyor. Daha önce ağaçların arasından sekerek gelen diğer müşterilerin konuşmaları artık yok. Her şey sessiz, sanki dünya da en az benim kadar bir sonraki hamleyi bekliyor.

"Seni öpebilir miyim?" Sorusunun basitliği, teklifinin tatlılığı beni benden alıyor. Ben gidiciyim, onun büyük, nasırlı, kesinlikle yetenekli ellerinde bir macunum.

"Sen daha iyisin."

Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirirken ağzının kenarı seğiriyor. Kemiklerim pelteye dönüyor, vücut sıcaklığım beni içten dışa eritiyor. Dili dudaklarımı ayırıp benimkine değerken ağzının tadı sıcak ve tatlı, hissettiğim her şeyle dolu. Ağzımın içine nefes alıyor, onu birçok şekilde hissetmek için içimi öyle bir şehvetle dolduruyor ki.

Elleri belimi buluyor ve beni kendine doğru çekiyor, parmaklarının uçları sahiplenici bir şekilde kalçalarımı kazıyor. Ağzının içinde inlerken, yanlarımı daha sıkı kavrıyor, dudakları benimkilere karşı daha sert, daha aceleci çalışıyor. Yumruğunu saçlarıma dolayarak bir düğüm oluşturuyor ve

boynumun dibine. Yüzümü istediği yere yerleştirmek için onu kullanarak, ki şu anda yana doğru eğilmiş durumdayım, öpücüklerini dudaklarımdan, elmacık kemiğimden aşağıya ve kulağımın arkasına kaydırıyor.

Bir tepki isterken tenime karşı yumuşak davranıyorlar. Sanki bir seçeneğim varmış gibi. Saat beş yönündeki gölgesinin kirli sakalı boynumu çizdiğinde, fark ettiğimden çok daha yüksek sesle inliyorum.

Kıkırdıyor, nefesi tenimi yakıyor. "Şşşt." "Bunu sen başlattın," diyorum, ses tonumda bir kıkırdama. "Sen seçtin Parka."

"Çünkü benimle buluşmanı sağlayabileceğim tek yer orası." "Çünkü bunun olmasını istemedim."

Yüksek sesle gülüyor ve benden uzaklaşıyor. "Kendini kandırma bebeğim. Buraya gelmenin tek sebebi buydu."

"Yalancı!" Kıkırdıyorum.

"Oh, buraya gerçekten yakalamaca oynamak istediğin için geldin, değil mi?"

"Belki."

Gövdesini uzatırken ellerini arkasına götürüyor. "Seni önce yemeğe, sonra da tatlı yemek için evime götürmek istedim. Sen bunu istemedin, ben de yedek plana geçtim."

"Hangisiydi?"

"Onun yerine seni yataksız bir yerde görmek." Sırıtıyorum. "Bunun seni durdurmasına gerçekten izin verecek misin?"

Yaklaşırken hırlıyor. Gözlerindeki yırtıcı bakış karşısında nefesim kesiliyor. Oyunbazlık gitmiş, yerine o kadar yoğun, o kadar aç bir bakış gelmiş ki gerçekten ürperiyorum.

Beni öpeceğini sanıyorum ama öpmüyor. Onun yerine ellerini belime doluyor ve beni önünde duracak şekilde hareket ettiriyor. Bedenim itaat ediyor, sanki tüm kontrolü ona devretmiş gibi.

Belki de öyledir.

Döndüm ve piknik masasının çıkıntısında onun önüne oturdum. Bacakları iki yanımda, sırtım göğsüne dayalı. Dudakları kulağıma dayanmış, yapmak üzere olduğu şeyin beklentisiyle duyamadığım bir şeyler fısıldıyor.

Biraz geriye yaslanıyor ve ben de onunla birlikte eğiliyorum. Elleri kalçalarımın yanlarını bulup sıkıyor. Acımasızca titriyorum, eşofmanımın bel bandını kavradığında tüm sinapslar aynı anda ateşleniyor. Elleri tenimde dümdüz duruyor, karnımdan aşağı inerken bir santim bile teması kaçırmıyor.

Sırtımda sikinin sertleştiğini hissediyorum. Arkama uzanıp elime almak, pantolonunun kumaşına doğru masaj yapmak istiyorum ama bu şu anda yapabileceğimden daha fazla koordinasyon gerektiriyor. Sağ eli külotumun dantelini buluyor. Uzun bir parmağı ıslak panelin altından göbek deliğime yakın üst kısmına doğru ilerliyor.

"Tanrım," diye soluyorum, daha fazlası için yalvarmaya hazırım. Evime gelmesine izin vermediğim için kendimi zihinsel olarak azarlarken, nefesimi dengede tutmaya çalışıyorum. "Landry?"

"Evet, bebeğim?"

"Beni boşalt."

"Siktir," diye inliyor, gövdesinin yankılanması beni daha da ıslatıyor. Parmakları gövdemin kenarının altından kayıyor.

külot, bu sefer dikişin içine dalıyor ve klitorisimden kıçıma doğru kayıyor. "Haklıymışım."

"Ne hakkında?" Yüzümü buruşturuyorum, daha fazla temas başlatmak için kalçalarımı kaldırıyorum.

"Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sinirlenmemeye çalışıyorum ama parmağı yarığımdan aşağı yukarı kayarken, siki bana baskı yaparken bu çok zor. Cevabıma kıkırdadığında, sinirlenme dürtüm daha da ağırlaşıyor. "Eğer bu işi sen yapamıyorsan, ben kendim yapabilirim."

Parmağı vücuduma batmadan önce neredeyse kelimeleri çıkaramıyorum, bu da beni çığlık attırıyor. "Ah!" diye inliyorum, eline karşı direniyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyor, yüzümün yan tarafına öpücükler konduruyor. "Sessiz ol."

"Umurumda değil," diye ağlıyorum.

"Anlayabiliyorum," diye tekrar kıkırdıyor ve karışıma bir parmak daha ekliyor.

Boştaki eli karnıma bastırıyor ve beni sıkıca kendisine doğru tutuyor. Başım geriye düşüyor. Parmaklarını açıklığıma sokup çıkarırken gözlerim dalgalanarak kapanıyor.

Bacaklarımı açabildiğim kadar açıyorum, bana verebileceği tüm bağlantıya ihtiyaç duyuyorum, arzuluyorum, yalvarıyorum. Parmaklarının ucu klitorisimi bulduğunda "Landry," diye inliyorum. "Siktir."

"Bu kadar sert kafalı olmasaydın sikilecektin," diye fısıldıyor kulağıma. Parmakları şişmiş tomurcuğun üzerinde geziniyor. "Gerçekten istediğin bu, değil mi? Benim sikimi hayal ediyorsun, tam kıçının arkasında, içinde kayan sik kadar sert olanı. Düşünüyorsun

"Amına gömüldüğünde şişerken nasıl hissedeceğini düşün."

"Siktir git," diye inliyorum, eliyle buluşmak için kalçalarımı sallıyorum. "Bir dahaki sefere. Bir dahaki sefere, söz veriyorum."

Görüşüm bulanıklaşıyor, birikim hızlanıyor, taşmaya hazır. Bir nefes çekiyorum.

"Parmaklarımın üzerinde çok iyi hissediyorsun," diyor kulağıma karşı. "Çok ıslaksın. Sikimi sürerken nasıl hissedeceğini hayal bile edemiyorum."

Klitorisime son bir fiske vurup parmaklarını bir kez daha açıklığıma batırırken "Oh, kahretsin," diye inliyorum. Hiç vakit kaybetmeden içime girip çıkıyor, hızı benim kesik kesik nefeslerimle aynı ritimde. Ellerim kaslı kalçalarının yanlarını kavrıyor. Parmaklarım pamuğu delip altındaki kaslı ete girerken esniyorlar. "Landry"

"Benim için gel, bebeğim," diye kulağıma hırlıyor.

"Aynen böyle mi? Aynen böyle yap . . . Ah!" Vücudum parmaklarının etrafında kenetlenirken başım yana doğru sarsılıyor. Görüşümde bir düzine ışık patlıyor. Ben parçalanırken o hızını koruyor. "Yapamıyorum! Lincoln! Yapamıyorum! Tanrım. "

Göğsü gümbürdüyor ve patlamama kıkırdadığını anlıyorum ama kulaklarımdaki kan uğultusundan onu duyamıyorum. Yavaşça yeryüzüne inmeye başlıyorum. Sanki bedenimi anlıyormuş gibi temposunu azaltıyor ve ben ona karşı dururken duruyor.

Saçlarım dağınık, başım çenesinin altına gömülü. O kadar memnunum, o kadar güzel yorgunum ki kucağına kıvrılıp uyumak istiyorum. Saçlarımı yüzümden fırçalıyor ve alnımdan öpüyor.

Az önce olan her şeyden sonra, beni gerçekliğe geri döndüren şey bu: alnıma kondurulan öpücük. Alnıma kondurulan tatlı, narin öpücük beynimde uyarı sinyalleri gönderiyor. Yine de oturup kalkmak, kıyafetlerimi düzeltmek ve piknik masasından kalkmak için kafamdan üçe kadar saymam gerekiyor.

Arkamı döndüğümde hâlâ orada oturuyordu. Dirseklerini dizlerine dayamış, öne doğru eğilmişti. "İyi misin?"

"Bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı soruyorsanız, hoşlandım," diye gülümsüyorum.

Gülüyor. "Bunu zaten biliyordum. Şimdi iyi olup olmadığını soruyorum."

"Neden olmayayım ki?" "Tahmin diyelim."

İç çekerek bir elimi kalçama koyuyorum ve bunun beni umursamaz göstermesini umuyorum. "Ben iyiyim. O küçük antrenmandan sonra çok yoruldum." Bacaklarının arasına bir göz attıktan sonra bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. "Sen iyi misin?"

Masadan sıçrayıp yanımda durdu. "Ben harikayım."

"Ama hâlâ sertleşmişsin," diyorum, pantolonundan çıkan çıkıntıyı işaret ederek. "Özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ya da, bilirsin, iyiliğinin karşılığını vermeliyim."

Onu içeri alma, bana gösterdiği ilgiyi ona da gösterme düşüncesi ağzımı sulandırıyor. Başını sallayınca bu düşüncem suya düştü.

"Hayır. Bu mükemmeldi."

"Ama ..."

"Bu şimdiye kadar izlediğim en iyi şey oldu." "Oh, hadi ama," diye gülerek arabama doğru ilerliyorum. Neden ben Bana yaptıklarından sonra yüzüm kızarıyor, bilmiyorum. Ama

Öyleyim.

"Seni tekrar görebilir miyim?"

Omzumun üzerinden bakıyorum. Yanakları pembeleşmiş, şapkası kafasında dengesiz duruyor.

"Dr. Manning'in kim olduğunuzu bilip bilmediğimi öğrenmek için ofisime geldiğini söylemiş miydim?" Ben sordum.

"Dr. Manning de kim?"

"The adamo var kapalı ve Asansör. İçinde ve Önlükler.

Hatırladın mı? Sana Lincoln Landry olup olmadığını

sormuştu?" Sırıtıyor. "Göt herif. Anladım."

"Evet ve sen olduğunu inkâr etmene rağmen seninle tanıştığı için oldukça heyecanlıydı."

"Ah, o bir fanboy."

"Hiç sanmıyorum," diye gülüyorum. "O çok tanınmış bir doktor."

"Doktorlar fanboydur. Güven bana," diye göz kırpıyor. "Şimdi, seni tekrar görebilir miyim diye sordum."

Ondan başka her şeye bakıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Evet, eğlenceli biri. Ve eğlenceli. Ve ateşli. Ve düşünceli ve daha önce birlikte olduğum hiç kimse gibi beni boşaltıyor. Ama işe yaramayacak. Yürümez. Yürümesini istemiyorum. "Bunu düşünmem gerek."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Peki neden?"

"Pek çok nedeni var."

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, ellerini kapüşonunun ön cebine sokarak. "Romantizm mi istiyorsun? Seni romantizme boğacağım."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Mesele o değil."

"O zaman ne hakkında?" Sesi gerçekten endişeli geliyor. Ya da meraklı. Belki de ikisinin karışımı. "Biri seni gerçekten sıkıştırdı, değil mi? Kimdi o?"

"Hiç kimse. Sadece senin gibi erkeklerin nasıl olduğunu biliyorum ve gerçeği bilmek istiyorsan, bununla başa çıkabileceğimden emin değilim."

Çenesini sıvazlıyor, kısık bakışlarla beni izliyor. Tek yapabildiğim o ensenin bacaklarımın arasında nasıl hissettireceğini düşünmek.

"Beyzbol oynadı mı? Futbol mu? Tanrım, sakın bana bir basketbol oyuncusuna aşık olduğunu söyleme!"

"Landry!" Gülüyorum.

"Basketbol oynadı, değil mi? Tanrım, Dani, bundan daha zeki olduğunu düşünmüştüm."

Arabamın kapısını açıp anahtarlarımı kontağa sokuyorum. "O basketbol oynamadı. Basketbolu sevmem bile."

"Çok şükür," diye iç geçirdi. "Ama biri vardı." "Tam olarak öyle demedim."

"O bir Arrow değil, değil mi?" "Neden?"

"Bu evet ya da hayır türünden bir soru Dani."

Gülüyorum, beni sorgulayan bu gülünç derecede yakışıklı adama gülümsemekten kendimi alamıyorum. Sinirlenmem gerekirdi ama sinirlenmiyorum. Sadece onu tekrar öpmek istiyorum, ki tam da bu yüzden öpemiyorum. "Hayır. O bir Arrow değil."

Bir nefes üflüyor. "Güzel. Bu garip olurdu."

"Nasıl anladın?" Ben soruyorum.

"En iyi arkadaşının kızıyla çıkmak gibi bir şey. Bunu yapamazsın." "Um, biz çıkmıyoruz."

"İşaret etmek için ne korkunç bir şey." Öne doğru eğildi, bir eli arabamın üzerinde. "Bunu düzeltmeliyiz, sence de öyle değil mi?"

"Hayır," diye kararlılıkla cevap veriyorum, ikisini de ikna etmeyi umarak Biz
.

"H a d i ama," diye ikna eder. "Bana karşı kaba bile değilsin artık. Seni yıpratıyorum. Bunu söyleyebilirim."

Gözlerimi devirerek vites kolunu kavrıyorum. Hâlâ aklım başımdayken bu konuşmadan uzaklaşmam gerekiyor. "Gitmem gerek."

Arabamdan uzaklaşırken gözlerinde bir bakış beliriyor. Bu o kadar kolay olmayacak. "Nasıl istersen öyle olsun," diyor yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Görüşürüz, Landry. Ve orgazm için teşekkürler."

Gülüyor. "O zevk bana aitti. Pek sayılmaz ama buna değdi."

Başımı sallayarak kapımı kapattım ve arabayı geri vitese taktım. Park yerinde durmuş beni izleyen seksi adama son bir kez bakarak arabadan inip uzaklaşıyorum.

Lincoln

Otoyoldan sağa döndüğümde telefonumun Bluetooth'u çalıyor. Tiz sesiyle hip-hop istasyonunu bölüp bana Graham olduğunu söylüyor.

Direksiyondaki düğmeye bastım. "Hey, G!"

"Sesin neden bu kadar neşeli geliyor?"

"Chipper? Bunun doğru kelime olduğundan emin değilim," diye gülüyorum. "Ne var ne yok?"

"Sadece omzunu kontrol etmek için aradım. Babam bugün erken saatlerde seni aramaya çalıştığını ama cevap vermediğini söyledi."

"Onu sesli mesaja gönderdim,"

diye geveliyorum. "Cesurca," diye

gülüyor.

Omuz silkiyorum. "Evet, onunla konuşmak için doğru ruh halinde olmam gerekiyor. Nasıl olduğumuzu biliyorsun."

"Yağ ve su mu?"

"Hayır, o kadar da kötü değil. Belki daha çok Cardinals ve Cubs gibi."

Gülüyor. "Her zaman beyzbol göndermesi."

"Hey, sen bildiğin şeyi referans alırsın. Beyzbol benim bildiğim şey."

"Lafı açılmışken, omzun nasıl?"

"Sana şöyle söyleyeyim," diyorum çıkışa varmadan önce trafiğe girip çıkarken, "omzum şu anda harika hissediyor."

Graham telefonda iç geçiriyor. İçindeki korkuyu duyabiliyorum ve bu akşam ona neden acılarımı anlatmadığıma dair milyonlarca senaryo ürettiğini biliyorum. Muhtemelen uyuşturucuya başvurduğumu düşünüyor. Şerefsiz.

"Detaylandırmak ister misiniz?" diye soruyor.

"O kadar ıslaktı ki," diyorum parmak uçlarımı direksiyona vurarak. "Ve boşaldığında, amcığı parmaklarımı bir mengene gibi sıktı. Bunun sikimde nasıl bir his yaratacağını ancak hayal edebilirim."

"Bilmeliydim..."

"Doğruyu söyle, uyuşturucu falan kullandığımdan emindin, değil mi?"

"Seninleyken, Linc, hiçbir şeyden emin olamıyorum."

"İşte bu yüzden beni seviyorsun. Barrett ve Ford sıkıcı. Ben seni eğlendiriyorum."

"Barrett demişken, birkaç gün içinde Tennessee'ye gidiyor. Bir kongre varmış. Gününü hatırlayamıyorum ve araba kullandığım için takvime bakamıyorum. Bir geceliğine Tennessee'de olacak. Oradayken seni görmeyi denemek istediğinden bahsediyordu."

"Alison'ı mı getiriyor?" Şaka yapıyorum.

Graham homurdanıyor ve ardından dönüş sinyali kullanmayan biri hakkında bir dizi küfür sıralıyor. Tekrar hatta gelmeden önce kendini toparlamak için birkaç saniye bekler.

"Hiçbir şey için bu kadar telaşlanıyorsun," diyorum. "Kırk yaşına gelmeden kalp krizi geçireceksin. Ve sana şunu söyleyeyim, en zeki ikinci kardeş olarak senin işini devralacak değilim. O yüzden bu boku çöz, olur mu?"

"Sen benim işimi yapamazsın, pislik."

"Yapamazdım." Bir an için bunu düşündüm. "Evet, muhtemelen yapamazdım. Haklısın. Ayrıca, babamı her gün görmek zorunda kalacağım ve bu da kendimi suratımdan vurmak istememe neden oluyor."

Kıkırdıyor. "Biliyor musun, yakında bir sekretere ihtiyacım olma ihtimali çok yüksek. Benimki gittikçe daha fazla eksik kalıyor ve ben de daha geride kalıyorum."

"Kov onu," diyorum kolayca. "Sadece iki haftalık çekini kes ve bu işi bitir."

"Hiç birini kovdun mu?"

"Hayır."

"Evet. O yüzden kapa çeneni," diye gülüyor. "Bir şeyler yapmam gerekecek. Ama değişimden nefret ederim."

"Yaşayacaksın." Cipimi kapılı sitemin girişine sürüyorum ve şifreye basıyorum. Kapı yükseliyor ve içeri giriyorum. "Neredeyse eve geldim G, gitmeliyim. İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Omzunu bana haber ver. Ve Tanrı aşkına, adamım, yarın babamı ara."

"Göreceğiz."

"Sonra konuşuruz."

"Sonra konuşuruz."

Garaja girip motoru durduruyorum ve dışarı atlıyorum. Bir dizi dambılın üzerinden geçerek merdivenlerden çamaşır odasına açılan kapıya tırmanıyorum. İçimde bir sıçrama var

Benim bile fark ettiğim bir adım, beni kendime güldüren küçük bir sıçrama.

Uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Sadece mutluydum. Milyonlarca endişenin ve bir şeyleri çözme ihtiyacının üstesinden gelmemiştim. Onunlayken her şey çok kolay. Sözleşmelerden, yedek planlardan ya da dolar miktarlarından bahsetmiyor. Umursadığından bile emin değilim. Beni tekrar görmek istediğinden bile emin değilim. Tam da bu yüzden onu tekrar görmek zorundayım.

"Danielle Ashley," diyorum, giysilerimi yere serip Rita için çamaşır sepetine koyarken. "Çok ilgi çekici bir kadınsın."

Danielle

El bezi çamaşır sepetine çarptı. Hâlâ onun gibi kokuyorum. Onun kokusu saçlarımda, tenimde ve şimdi de bacaklarımın arasını temizlediğim çamaşır sepetindeki bezde.

Duş almalıyım ama almıyorum. Henüz değil. Sadece bu küçük vızıltıyı bir süre daha hissetmek istiyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp bir bornoz giydiğimde belki bir kısmı kaybolur diye düşündüm ama kaybolmadı. Hâlâ Lincoln Landry'ye batmış durumdayım.

Mutfakta telefonum çalıyor ve belimdeki kravatı sıkıp neredeyse içeri atlıyorum. Arayanın Macie olduğunu görünce gülümseyerek telefonu açıyorum.

"Hey," diyorum mutlulukla.

"Vay canına. Bu da ne demek oluyor?" "Ne demek istiyorsun?"

"Seviştin mi?"

Gülüşüm muhtemelen böyle bir şeyi doğruluyor ama umurumda değil. Genelde bazı mahrem anlarımı Macie'den bile gizli tutmaya çalışırım ama bu öyle değil. Kutlanması gerekiyor.

"Yaptın!" diye haykırıyor. "Beyzbol tanrısı tarafından yapıldı, değil mi? Lütfen, lütfen beyzbol tanrısı tarafından yapılmış olsun. Ve lütfen fotoğrafını çekin çünkü vücudunu görmek istiyorum. Yani, tişörtsüz halini internette gördüm ama bilmek istediğim şeyler var ve bunu potansiyel erkeğiniz hakkında söylediğim için üzgün bile değilim çünkü vay be."

"Nefes al!" Gülüyorum.

"Ben nefes alacağım.

Sen konuş."

"Tamam. Evet, Lincoln'dü. Ama seks yapmadık," diyorum ona. "Sadece beni parmakladı."

"Ortaokuldaki gibi mi?" diye kıkırdıyor.

"Bu öyle bir şey değildi," diye belirtiyorum. "El yordamı yoktu, klitorisimi aramak yoktu. Lincoln tam olarak ne yaptığını biliyordu." Hülyalı bir şekilde iç çektim. Elimde değil. "Yani, uzun zamandır yaptığım en spontane, en cinsel şeydi."

"Ee, detaylar! Ver onları Danielle."

"Lincoln beni yemeğe davet etti ve ben hayır dedim. Sonra yakalamaca oynamak istedi ve Lincoln'le buluşmamak için bir neden düşünemedim-"

"Bu konuşmada onun adını beş kez falan söylediğinin farkındasın, değil mi?"

"Yapmadım!"

"Sen de yapmalısın!" Dudaklarını birbirine vuruyor. "Sen de oradasın, onun adını bir cümle içinde söylemek istediğin o noktadasın."

"Bu doğru değil."

"Bu çok, çok doğru," diye gülüyor. "Aslında çok şirin."

Bunu düşündüm. Eğer doğruysa, bu yüksekliğin etkisi geçtiğinde nasıl hissedeceğim? Burada boyumdan büyük işlere kalkışamam ve bunu yapmanın ne kadar kolay olduğunun da farkındayım. Her şeyi böyle yapıyorum, gerçekten. Hızlı ve sert hareket ediyorum. Gençken terapistim bana ailem tarafından ihmal edildiğimi hissettiğim için birinin beni sevmesini istediğimi söylemişti. Beni onlardan koruyacak birine ihtiyacım varmış, fiziksel olarak değil ama duygusal olarak. Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Arkadaşlık ya da ilişki arayışında değilim. Biriyle bağ kurmak istiyor muyum? Kesinlikle istiyorum. Ama bunun için geriye doğru eğiliyor muyum? Hayır. Yine de kendimi adadığımda, o tavşan deliğinden aşağıya indiğimde, paraşütsüz bir şekilde karanlığa doğru spiral çiziyorum. Lincoln Landry'den kurtulmamın imkanı yok.

"Yani ... detaylar!" Macie ısrar ediyor. Kendime yüksek sesle söyletebildiğim her şeyi ona anlatıyorum, bu da onu çok eğlendiriyor. "Ne yaptığını bildiğini biliyordum, seni şanslı ördek."

Nefesimi üflediğimde kendimi biraz sakinleşmiş buluyorum. "En korkutucu kısmı ne biliyor musun?"

"O da ne?"

"Onunla konuşmak eğlenceli," diye itiraf ediyorum. "Kendini çok ciddiye almıyor, sorular soruyor ve söylediklerimi önemsiyor gibi görünüyor. Sağlığım için tehlikeli biri," diye gülüyorum.

"Bence o senin sağlığın için mükemmel. Eğlenmeyi hak ediyorsun Danielle. Lincoln Landry sorunlarının çözümü gibi görünüyor."

"Ya da daha fazla sorun," diye iç geçiriyorum. Şimdiden onu tekrar görmek istiyorum. Sesini duymak, parfümünü koklamak ve

güldüğünü duymak. Dokunuşunu hissetmek ve onu gülümsetmek istiyorum ve bu ... Bu. Değil. İyi.

"Hâlâ burada mısın?" Macie soruyor.

"Evet, buradayım." Takılan bir tırnağımı çiğniyorum. "Bugün sana neler oluyor?"

Duraksıyor, sanki beni elimdeki konuya geri mi yönlendireceğini yoksa konuyu değiştirmeme izin mi vereceğini anlamaya çalışıyor. Neyse ki bana ayak uyduruyor. "Pek bir şey yok. Will bu akşam antrenman yapıyor. Güneyde bir yerden Pike adında yeni bir adam getirdiler. Aksanına bakılırsa," diye ıslık çalıyor. "Her neyse, sadece birkaç haftalığına antrenman yapıyor. Sanırım onun bir şey olacağını düşünüyorlar. Şu anda tek duyduğum bu."

"Beyzboldan daha iyi."

"Gerçek," diye gülüyor. "Peki, Şükran Günü için planlarınız neler?"

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen her zamanki gibi."

"Boston'a gelmek ister misin? Julia ve ben akşam yemeği hazırlıyoruz ve her zaman çok fazla yaparız."

"Hayır. Yine de teşekkürler."

"İşi düşündün mü? Julia'yla birlikte vakıfta çalışmayı?"

"Dürüst olmak gerekirse, bunu pek düşünmedim. Bu zamana duyarlı bir şey mi?"

"Hiç sanmıyorum. Sadece işlerini yoluna koymaya çalışıyor." "Tamam, bakalım bütçede ne olacak? toplantılar ve oradan gitmek."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye esniyor. "Ben bir duş alıp yatacağım. Beni sonra ara."

"Yapacağım."

"Güle güle."

Aramayı sonlandırıyorum ama telefonu elimde tutuyorum. Nedense elimden bırakmak istemiyorum. Oturma odasında durmuş ona bakarken ne kadar aptal göründüğümü fark edip oturmaya gittiğimde telefon çalıyor.

Ekrana baktığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Lincoln: Eve sağ salim vardın mı diye bakıyordum. Gelebildiğin zaman bana haber ver.

Aceleyle parmaklarımı ekranda kaydırıyorum.

Ben: Bir süre önce yaptım. Çoktan temizledim ve çay yapmaya hazırlanıyorum.

Cevabını bekliyorum ama hemen gelmiyor. Tam sinirlerim tepeme çıkmaya başlamışken ışık sönüyor.

Lincoln: Bu gece geldiğiniz için

teşekkürler. Ben: Bu bir ima mı?

Lincoln: Olabilir. ;)

Ben: Peki, gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim ;)

Benim için zevkti. Bekle, şimdi de seks mi yapıyoruz?

Ben: Sanırım seks yapmak penis fotoğraflarını da

içeriyor.

Lincoln: Şahsen görmeni tercih ederim. Yine de bana çıplak fotoğraflarını göndermekten çekinme ;)

Ben: Evethhh. Dijital dünyada dolaşan çıplak fotoğraflarım yok ve sanırım böyle kalmaya devam edecek.

Lincoln: Klas. Hoşuma gitti.

Bugün piknik masasında beni parmaklamana izin verdiğim için kendimi affettirmeliyim.

Umarım şaka yapıyorsundur. Bu uzun zamandır yaptığım en iyi şeydi. Sen başka bir şeysin, Dani.

Ben: Danielle. Grr . . .

Hırlamanı seviyorum. Ve inlemeni. Ve kızgın ve rahatsız olduğunda patronluk taslamanı.

Ben: Sanırım artık yatmam gerek. LOL

Lincoln: Beni mi hayal ediyorsun?

Ben: Hâlâ senin gibi koktuğum için böyle bir şansım var.

Bu çok ateşli. Yine sertleştim. Tatlı rüyalar,

Landry.

İyi geceler Ryan.

Ben: Ugh. İyi

geceler.

Lincoln: LOL

Danielle

E-postanın son kelimelerini bir çırpıda yazdım ve "gönder" tuşuna bastım. Odaklanmak bütün sabahımı almıştı ama sonunda kendimi akışa bırakmaya başlamıştım. Ta ki ellerinin hissini ya da bakışlarının çekimini hatırlayana kadar.

Kalemi elime alıp masaüstüme vuruyorum. Ses ofisimde sekiyor, tıpkı Lincoln'ün kafatasımın içinde dolaşan düşünceleri gibi.

Ben sapkın bir karmaşayım. Vücudum bu adam için yanıyor. Beynim yüksek alarmda. Kalbim hayatımda bir erkek olmasının sıcaklığını ve baş döndürücülüğünü hissetmek için çaresiz.

"O olamaz," diye fısıldıyorum, kalemi zımbama doğru yuvarlayarak. "Bunu onunla yapamam."

"Kiminle ne yapamazsın?"

Başım patronum Gretchen'ın durduğu kapı aralığına kayıyor. Merakla bana bakıyor.

"İyi günler," diyorum saklayacak bir şeyim yokmuş gibi ellerimi önümde kavuşturarak. "Bugün nasılsınız?"

"Bugün merak ediyorum. Sana neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim.

"Uh-huh." Ofisime girdi ve önüme bir dizi dosya koydu. "Fırsatın olduğunda bunlara bir göz at. Bunlar önerilen bütçe. Tam bir karmaşa Danielle. Eğer bu geçerse, programımız için endişeleniyorum."

"Bizi bu kadar keskin bir şekilde nasıl kesintiye uğratabileceklerini gerçekten anlamıyorum. Bu hastane kısmen bu program sayesinde tanınıyor. Para olmadan sunduğumuz hizmetleri sağlayamayacağımızı anlamıyorlar mı?"

"Öyle görünmüyor."

"Bunu birazdan gözden geçireceğim," diye söz veriyorum. "Halletmem gereken birkaç e-posta ve gelecek hafta için bir program sorunum var, sonra hızlıca bir göz atarım."

Başını sallayıp gönülsüz bir gülümsemeyle dışarı fırlıyor. Bilgisayarıma tekrar giriş yapıyordum ki kapı çalındı ve dikkatim başka yöne çekildi.

Lincoln, bol siyah bir şort ve uzun kollu gri bir tişörtle neredeyse yenilebilir görünüyor. Kalın bileğindeki gümüş saat, gündelik görünümüne sofistike bir dokunuş katıyor.

Öldür. Beni. Şimdi.

"Hey," diye sesleniyor, zengin, Güneyli aksanı beni etkiliyor.

"Hey," dedim.

"İçeri girebilir

miyim?" "Tabii."

Sanki buranın sahibiymiş gibi vals yapıyor. Her hareketi o kadar akıcı, o kadar zarif ki, sadece üzerimde hareket ederken nasıl olduğunu hayal edebiliyorum. Altımda. Arkamda.

Kızarmış yanaklarla ona baktığımda sırıtıyor. "Ne düşünüyordun ki?"

"Bugün burada olmaman gerekiyordu," diye geçiştiriyorum.

Kapıyı kapattıktan sonra karşıma oturdu. Ayaklarını omuz genişliğinde açmış, kollarını sandalyenin kenarlarına dayamıştı. "Unutmuşum."

"Yapmadın," diye gülüyorum. "Ne istersen onu yapıyorsun."

Öne doğru eğiliyor, dirsekleri dizlerinin üzerinde. Masamın karşısından bana bakıyor, gözleri yeşil ve mavinin güçlü bir karışımı. "Her istediğimi yapmadığımı söylediğimde bana güvenin."

"Yaparsın," diye omuz silkiyorum. "İstediğini elde etmenin bir yolunu bulursun." "Eğer benim yolum olsaydı, şu anda masanın üzerinde yatıyor olurdun.

ayak bileklerini sırtıma dolamış, aklımdan çıkaramadığım o seksi sesleri çıkarıyor."

Ondan uzaklaşmak istiyorum. Bakmalıyım da. Ama o bakışlarıyla beni yerinde tutuyor, dağılmanın eşiğindeymişim gibi hissettiğimde bile beni sabitliyor.

"Bu hafta sonu benimle yemeğe çık."

"Bu bir soru gibi gelmiyor."

"Talep etmemin bir faydası olur mu?" Ona gülümsemesine neden olan bir bakış fırlatıyorum. "Hiç sanmıyorum," diye gülüyor.

"Yapacak işlerim var, biliyorsun."

"Akşam yemeği için rezervasyon yaptırmam gerekiyor. Nereye gitmek istersin?"

İç çekerek sandalyemde arkama yaslandım.

Dürüst olmak gerekirse, onun kararlılığını seviyorum. Sadece nedenini anlamıyorum. Hayatında olup bitenlerden uzaklaşmaktan başka bir şey istemiyor. Bu sezon dışı. Öldürecek zamanı var. Bu işler böyle yürür.

Cinsel eğlence, ama onunla her şeyin bu kadar olacağını düşünmemem gerektiğini biliyorum. Bunu riske atamam.

"Bunu neden yapıyorsun?" Ben soruyorum. "Neyi yapıyorum?"

"Gitmesine izin vermiyorum."

Kolay bir kıkırdama masanın üzerinden süzülüyor ve kulaklarımı gıdıklıyor. "Çünkü istemiyorum."

"İmkânsızsın," diyorum, sinirlenmek istiyor ama bunu bir türlü beceremiyordum.

"Ne istiyorsun, Danielle?" "İşimi bitirmek."

Bana bakıyor. "Bana gerçekten cevap verene kadar gitmiyorum."

"İstiyorum..." Derin bir nefes alıyorum. Tam olarak ne istediğimi biliyorum ama bu beş dakika içinde açıklayabileceğim bir şey değil. Zaten önemli olduğunu düşündüğüm bir şey de değil. "Bu daha çok ne istemediğimle ilgili, gerçekten."

Çenesini sağ eliyle kavrayarak beni izliyor. "Eee? Bekliyorum."

"Ne istemediğimi biliyor musun? Gerçek olmayan bir şeye bağlanmak istemiyorum."

"Kulağa adil geliyor. O zaman benimle yemeğe çık. Halka açık bir yerde, seni öylece parçalayamayacağım bir yerde."

Dudaklarımı birbirine bastırarak, "Beni hırpalaman hoşuma gidebilir," diyorum.

Gözleri kararıyor. "Şu anda seni parçalamayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin." Arkasına yaslanıyor, çenesi tavanı gösteriyor. "Ama şöyle bir şey var Dani: Seni hırpalamak istediğim kadar, seninle konuşmak da istiyorum. Duymak

Gülüşüne. Gülüşüne dikkat et. Beni burada rezil ediyorsun."

Ona boyun eğmek için çok mücadele ettiğimden yanaklarım gülümsemekten acıyor. "Sen kendi iyiliğin için fazla iyisin," diyorum ona.

"Henüz hiçbir şey görmediniz."

"Defol git buradan," diye gülüyorum, içimdeki son itidal kırıntısının da yok olduğunu hissederek.

"Tamam, tamam." Tek bir basit hareketle kendini sandalyeden kaldırıyor. "Yine de seni uyaracağım: Cumartesi günü saat sekizde Spora'da ol. Dostum Fenton Abbott oranın sahibi ve bize bir masa ayarlayacağım. Ve Dani, eğer gelmezsen her gün buraya geleceğim. Dikenli bir herif olabilirim."

Ben bir kelime bile edemeden kapıdan çıktı.

Danielle

SPORA'S HAREKETLİ. Nehre bakan kayalıkların üzerinde yer alan bu restoran şehrin en gözde restoranı. Buraya bir kez gelmiştim. Ailemin Memphis'i ziyaret ettiği tek zamandı, aslında ben değil. Bir kongre için üç günlüğüne gelmişlerdi. Bir kez yemek yedik.

Ön taraf karanlık, kırmızı harflerle yazılmış büyük bir tabelanın altında şeffaf ışıklar parıldıyor. Kapıya ulaştığımda topuklarım kaldırıma vuruyor. Takım elbiseli bir adam açıyor.

Tepedeki ışıklar antika, endüstriyel bir görünüme sahip ve ampuller içerideki koyu renkli ahşabın üzerine sarı bir parıltı yayıyor. Resepsiyona yaklaşırken midem düğümleniyor. "Sanırım Landry için bir rezervasyon var."

Gözleri büyüdü. "Evet. Bana bir dakika verin." Sağ taraftaki duvarın dibinde duran bardan bir adama el sallıyor. "Ona balkona kadar eşlik edebilir misin?"

"Beni takip et," diyor ve beni restoranın ön tarafındaki bir yürüyüş yolu boyunca diğer tarafa sıkışmış küçük bir asansöre götürüyor. Bir düğmeye basıyor ve kapılar açılıyor. İçeri giriyoruz ve ben sinirlerimin beni yenmesine izin vermemek için mücadele ederken kapılar tekrar açılıyor. Eşit aralıklarla yerleştirilmiş altı farklı kapısı olan başka bir koridordayız. Sağdaki ilk kapıya doğru yürüyoruz ve o yavaşça kapıyı çalıyor. Kapıyı iterek açmadan önce birkaç saniye bekliyor.

Lincoln'ü görmeye hazırlanırken avuçlarım terliyor. Son birkaç gündür konuştuk ve mesajlaştık. Hafif ve komikti ve kendimi onunla olmadığım zamanlarda bile daha çok gülerken, daha çok gülümserken buldum. Bu Landry etkisi. Kendime bunun eğlence için olduğunu, sezon dışı olduğunu, perspektifte tutmam gerektiğini hatırlatıp duruyorum. O bunu yapmayı cidden zorlaştırıyor.

Kendimi şöyle bir yokladığımda, seçtiğim elbiseden eminim. İpeksi bir kumaşın üzerine lacivert dantelli bir kaplama, halter üst kısmı tonlu kollarımı gösteriyor ve alt kısmın uyluğun ortasına vurma şekli umarım ona fikir verir.

Ciğerlerimi değerli havayla doldurarak sakin kalmak için mücadele ediyorum. Ofisimden ayrıldığından beri bunu neredeyse yüz kere iptal ediyordum. Burada olmamalıydım. Bu sadece hayal kırıklığına yol açacak.

Görüş alanıma girdiğinde nefesim boğazımda düğümleniyor.

Boşver onu. Beni orgazma götürecek ve bana dokunmasına bile gerek kalmayacak.

Masada ayakta duruyor, elinde berrak bir sıvıdan oluşan bir bardak var. Dar kesim haki bir pantolon giymiş, koyu kahverengi deri kemeri ince belini sarıyor. Siyah elbise gömleği dirseklere kadar kıvrılmış ve üst kısmı

düğmeleri çözülmüş ve onu yutmak istiyorum. Onu yere at ve sadece devam et.

Bana doğru yürürken odaların ses geçirmez olup olmadığını belli belirsiz merak ediyorum. Telaşsız bir hareket, sanki sarılmasını ya da yanağıma öpücük kondurmasını beklediğim her saniyenin beni yanmaya bir saniye daha yaklaştırdığını biliyor. Garson çıkarken kapı kapanıyor. Zorla yutkunuyorum, ağzım kuru ve sıcak. Işık saatinin yüzüne vuruyor ve bir film setinden çıkmış gibi görünmesini daha da güçlendiriyor.

Yüce Tanrım.

Bana ulaştığında bardak artık elinde değil ve nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok. Tek görebildiğim bana uzanan kolları ve temas ettiğinde nefesimi tutuyorum.

Eğilip beni yanağımdan öperken sağ eli sırtımın alt kısmına geliyor. Geri çektiğinde, her iki nokta da hemen soğuk hissediyor.

"Muhteşem görünüyorsun," diyor. Beni daha iyi görebilmek için bir adım geri çekildiğinde, bakışlarının gözlerimden boynuma, göğüslerimden ayaklarıma kadar uzanan bir yolu kavurduğunu hissediyorum. "Tek kelimeyle muhteşem, Dani."

Onu düzeltmiyorum bile. Düzeltemiyorum. Sesimi bulamıyorum.

Onu ilk kez eşofman ya da şort dışında bir şeyle görüyorum. Hazırlıklı olduğumu düşünmüş olabilirim ama değilmişim. İlahi biri. Klas. Sofistike. Yine de biraz serseri.

Elimi tutuyor, avucu geniş ve sıcak, ve beni masaya götürüyor. Bir centilmen gibi sandalyemi çekerek oturmamı bekliyor. Yerleştikten sonra bir süreliğine ortadan kayboluyor ve elinde bir buket beyaz gülle geri dönüyor.

"Lincoln! Çok güzeller," diyerek çiçekleri ondan alıyorum. Derin bir nefes almak için eğildiğimde, bir tanesini fark ettim

Krem rengi güllerin arasına gizlenmiş soluk pembe bir gül. Ona bakıyorum. Gülümsüyor. "Isıracağım. Neden bir tane pembe var?"

"Çünkü her zaman gruptan sıyrılan biri vardır, tıpkı senin gibi."

Kendimden geçerken çenem düşüyor. "Vay canına," diye gülüyorum. "Bu çok iyi." Karşıma otururken onun kıkırdaması da benimkine katılıyor. "Evet, öyle,
Değil mi? Bundan kendime pay çıkaramam. Kız kardeşim Sienna'yı aradım ve o teklif etti." Kaşları birbirine yaklaştı. "Umarım bu yaptığın jestten bir şey eksiltmez."

Çiçekleri tekrar koklayarak, "Yok," diyorum. "Teşekkür ederim."

Bir garson gelip vazoyu ıslak barın üzerine oturtuyor ve siparişimizi alıyor. Şarabımızı içtikten sonra yine yalnızız.

"Gelmeyeceksin diye korkuyordum," diyor gözleri parlayarak.

"Geleceğimi biliyordun."

"İstersen geleceğini biliyorum."

Birbirimize için için yanan bakışlar attık. Gömleğinin yakasını çekiştiriyor.

"Gerçekten muhteşem görünüyorsun Dani. Keşke seni kucağıma alsaydım ve kolumda seninle içeri girme ayrıcalığına sahip olsaydım."

"Beni kaldırman zorlama olurdu," diye gülüyorum. "Her seferinde bir adım."

"Her seferinde bir adım" diye tekrarlıyor. "Günün nasıl geçti? İlginç bir şey oldu mu? Pislik doktor uğradı mı?"

"Hayır," diye kıkırdıyorum. "Sana ne yaptı ki?"

Başını yana eğiyor. "Seninle bir şansı olduğunu düşünüyor."

"Sen de öyle," diye alaycı bir ses tonuyla işaret ediyorum.

"Aynen öyle," diyor hiç şakacı olmayan bir sesle. "Bunu hak ediyorum."

"Bunu hak ediyor musun?" Ben soruyorum. "Gerçekten mi, Landry? Benimle bir şansı nasıl hak ettiğini açıkla bana."

Eğiliyor, yüz hatları daha keskin, ışıkta daha muhteşem görünüyor. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. İçine gömüldüğümde ellerimin altında nasıl hissettiğini, ama aynı zamanda seni neyin harekete geçirdiğini de bilmek istiyorum. Seni nasıl güldüreceğimi. Geceleri neden uyanık kaldığını. Seni neyin gülümsettiğini."

Buna nasıl karşılık vereceğim? Onun ne istediğini açıkça beyan etmesiyle başa çıkmak zorunda olduğum için kalbim sıkışıyor. Buna hazırlanmaya bile çalışmadım. Eğer bu kadar samimi olmasaydı, yardımı olurdu. İçindeki atlete bir bakış atabilseydi, yardımı olurdu. Eğer bu kadar seksi olmasaydı, gerçekten çok yardımı olurdu.

"Tüm bunları söylemeni kız kardeşin söylediyse, gerçekten bir aşk köşesi açmalı," diye gülüyorum, özellikle onun sözlerine değinmek zorunda kalmamaya çalışarak.

"Hayır," diye sırıtıyor. "Sadece çiçekler konusunda yardımcı oldu. Gerisini ben hallediyorum, Landry'nin cazibesine güveniyorum."

"Senin için çalışıyor." Şarabımdan bir yudum alıyorum ve bardağını kaldırırken yüzünü buruşturduğunu fark ediyorum. "Omzunu nasıl hissediyorsun?"

İç çekiyor. "Dürüst olmak gerekirse, biraz ağrıyor. Son attığım ve yırttığım toptan beri top atmadım, o yüzden biraz sert." "Oh!" diye haykırıyorum. "Yakalama oynamak zorunda kalmadık. Şimdi hissediyorum Kötü!"

Kahkahası masanın üzerinde yuvarlanıyor. "Dürüstçe söyleyebilirim ki uzun zamandır top oynarken bu kadar eğlenmemiştim."

"Terapini mahvederse kendimi çok kötü hissederim."

"Olmayacak." Uzun bir içki alır. "Rocky bugün beni özledi mi?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "O yaptı. Sana bir resim çizmiş ama masamda unutmuşum. Sanırım bir kuş ve bir domuz resmi. Ama Van Gogh göndermen biraz yanıltıcıydı."

Sırıtıyor. "Dün gece geç saatlere kadar internetteydim çünkü bugünlerde hiç uyumuyorum."

"Beni mi düşünüyorsun?" Kirpiklerimi kırpıştırarak söylüyorum.

"Bazıları," diye göz kırpıyor. "Cumartesi öğleden sonraları şehrin öbür ucunda bir resim kursu buldum. Bunu yapmayı hiç düşündün mü?"

Duyduklarıma inanamıyorum. Elim şarap kadehinin sapında duruyor ve ona gülümsüyorum. "Bunu düşünmene ne sebep oldu?"

"Resim yapmayı sevdiğini söylemiştin. Ya da gençken severdin," diye kızardı ve yere baktı. "Belki de aptalcaydı."

"Bu hiç de aptalca değil," diye fısıldıyorum, sesim duygu dolu. "Bunu hatırladığına inanamıyorum."

Önemli bir şey değilmiş gibi ama aynı zamanda utanmış gibi omuz silkiyor. Uzanıp elimi onunkinin üstüne koyuyorum. Bu temas onun bakışlarını benimkilere çeviriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, umarım samimiyetim ne demek istediğimi anlatıyordur.

"Ne için?"

"Beni dinlediğin için."

Gülüyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor. İkimiz de masanın üzerinde, mum ışığında hareket ettirdiğimiz ellerimize bakıyoruz. Onun avuç içi benimkini sarıyor, onunkinin sertliği benimkinin yumuşaklığına tezat oluşturuyor. Onları bir araya getiriyor ve öpüyor.

"Biliyorsun, yaralandığımdan beri mücadele ediyorum," diyor boğazını temizleyerek ve ellerimizi tekrar masaya koyarak. "Biraz kaybolmuş durumdayım. Yani, beyzbol oynuyorum. Yaptığım şey bu. Ya da her zaman yaptığım şey," diyor, sesi bir an için uzaklaşıyor. "Gerçekten zor zamanlar geçiriyordum. Ama asansörden inip seni ofisine kadar kovaladığımdan beri işler o kadar da kötü görünmüyor."

"Omzun için elinden geleni yapmalı ve onu kendi haline bırakmalısın" diyorum. Ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, kastettiğinin bu olmadığını anlıyorum.

"Hayat o kadar da kötü görünmüyordu," diye açıklıyor. "Önceden kötü göründüğünden değil, ama her şey eskimeye başlamıştı. Partiler. Geziler. Hepsi," diyor yanakları biraz kızararak.

"Çıplak resimleri mi kastediyorsun?"

Bir kahkaha patlatır. "Onlar da var. Aslına bakarsanız 'beyzbol telefonumu' kapattım. Ama bu sanki bir parçamı koparmak gibiydi ve zamanımı nasıl dolduracağımı bilmiyordum."

"Peki neyle doldurdun?"

"Şeyler," diye sırıtıyor. "Fikirler. Düşünceler."

Garson kız tekrar içeri giriyor ve her birimizin önüne bir tabak yemek koyuyor, bardaklarımızı dolduruyor ve ortadan kayboluyor.

Ay ışığı Lincoln'ün arkasında parlıyor, neredeyse onu aydınlatıyor. Açık cam kapılardan içeri serin bir esinti süzülüyor ama yine de üşümüyoruz. Heyecandan mı emin değilim.

Onunla olmak mı yoksa bir yerlerde ısıtıcı mı var? Her iki durumda da, bu küçük odaya sıkışmak o kadar rahat, o kadar rahat ki, ayrılmak istemiyorum. Sadece burada oturup bu yakışıklı adama bakmak istiyorum.

Bifteğini dilimleyerek bir parça koparıyor. "Denemek ister misin?"

Gerçekten istemiyorum ama beni besleme fırsatını da geri çevirmiyorum. "Elbette," diyorum, ağzımı biraz açıp öne doğru eğilerek. Yutkunuyor, çatal ortadaki mumların üzerine uzanırken adem elması sallanıyor.

Dudaklarım gümüş takımın etrafını sarıyor, gözlerim onunkilere odaklanıyor. Yavaşça geri çekilip dilimi dudağımın dibinde gezdirirken göz bebekleri büyüyor.

Çatalını tabağının kenarına dayayarak, "Böyle devam edin," diye uyarıyor.

"Ve ne?"

"Ve hemen şimdi burada tatlıya geçeceğiz."

Ses tonundaki otorite uyluklarımın tepesine kadar çıkıyor. Kaslarımın bir araya geldiğini, külotumun ıslandığını hissedebiliyorum. "Söz mü?"

Dudağını dişlerinin arasına alıp muzipçe kıkırdıyor. "Ne dilediğine dikkat et, bebeğim."

"Tam olarak ne dilediğimi bildiğimden oldukça eminim," diyorum onunla alay ederek. "Dilinin benimkinde gezinmesini -"

"Dur," diye gülerek başını sallıyor. "Şimdi çıksak bile, hesabı halletmek on dakika sürer ve seni buradan bundan çok daha kısa sürede çıkarmam gerekecek."

Gülümseyerek bir domates koparıyorum ve dudaklarıma götürüyorum. "Hesabı şimdi isteyeceğim o zaman."

"Lanet olsun sana kadın," diyor ayağa fırlayarak. Kapı açılıp arkamdan kapanıyor ve bu odaya girdiğimden beri ilk kez uzun, derin bir nefes alıyorum.

Ne olacağını hem biliyorum hem de hiçbir fikrim yok. Nereye gideceğiz? O ne yapacak? Tek bildiğim bu iki sorunun da cevabını istediğim. Ve uzun vadede beni sikecekse, öyle olsun. Sadece şu anda sikilmeye ihtiyacım var.

Kapının açılma sesi odanın içinde yankılanıyor ve elleri omuzlarımda. "Hadi gidelim."

"O kadar hızlı mı ödedin?"

"Evet, yaptım. Beni evime kadar takip etmek ya da sadece benimle gelmek ister misin?"

Ayağa kalkıp vazoyu kaptığım gibi, hayatımda gördüğüm en göz kamaştırıcı adama bakıyorum. "Daha sonra yeterince ata bineceğim. Seni takip edeceğim."

Lincoln

"Yavaşla," diye hatırlatıyorum kendime. Dikiz aynasına baktığımda, onun arkamda pekmez kadar yavaş ilerlediğini görüyorum. Onun yasalara uyan küçük haline gülmekten kendimi alamıyorum.

Radyoyla birlikte mırıldanırken parmaklarım direksiyona vuruyor. Kızları evime getirmekle ilgili bir kuralım var. Ben sadece yapmıyorum. Onların evine giderim ya da bir otel odası tutarım çünkü sonrasında ne olacağını asla bilemezsiniz.

aşağı iner. Ama Dani'nin evimde olması düşüncesi doğru görünüyor.

Çok korkuyorum. Daha önce de ilişkilerim oldu. Ciddi olanlar bile. Kendim söylersem, bu konuda iyiyimdir. Annem ve kız kardeşlerim bana kızlar hakkında bir iki şey öğretti. Eski kız arkadaşlarımla bile, hiç böyle hissetmemiştim. Önceden onlar kendi işlerini yapardı, ben de kendi işimi. Gerektiğinde çiçek gönderirdim ya da bir etkinlikte giymeleri için güzel bir elbiseleri olmasını sağlardım, ama hepsi bu kadardı. Onları gerçekten tanımak gibi bir isteğim yoktu. Aslına bakarsanız, onlar hakkında bilinmesi gereken pek bir şey olduğundan da emin değilim.

Dani öyle biri değil. Onunla birlikte olmayı onsuz olmaktan daha kolay hale getiriyor. Muhtaç değil ve ben bunu seviyorum. Bir şeyler soruyor ama bilgi almak için araştırıyormuş gibi değil. Sanki gerçekten umurundaymış gibi.

Bu hafta her gece geç saatlere kadar konuştuk ve telefonu kapattığımızda onu hemen geri aramak istiyorum. Ona kardeşlerim ve Savannah'da büyümemle ilgili hikayeler anlatıyorum. O da bana üniversitedeyken bir çocuk hastanesinde gönüllü olarak çalıştığını ve hayatında dokuzdan beşe çalışmaktan daha büyük bir şey yapmayı umduğunu anlatıyor.

Bunu seviyorum. Buna saygı duyuyorum. Ona hayranım. Ona hayranım.

Boku yemiş olabilirim.

Danielle

Garaj yolunda beni bekliyor, kömür grisi cipinin yan tarafına yaslanmış, anahtarları havada dönüyor. "Sen gelmiş geçmiş en yavaş sürücüsün," diye gülüyor ben arabamdan inerken.

"Hız sınırını saatte 15 mil aşmak zorunda kaldım. "Neredeyse sana yetişmek için." Ona ulaştığımda tokat atıyorum. "Acelen ne Landry?"

Kolları bana dolanıyor, elleri sırtımın alt kısmında kilitleniyor. Beni kendine doğru çekiyor. "Sen acelecisin," diye fısıldıyor. "Bir dahaki sefere birlikte ata bineceğiz."

Karşılıklı bakışıyoruz ve tam olarak ne dediğini okuyorum: acele etmek istemediğini, istese bile. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Yolculuk bana kontrolü yeniden kazanmam için bir saniye verdi ve bunu korumak istiyorum. En azından bir süreliğine.

Parmaklarını benimkilere geçiriyor ve beni ön kapıya götürüyor. Bir anahtar kilidi açıyor ve içeri giriyoruz.

"Bekâr evi çok mu?" İç mekana bakarak yorum yapıyorum. Bembeyaz duvarlar ve açık altın rengi halı, koyu renk parke ve parlak beyaz fayanslarla karışık. Son moda, yeni özellikleriyle pahalı ama içinde yaşanmışlık hissinden yoksun. Duvarları süsleyen resimler bile sanki sadece boş hissini kırmak için oraya asılmış gibi görünüyor.

Omuz silkiyor. "Burada pek yaşamıyorum. Yılın yarısında yollardayım, diğer yarısında ise genellikle arkadaşlarımla dışarıdayım ya da ailemi ziyaret ediyorum." Tekrar omuz silkiyor.

"Hiç kişisel dokunuş yok," diye not ediyorum. "Bu senmişsin gibi hissettirmiyor, Landry."

Başını yana eğiyor. "Benim gibi hissettiren ne?"

"Şey," diye yutkundum, tekrar etrafa bakındım. "Daha erkeksi bir şey. Daha sıcak renkler belki. Nedense sanat bekliyordum."

Sırıtıyor. "Katılıyorum." Arkasını dönüp mutfağa yöneliyor. "İçecek bir şey ister misin?"

"Tabii." Onu evin arka tarafındaki bir odaya kadar takip ettim. Viking ocak, paslanmaz çelik buzdolabı, mermer tezgah - uğruna ölünecek bir mutfak. Ama aslında hiç kullanılmadığına eminim.

Bana basit bir içki seçkisi sunduktan sonra bir bardak uzatıyor. İkimiz de birbirimizi hissederek yudum alıyoruz. Sonunda ben buzları kırdım.

"Evdeyken ne yaparsınız? Birçok sporcunun video oyunları oynadığını ya da saatlerce egzersiz yaptığını duydum. Sen ne yaparsın?"

"Biraz ağırlık kaldırıyorum. Biraz koşarım. Biraz video oyunu oynuyorum ama artık bunları aştım. Bazıları bunu her zaman yapıyor. Nasıl yapıyorlar bilmiyorum."

"O işlere hiç bulaşmadım," diyorum. "Yoganın sporcular için gerçekten iyi olduğunu duymuştum. Sizi farklı şekillerde esnetiyor."

Yüzünü buruşturuyor. "Ben senin yoga eğitmenin olacağım. Seni her türlü şekilde esnetirim."

Ona şakacı bir şekilde vuruyorum, bu da onu güldürüyor.

"Yogaya hayır," diyor. "Bu kız işi bir şey. Tabii sen yapmıyorsan, o zaman tam arkanda dururum."

"İşte görmeni istediğim şey bu! Kıçım aşağı bakan köpek pozisyonunda."

Gözleri kararıyor. "Seni her açıdan görmek isterim."

Bakışları yüzünden ağzım kurudu. İşte o an

Günlerdir beklediğim, hayalini kurduğum durum. Hafifçe titreyen bir el ile kemerine uzanıyorum ve çözmeye başlıyorum.

Gözleri kapüşonlu, beni kıvrandırıyor. Elleri belimi bulduğunda ve bir daire çizip soğuk mermerin üstüne oturduğumda inliyorum. Elleri iki yanımda, beni hapsediyor.

"Neyi bekliyorsun?" Yüzünü ellerimin arasına alarak nefes nefese kalıyorum. Yanakları sert, kirli sakalları tenimi ısırıyor. Beni izliyor, bakışları içime işliyor.

"Bu sefer farklı, sence de öyle değil mi?"

"Nasıl?"

"Nasıl hissedeceğini, nasıl ses çıkaracağını, tadının nasıl olacağını biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Nefes nefese kaldım.

"Seni daha önce parmaklarımla tatmadığımı mı sanıyorsun?" "Oh, Tanrım," diye inledim.

"Ama bu gece, seni deneyimleyeceğim. Seni hissedeceğim. Seni ilk elden tatmak. Ağzımda fışkırdığını hissedeceğim-"

"Dur," diyorum sanki bir mil koşmuşum gibi. "Bacaklarını aç, güzelim."

Hiç tereddüt etmeden bacaklarımı ayırıyorum, elleri kıçımı kavrıyor ve beni mermerin ucuna doğru kaydırıyor. Hiç vakit kaybetmeden dilini ağzıma sokuyor ve benimkini okşuyor. Parmak eklemleri uyluğumun iç kısmındaki hassas deriye değene kadar ayırdığım bacaklarımı unutuyorum. Ürperiyorum.

Sol eli başımın arkasında, başımın ondan uzaklaşmasını engelliyor. Hiçbir şeyi zar zor hesaplayabiliyorum; çok fazla bölgede çok fazla havai fişek patlıyor.

Saçlarının ipeksi tellerini bulmadan önce başparmaklarım yanaklarını okşuyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip hafifçe çekiyorum. Boğazından bir inilti çıkıyor ve bu benim için her şeyi hallediyor. O kadar ıslağım ki bacaklarımı kapladığını hissedebiliyorum. O da hissediyor çünkü gözleri kısa bir anlığına açılıyor, her yerinde saf bir şehvet ifadesi var. Ve külot giymediğimi fark ettiğinde, bana karşı eridiğini hissediyorum.

Bir parmağını, hemen ardından ikincisini içime sokuyor. Lincoln'ün öpücükleri tarafından çalınan bir nefes alıyorum. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken parmaklarını içeri ve dışarı doğru hareket ettiriyor.

Tam sabit bir hız bulmuşken durdu. İtiraz edemeden belimden tutup kaldırıyor. Bacaklarım içgüdüsel olarak onun etrafını sarıyor, elleri kıçımın küreciklerinin altında. Parmakları etimi öperken tenim neredeyse acıyor.

Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok ve dudaklarının acımasız saldırısından önümü bile göremiyorum. Karanlık bir koridorda ilerlerken duvarlara, köşelere çarpıyoruz.

Bir köşeyi biraz fazla keskin dönünce duvardan bir resim düşüyor ve yere çarpıyor. Nefes nefese, ipeksi gümüş grisi çarşafları olan kral boy bir yatağa uzandım. Doğrulup fermuarımı aceleyle arkaya doğru indirmeye çalışıyorum ki onun alçak ve çakıllı sesini duyuyorum.

"Bana bırak," diyor.

Ben hala. Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. Bir dizi yatağın üzerinde, sonra diğeri. Bir anda arkama geçti. Nazik bir eliyle saçlarımı bir omzuma doğru tarıyor ve boynumdaki fermuarı çekiştiriyor.

Açıkta kalan tenime çarpan havadan çok onun dokunuşundan ürperiyorum. Tam karşıya bakarken, fermuarın yavaşça sırtımın alt kısmına doğru yuvarlandığını hissediyorum. Sonunda ucuna ulaşıyor. Elleri, o kadar kaba ve sertleşmiş ki, kumaşı omuzlarımdan iterek belime kadar indiriyor. Dudaklarının boynumun dibine bir öpücük kondurduğunu hissediyorum.

Omzumun üzerinden ona bakarak gömleğinin düğmelerini açmasını izliyorum. Tenin her santimi göründükçe kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum, ta ki gömlek yere atılana kadar ve kalp krizinin eşiğindeyim.

Yataktan kalkıp ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarıyor. Elbisemden sıyrılıp yere atıyorum ve bana baktığını fark edince donup kalıyorum.

"Ne?" İlk defa kendimi mahcup hissederek soruyorum.

"Kahretsin, bebeğim."

"Ne?" Tekrar soruyorum, onun gözlemi altında meme uçlarımın sertleştiğini hissediyorum.

"Burada durup sana bakasım geliyor, o kadar güzelsin ki."

"Dur, Landry," diye kızardım. "Manzarayı takdir etmeye karşı olduğumdan değil, çünkü vücudun cidden ... . İnanılmazsın."

"Biliyorum."

Bir kahkaha patlattım ve parmağımı büktüm. "Ama şimdi bunun zamanı değil. Becerilmeye ihtiyacım var."

O mükemmel beyzbol reflekslerini kullanarak sırtüstü yattım ve ben daha geldiğini görmeden üzerimde gezinmeye başladı.

"Zamanı gelmişti," diyorum nefes nefese, elimi aramıza sokup sikini kavrıyorum. "Tam düşündüğüm gibi."

"Bu ne?" "On üç

numara." "Ne?"

"Boş ver," diye kıkırdıyorum. "Seni içimde hissetmek

istiyorum." "Sen," diyor, ağzını kulağıma dayayarak,

"gidiyorsun

benim ölümüm olacak."

"Beni sikene kadar ölme, lütfen."

Kulağımın kabuğunu ısırıyor ve beni çığlık attırıp altında kıvrandırıyor. Hareketlerimi bana karşı ya da benim için kullanıyor, buna bağlı olarak, ve onun kolanını açıklığımda hissediyorum.

Kıpırdamıyorum ve nefesimi tutuyorum. Kolları, o kaslı, kaslı kolları, başımın iki yanında beni hapsediyor. Kalçalarını döndürüp sikini ıslaklığımda gezdirirken dudaklarında günahkâr bir sırıtma oynuyor. Hareket ediyorum, muhtaç klitorisime karşı biraz sürtünme elde etmeye çalışıyorum. Onu gitmeye ikna etmek için tırnaklarımı kıçına geçiriyorum.

"Prezervatif kullanmam gerekiyor mu?"

diye soruyor. "Temizim ve doğum kontrol

hapı kullanıyorum" diyorum.

"Altı ayda bir kontrolden geçiyorum. Temizim."

"O zaman devam et Landry, ben-" Uzun, sert ve sahiplenici bir itmeyle içime girdiğinde cümlem bir çığlıkla kesildi. "Ah!" diye ciyaklıyorum, nefes nefese.

"Hoşuna gitti mi?"

"Tanrım, evet," diye nefes alıyorum, gözlerim başımın arkasına kayıyor. Beni izliyor ve yerimde durup bakabilmeyi çok isterdim ama yapamıyorum. Bu imkânsız. O bunu biliyor. Bundan hoşlanıyor, ukala piç.

"Çok seksisin amına koyayım," diye hırlıyor neredeyse, sikini amıma sokup çıkarırken. "Kahretsin, Dani. Hayal ettiğimden bile daha iyi hissediyorsun."

"Öyle mi?" Ellerimi arkama uzatıp yastıkları kavrayarak soruyorum. "Seni tahrik ediyor muyum, Landry?"

"Biliyorsun. Sikimin ne kadar sert olduğunu

hissediyorsun." "Benim için."

"Senin için."

"Ah!" Vuruşları sertleştikçe inliyorum. "Evet! Bu!"

Tüm vücudum yanıyor, göğüslerim her itişte zıplıyor. İçime giriyor, vajinamın arkasında orgazmı tetikleyen o noktaya çarpıyor. "Boşalacağım."

"Sikimin her yerine gel," diye homurdanıyor.

"Siktir!" Görüşüm bir dizi renkle noktalanırken çığlık atıyorum. Birikme amımdan başlıyor ve lav gibi vücuduma doğru yuvarlanıyor. Birkaç saniye içinde, enerjinin ayak parmaklarımdan ve başımın üstünden geçtiğini hissediyorum. "Lincoln!"

Yavaşlamıyor, sadece şişmiş kafasıyla o noktaya masaj yapıyor. Gözlerimi tekrar açabildiğimde, derisinin terden parladığını görüyorum.

Sadece ucu açıklığıma oturacak şekilde sikini dışarı çekerek sırıtıyor. "Yukarı." Topuklarının üzerinde geri sallanıyor.

Şaşkın ve hâlâ nefes nefese, doğrulmaya çalışıyorum. Eğiliyor, dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, sonra bir kolunu belime doluyor ve beni ellerimin ve dizlerimin üzerinde döndürüyor. Çıplak kıçıma hızlı bir tokat çarpıyor.

"Dayan bebeğim," diyor.

Daha kendimi tutamadan ya da aklımı başıma toplayamadan, bir kez daha açıklığıma geldi ve içeri girdi.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum dişlerimi sıkarak. Bir eli belimin kıvrımını kavrıyor, diğeri omurgamın ucuna oturuyor. Başparmağı kıçımla oynuyor, arkadaki açıklığın üzerine uyumlu bir baskı uyguluyor. "Yapamam," diye inliyorum, yapabileceğimi çok iyi bildiğim halde. Ve istiyorum da.

Arkamdan kıkırdıyor. "Bunu başka bir güne saklayalım."

"Her gün bir-" diye başlıyorum ama arkama yediğim bir tokatla duruyorum. "Landry!"

Tekrar gülüyor, hızlı ve güçlü vuruşlarla beni güçlendirirken iki eli de yanlarıma gömülüyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyor, bir kez daha o noktayı bularak. "Kendimi uzun süre tutamam."

Birkaç hamle bekliyorum, doruk noktasının yaklaştığından emin olmak için. Kıvılcımlar damarlarımdan fışkırmaya başladığında, "Geliyorum!" diye bağırıyorum.

Arkamdan homurdanıyor, her zamankinden daha sert vuruyor. Onun parçalandığını duymak sadece kendi düşüşümün şiddetini artırıyor. Kollarım dayanamıyor, jöleye dönüyor ve karnımın üzerine yığılmadan önce son nefes tıslamasına kadar dayanabiliyorum.

Bir anda arkamda kıvrıldı ve beni kendine doğru çekti.

Birazdan kalkıp kendimi temizlemem gerekecek. Ama şimdilik burada, bu lezzetli adamın kollarında güvenle sıkışıp kalacağım.

Danielle

BİR KOLUMU göğsünden geçirip yan tarafa sarkıtarak DAHA YAKINA SARILIYORUM. Şu anda sarılmamalıydım. Lanet arabama binip eve gidiyor olmalıydım. Ne yazık ki buradayım. Yanına sokuldum. Parmağının ucuyla sırtıma beyzbol topu olduğuna inandığım şeyler çizdiğini hissediyorum.

"Şimdi acıktım," diyor.

"Yemek yapmayacağım."

"Tabii ki yapmayacaksın."

"Peki neden?"

"Çünkü seni yatağıma almak için deli gibi mücadele etmek zorunda kaldım.

Mutfağımda vakit geçirerek zamanını boşa

harcamıyorsun." Ona daha çok sarıldım.

"Bunu yapman hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyor. "Bu bana ... hissettiriyor.

. mutlu, sanırım."

"Bunun seni mutlu ettiğini mi düşünüyorsun? Bunu

söylemek çok garip."

"Belki." Başımın üstünü öpüyor. "Bugünlerde her şey farklı geliyor."

"Nasıl?"

Hava ile doldururken göğsü yükseliyor. "Emin değilim," diyor sonunda. "Bu sakatlıktan önce fazla düşünecek vaktim yoktu. Maçtan antrenmana, antrenmandan maça, maçtan partiye gidiyordum. Öyle yatağıma uzanıp dünyayı düşünmedim, anlıyor musun?"

"Yani burada yatıp dünya barışını mı düşünüyorsun?" Alay ediyorum. "Bildiğim iyi oldu."

"Şu anda düşündüğüm tek parça bu," diyor yan dönüp gözlerimin içine bakarak. "Yapacak bir şeyim olmadan kendime biraz zaman ayırdım. Bu beni bazı şeyler hakkında düşünmeye itti."

"Kulağa tehlikeli geliyor."

"Öyle, değil mi?" Bana daha önce hiç görmediğim bir sırıtışla bakıyor. Tatlı ve yumuşak bir gülümseme ve ben de kalkıp ayrık dudaklarına bir öpücük kondurmak istiyorum. Öyle de yapıyorum.

Ona sırtımı yasladığımda, tıpkı bildiğim gibi sert ve hızlı bir şekilde düşüyorum. Etrafımda olması çok kolay, çok nazik, çok seksi, çok tatlı. Farkında değilmişim gibi davranmaya çalışabilirim ama bu koca bir yalan olur. Bunun aşk mı yoksa dizginlenemez bir şehvet mi olduğunu bilmiyorum ama her neyse, beni sımsıkı sarmış durumda.

"Tek düşündüğümün sen olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor.

Kalbim durdu. Parmaklarımın pazusundan yukarı çıkıp tekrar aşağı inmesine izin veriyorum ve tüylerimin diken diken oluşunu izliyorum. "Kulağa doğru geliyor," diye şaka yapıyorum.

"Şimdi kim ukala?" diye gülüyor.

"Ukala" mı? Ben buna mantıklı derim. Beni düşünüyorsun. Olur böyle şeyler. Ama kendini hazırla: Beni yatağa attıktan sonra daha çok düşüneceksin."

"Gerçek bu."

Bana karşı sessizleştiğini hissediyorum, avuç içi kıçımın üstüne doğru düz bir şekilde uzanıyor. Beyzbol sopası olduğunu düşündüğüm şeyi bana göstermeden önce uzun birkaç dakika geçti.

"Bu bizi nereye götürür?" diye soruyor. Sorunun içinden umut damlıyor ve tam kalbimin üzerine düşüyor.

Kendimi geri çekip gözlerinin içine bakıyorum. Umudum çok yüksek ve akıllı davranmak zorundayım. "Her seferinde bir gün alalım."

"Size söyledim," diyor, "ben her zaman bir adım öndeyim. Biz buna beyzbolda kuş-köpek adımı diyoruz." Başını kuş tüyü yastığa gömüyor ve beni tekrar çenesinin altına çekiyor. "Neden benimle birlikte olmak istediğini kabul etmiyorsun?"

"İtiraf edeceğim," diyorum basitçe. "Seninle birlikte olmak istiyorum." "Sen tanıdığım en kafa karıştırıcı kadınsın."

Gülümsüyorum. "Kafa karıştırıcı değilim. Aslında oldukça basitim." "O zaman bana yardım edin, Bayan Simplicity. Eğer biliyorsanız

"Benimle birlikte olmak istiyorsun ve benim de seninle birlikte olmak istediğim çok açık," diyor, onu hissedebilmem için kalçalarını bana doğru çevirerek, "neden birlikte değiliz?"

"Öyleyiz." Bir bacağımı onun kalçalarına doğru sallıyorum. "Beni hissediyor musun? Ben buradayım.

Seninle birlikte. Birlikte."

Hayal kırıklığı içinde iç geçirir. "Tamam, başka bir yol deneyelim.

Çoğu kadın benim peşimde."

Doğru olduğundan emin olsam da gözlerimi deviriyorum.

"Elimde değil," diye göz kırpıyor. "Ama seni, senin beni istediğinden daha çok istediğimi hissediyorum ve bu

gerçekten çok garip."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Senin açından küstahça ama doğru değil," diye gülüyorum.

"O zaman bir adama yardım et," diye inliyor.

"Egomu düzelt." "Egon gayet iyi."

"Ve sen de saptırıyorsun, bebeğim."

Yüzümü görmemesi için ondan uzaklaşıyorum. "Olayları benim için eve çok yaklaştırıyorsun. Gerçek bu," diyorum ona.

"Devam et . . ."

"Seninle ilişkiye girmek beni annem olmaya bir adım daha yaklaştırıyor ve bu kendime olmayacağıma dair söz verdiğim tek şey."

Bunu daha önce hiç yüksek sesle itiraf etmemiştim ve neredeyse mükemmel bir aileden gelen bir adama itiraf etmek çok kişisel bir şey. Ayrıca utanç verici.

"Hey," diyor. Kolunu üzerime doladı. "Bütün bunlar ne demek oluyor? Annen gibi olmak istemiyor musun? Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Babam spor yapıyordu," diyorum konuyu geçiştirerek. "Annem sonunda hem onu hem de kendini bu oyuna kaptırdı. Profesyonel sporcular bulundukları yerdeler çünkü bu onların tutkusu, diğer her şeyden daha önemli olan tek şey. Eğer bu doğru olmasaydı siz de bulunduğunuz yerde olamazdınız."

"Dani. . ."

Omzumun üzerinden onu görebilmek için dönüyorum. "Asla onlar gibi olmayacağıma dair kendime söz verdim. Sevdiklerimi asla bir oyun için ikinci plana atmayacağım ve başka birinin oyunu benim üzerime almasına asla izin vermeyeceğim."

"Kimsenin üzerine hiçbir şey almıyorum."

"Ama sen yapardın," diyorum sesimin kırılmasına karşı koyarak. "Bunu anlıyorum. Hatta saygı duyuyorum. Dünyada sadece bir avuç insanın yapabileceği bir şeyi yapabilirsin. Önünde dev bir fırsat var. Ama sen dünyayı ezip geçerken ben de ezilmek istemiyorum."

"Seni asla ezmem."

"Yapmayacağını biliyorum," diyorum yanağına dokunarak. "En azından bilerek değil. Ama bundan daha fazlası var." Elim düşüyor ve derin bir nefes alıyorum. "Ezilmek değil ama annem gibi bir hayata sahip olmak da değil. Erkeğimin eve gelmesini beklemek. Aramasını ummak. Akşam yemeğinde istatistik dinlemek ve birkaç yüz maçın ortasında erkeğinizin size biraz zaman ayırmasını sağlamaya çalışmak. İstediğim hayat bu değil. Bu hayat onu mahvetti. Ben de izledim. Bu yüzden ailem bile yok. Hayattan istediğim şey bunun tam tersi."

Bunu anladığında yüz hatları kırışıyor, gözleri kararıyor. İfadesindeki hıçkırık, belki de ne kadar haklı olduğumu, onun hayatının nasıl olduğunu ne kadar bildiğimi anladığını düşündürüyor bana. Ve aramızdaki bu şeyin asla çok fazla derinleşemeyeceğini.

"Aramızdaki ilişkiyi seviyorum," diyorum, sesim yumuşak. "Sen çok eğlencelisin. Zekisin. Çok seksisin. Ama bunu gerçekten bu seviyede tutmaya çalışmalıyız."

"Bunun tamamen adaletsiz olduğunu hissediyorum," diyor, sesinde eğlendiği anlamına gelmeyen bir tür kahkaha var. "Beni isteyen onca hatun arasından seni beğenmek zorundayım."

Göğsünü tokatlarken ikimiz de gülüyoruz. Beni tekrar kendine çekiyor. Gözlerinde kalbime dokunan bir şefkat var. Kendime izin verirsem, hemen içine düşebilirim. Ayrıca biliyorum ki

Bunu yapamam. Her ne kadar bunu yapmanın eşiğinden dönmek bana acı verse de.

"Bunu yanlış anlama Landry, ama gidişini izlemek imkânsız olurdu."

"Kıçımın görüntüsü hoşuna gitmiyor mu?" diye takılıyor. "Yüzünün görüntüsünü sevdiğim kadar değil."

Derin bir nefes alır, gözleri sıkıntılıdır. "Senden hoşlanıyorum. Senden gerçekten hoşlanıyorum. Bana benden daha fazlası olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyorsun."

"Olduğundan daha fazlası olmana gerek yok."

Sırıtışı kalbimin derinliklerindeki yumuşak bir noktaya çarpıyor. "Gördün mü?" diyor usulca. "İşte burada. İşte bu yüzden seni kilitlemek istiyorum." Gözlerimin içine bakıyor, sanki sözlerini eve götürecekmiş gibi.

"Kahretsin," diye iç geçiriyorum, sözlerine yenik düşmeden önce bunu hafif tutmaya çalışıyorum. "Sana karşı koymayı çok zorlaştırıyorsun."

"O zaman yapma."

Bunu düşündüm. "Weston Brinkmann'ı tanıyor musun?"

Az önce limon emmiş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Neden?"

"Bir yıl kadar önce benimle çıkmak istedi ve ben onu reddettim."

"Akıllı kız. O tam bir saksocu."

Gülüyorum, onu sıkıca sarıyorum. "Sırf beyzbol oynadığı için ondan hoşlanmama rağmen onu reddettim. Sana anlattığım aynı sebeplerden dolayı."

Sadece beni izliyor.

"İşte mesele de bu," diyorum. "Onu reddettim. Sana hayır diyemem. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama beni korkutuyor."

"Tek başına korkmamalısın. Üzüldüğünde içmek gibi bir şey, bir partnerin olsun" diye göz kırpıyor. "Hadi takılalım. Biraz vuruş antrenmanı yapalım. Akşam yemeği yeriz, işler yolunda giderse kahvaltı ederiz. Tüm Güneyli terbiyemi kullanacağıma söz veriyorum."

Bacaklarım tekrar onun üzerine kayıyor, bu sefer amım onun sikiyle aynı hizaya geliyor.

"Sıcaklığını hissedebiliyorum," diyor nefesi hızlanarak. "İkinci raundu ister misin?"

"Sadece o Güneyli tavırlarını kullanmayacağına söz verirsen."

"Anlaştık."

Lincoln

GİTTİ.

Uyandığımda yanımda olmadığını görünce duşta olmasını umdum. Ya da oturma odasında. Ya da mutfakta. Ama her odayı iyice inceledim ve bir paket servis menüsünün arkasına yazılmış küçük bir not dışında hiçbir şey bulamadım.

Günaydın, Landry.

Dün gece için teşekkürler. Sen de rica ederim. Bu sabah yapmam gereken işler vardı, o yüzden çıktım. Muhtemelen market alışverişine gitmen gerekiyordur. Kahven yok. Kimsin sen?

Xo

Danielle

Buzdolabından bir galon süt çıkarırken notu elimde tutarak, "Elbette yaptın," diyorum. Hızlı bir şekilde

kutudan doğrudan içmeden önce koku testi. "Gittin çünkü yapacak işlerin vardı. Doğru ya."

Gitti çünkü bütün gece kollarımda uyuduğu gerçeğiyle yüzleşmek istemedi. Restorandan eve döndüğümüz andan saat altıdan sonra sıvışana kadar üç kez birlikte olduk.

Hoşuna gittiğini söyledi.

Eğer bundan hoşlanmasaydı, uykusunda gülümsemez ya da bir kütük gibi bana yaslanıp uyumazdı. Uyurken onu öpmeme izin vermezdi ya da bu sabah gizlice dışarı çıkmazdı.

Kız ezik. Ne de olsa kızın bir kusuru var.

Sırıtarak dün gelen postaya göz atıyorum ve karıştırıyorum. Faturalar ve ıvır zıvır yığınının arasında Arrows'un yönetiminden gelen bir mektup da vardı ve onu yırtıp açarak içindekileri taradım.

"Falan filan," diye yüksek sesle okudum, gözlerim bir anlam ifade eden kelimeler arıyordu. "Bekliyoruz ... falan, filan, filan . . 25 Kasım Salı günü son bir değerlendirmeth . Şükran Günü tatilinden sonra sözleşmenizle ilgili olarak sizinle görüşeceğiz."

Omzumu test ediyorum, döndürüp duruyorum. Daha iyi, daha güçlü hissediyorum ama iki yüz fit uzaktan ateş edecek kadar güçlü değil. Midemdeki bu hastalıklı hissi engelleyecek kadar güçlü değil.

"Lanet olsun," diyorum, zihnimde terapi tarihlerini ve programlarını gözden geçiriyorum. Daha ne kadar bastırabilirim? Bunu herhangi bir şekilde hızlandırabilir miyim? Ya bu işe yaramazsa? Ya-

Telefonumun vızıltısı serseri düşüncelerimi böldü ve yatak odasına koşup aceleyle elime aldım ve Graham olduğunu gördüm.

"Tam da konuşmak istediğim adam," diyorum ve mutfağa geri dönüyorum.

"Bu beni neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü sen zekisin, G. Süper zekisin."

"Önce ben gideyim," diye iç geçirdi. "Ford bu sabah aradı. Birkaç hafta içinde resmen ayrılacak ve temelli olarak evine dönecek. Landry Holding'in yeni bir şubesini kurmak istiyor. Detaylar henüz netleşmedi ama temelde bireyler, şirketler ve bunun gibi şeyler için güvenliği içerecek."

"Kulağa akıllıca geliyor," diyerek oturma odasına doğru ilerliyorum. Kitaplığın yanındaki sandalyeden bir beyzbol topu alıp havaya fırlatıyorum. "Bunu neden bilmem gerekiyor?"

"Hepimiz Landry Holdings'in hissedarları olduğumuza göre, şubeleşme konusunda hepimizin oy hakkı var. Bu hepimiz için potansiyel bir risk ve öte yandan potansiyel bir ödül."

Bunu yarım saniye düşündükten sonra topu tekrar havaya fırlatıyorum. "Bununla ilgili bir sorunum yok. Ford ne yaptığını biliyor. Bırakalım yapsın derim. Muhtemelen hepimiz arasında mirastan en az payı alan o. Diğerleri ne diyor?"

"Barrett var. Ben de varım. Eğer sen de varsan, bu çoğunluk demektir. Ama bugünlerde biraz tuhaf davransa da Camilla'nın buna karşı olduğunu sanmıyorum."

İlgimi çekti. Camilla ile hiçbir şey olmuyor. Bir somun beyaz ekmek kadar sıkıcı. Bu kötü bir şey değil, tahmin edilebilirliği güvendiğim bir şey. Ama Bayan Mükemmel'de bir sorun varsa, bunu duymalıyım.

"Sienna burada olacak," diye gönüllü oluyorum, ruhen ikizim olabilecek kız kardeşimin yerine konuşuyorum. "Ama bana daha fazlasını söyle

Camilla hakkında. Neler oluyor?"

Graham derin bir nefes veriyor, ofis koltuğu arka planda gıcırdıyor. "Gerçekten emin değilim. Her zaman nasıl etrafta olduğunu biliyor musun? Her zaman müsait? Her zaman annem gibi bir arada?"

"Evet."

"Bu birkaç hafta önce sona erdi. Pek ortalıkta yok, telefonlara cevap vermiyor. Ona güvenlik şirketiyle ilgili bir mesaj bıraktım ve annemin planladığı bir etkinlikle ilgili görüşüne ihtiyacım olduğunu söyledim ama nafile. Ne geri aradı, ne de mesaj attı. Hiçbir şey yok."

"O iyi, değil mi? Yani, onu son zamanlarda gördün mü? Kaçırılmadı ya da başka bir şey değil mi?"

Kardeşim gülüyor. "Pazar günü yemekteydi. Buralardaydı. Ama şunu dinleyin, küçük kız kardeşimiz spor ayakkabı giyiyordu."

"Camilla mı?" diye soruyorum, yüzüm şaşkınlıkla buruşuyor ve onu bu şekilde hayal etmeye çalışıyorum. "Sienna olmadığına emin misin?" Gülüyorum.

"Bu çok garip," diyor Graham. "Ama o büyük bir kız. Belki de birilerinin ödül karısı olmak istemediğine karar vermiştir."

"Belki," diyorum sabırsızlanarak. "Benim sıram. Bu aslında iki bölümden oluşuyor."

"Harika."

"Bu kadar heyecanlı görünme."

"İnanın bana, elimden geldiğince sıkı sarıyorum."

"Pislik herif," diye mırıldandım. "İlk olarak yönetimden bir mektup aldım. Şükran Günü'nden önceki Salı günü son testime gireceğim. Ondan sonra yeniden görüşeceğiz."

"Pekala..."

"Pekâlâ. Lütfen bu konuda kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilir misin?"

Kahkahası ahizenin içinden yükseliyor. "Seni şımartmamı mı istiyorsun? Üzgünüm, Linc. Sana sıcak ve samimi davranmak konusunda sınırı çiziyorum."

"Sıcak ve heyecan verici şeyler istemiyorum," diye homurdandım. "Sadece bana bunun nasıl iyi sonuçlanacağını pragmatik bir şekilde anlat."

İç çekişine gözlerimi deviriyorum, kendimi muhtaç bir pislik gibi hissediyorum. Sonunda, telefonu yüzüme kapatmış olabileceğini düşünmeye başlayacağım kadar uzun bir aradan sonra konuşuyor.

"Terapi nasıl gidiyor? Nasıl hissediyorsun?" diye sorar.

"İyi."

"Her şey yoluna girecek. Sen bir sporcusun, sakatlıkların olabileceğini biliyorsun. Yönetim de bunu biliyor. Rehabilitasyona devam et ve ne olacağını gör."

"Ya beni imzalamazlarsa?"

"Her zaman olduğu gibi şehir değiştirme şansınız var. Bunu biliyorsunuz."

Başım öne eğik. "Evet, evet, evet."

"Ama bir işin olacak. Olmasa bile paranı ben yöneteceğim. Bu konuda endişelenmene gerek kalmayacak."

Haklı ama sorun bu değil. Yemek yiyemeyeceğimden ya da bir ev alamayacağımdan korkmuyorum. Daha çok, eğer top oynamazsam ben neyim? Duyuru yapamam. İşletme ya da pazarlama diplomam yok. Otuz yaşına gelmemiş bir başka kadın ve ailemin en büyük hayal kırıklığı olacağım. "Tamam, bu kadar yeter" diyerek kanepeye uzandım, beyzbolu beynimden atmak. "Sıradaki konu: Bir plana ihtiyacım var."

"Beyzbol sonrası için mi?"

"Hayır," diye yutkunuyorum. "Gülme."

"Eğer ağzınızdan çıkıyorsa, gülme hakkımı saklı tutuyorum."

Ailenin en yakışıklısı olan benim, istediğim kızı elde etmekte zorlanmam, yaşaması zor bir durum olacak. Eğer G'ye söylersem, Barrett'a ve muhtemelen Ford'a söyleyecek ve o zaman boku yerim. Evdeki tatiller asla eskisi gibi olmayacak. Graham'la olan itibarımı mahvettiğimi bilsem de ona hâlâ ihtiyacım var.

"İyi," diye mırıldandım. "Bir kızla tanıştım. Geçen gün sana bahsettiğim kız, hatırladın mı?"

"Evet," diyor, sesi benim iyiliğim için fazlasıyla eğlenmiş gibi çıkıyor.

"Beni görmek istemiyor."

Yüzümü buruşturarak, benimle dalga geçilmesini bekliyorum. Graham'ın diğer uçtan kıs kıs gülmesi uzun sürmüyor. Beyzbol topunu kanepeye fırlatıp onun çıkmasını bekliyorum.

"Özür dilerim. Az önce seni görmeyeceğini söylediğini duyduğumu sandım," diyor sonunda.

"Yaptım. Beni hiç görmeyecek demek istemedim, çünkü dün gece onu üç kez becerdim ve yatağımda uyudu. Ama ertesi gün gitmeyen çoğu kadının aksine, o kalmayacak." Zihnim daha uğursuz yerlere giderken sesim uzaklaşıyor. "Yeniden işe alınmazsam hayatım böyle mi olacak? Bir ezik mi olacağım?"

"Yeniden imzalanacaksın."

"Ama eğer yapmazsam, dört gözle bekleyebileceğim şey bu mu? Böyle mi yaşıyorsun?"

"Siktir git," diye homurdanıyor Graham. "Bir kadını elde etmekle ilgili hiçbir sorunum olmadığını bilmeni isterim. Seni hiç tavsiye için aramadım, değil mi?"

"Çünkü senin her şey için bir planın var," diye gülüyorum. "Kendi tavsiyeni kendin veriyorsun."

"Doğru. Şimdi Bayan Seni İstemiyorum ile ne tür bir tavsiyenin peşindesin?"

"Böyle söylemek zorunda değilsin, pislik," diye vızıldadım. "Onu kazanmak için bir plana ihtiyacım var. Sanırım yapmam gereken şey onu bir atletten fazlası olduğuma ikna etmek. O tamamen beyzbol tanrısı karşıtı. Garip, değil mi?"

Ağabeyim teklifini formüle ederken hat duruyor. "Tamam, bana ondan bahset. Fiziksel özelliklerinin yanı sıra, lütfen."

"Yani sence onun beceren vücuduyla mı başlayacaktım?"

"Kesinlikle."

"Şey, yanılmış olursun. Gülümsemesiyle başlayacaktım."

"Gülümsemesi mi?" Graham karşı çıkar. "Kardeşime ne yaptın lan sen?"

"Komik," diyorum gözlerimi devirerek. "Çocuklarla ilgileniyor. Terapi gördüğüm hastanedeki etkinlikleri falan koordine ediyor. Onun hakkında bildiğim tek şey bu. Bir de sporculara, özellikle de beyzbola karşı bir küçümsemesi var. Bana pek açılmaz."

Graham bu bilgiyi incelerken dili damağına yapışıyor. Arka planda yine sandalyesi gıcırdıyor, uzaktan bir şeyin tıkırtı sesi geliyor.

Ayaklarım hareket ediyor, yerdeki lacivert yün halının üzerinde bir daire çiziyorum. Çıplak ayaklarımın yollukta bıraktığı izleri izliyor, adımlarımda bir ritim bulmaya çalışıyorum.

"Sen bir aile babasısın. Eğer çocuklardan hoşlanıyorsa, muhtemelen seni çekici bulacaktır," diyor Graham sonunda. "Ailesiyle yakın mı?"

"Hayır, aslında. Babası bir saksocu ve sanırım annesi de tam bir pislik."

"Daha da iyi."

"G, bunda iyi bir şey yok."

"Tamam, hadi yapalım şu işi." Ayağa kalkıyor, sesinin artan temposundan bunu duyabiliyorum. Babamın pek çok tavrına sahip ve bu da onlardan biri. "Bu kulağa çılgınca gelecek.
."

"İyi bir başlangıç yaptık," diye şaka yapıyorum.

"Kadınlar çocuklu bir erkek görmeye bayılır. Özellikle de bu, bahse girerim."

"Ama beni zaten çocuklarla gördü. Hastanede onlarla resim yaptım. Bu yeni bir bilgi değil."

Graham gülüyor. "Bana güveniyor musun,

güvenmiyor musun?" "Devam et."

"Tamam," diyor ve bir daha sözümü kesmemem için beni uyarıyor. "Seçim sırasında Barrett'a yapmak zorunda kaldığımız gibi senin imajını da düzeltmemiz gerekiyor. Seni, onu deliler gibi becermek isteyen bir beyzbol oyuncusundan daha fazlası olarak görmesini sağlamalıyız."

"Evet. Ben. Lanet olsun. Yaparım."

"İşte yapacağın şey." Kendini durduruyor ve homurdanıyor, "Bunu önerdiğime bile inanamıyorum" diye mırıldanıyor.

"Öner," diye talep ediyorum.

"Huxley'i kullan."

"Ne?"

Onu doğru duymadığıma eminim. Kardeşimin kız arkadaşının çocuğunu kullanmak mı? Bu ahlaki mi? Yüksek sesle gülüyorum. Umurumda mı? Hayır. Hayır, umurumda değil.

"Hux'u kullan," diye tekrarlıyor, belli ki önerisine benim kadar şaşırmış. "Bunu bir düşün. Ona çok yönlü bir adam olduğunu, sorumluluk sahibi olduğunu ve değer verdiğin kişilerle sağlam ilişkiler kurabildiğini gösterebilirsin. Hastanedeki çocuklardan farklı çünkü muhtemelen bunun bir rol olduğunu düşünebilir. Ama Huxley'e sahipseniz, bu farklıdır. Bu, onun dışında sizin kim olduğunuzun bir parçasıdır. Anladın mı?"

"Evet, anlıyorum" diyorum, bu konuyu düşünürken.

"Barrett zaten Tennessee'ye doğru yola çıktı, sanırım."

Planın güzelliği, iyi zamanlanmış bir falsolu top gibi önümde parıldıyor. Eğer onu yakalayabilirseniz, bir vuruş yapabilirsiniz. Ve bu özel vuruş, top sahasının dışına vurmaktan bile daha iyi hissettirebilir.

"Graham, sen bir dahisin."

"Yardımcı olabildiğime sevindim. Sadece bana bir iyilik yap, tamam mı?" "O da ne?" Mırıldanıyorum, zaten nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum
bunu Alison'a ifade etmek için.

"Barrett'e bu saçma fikrin bana ait olduğunu söyleme."

Aynada kendime bakıyorum ve gülümsüyorum. "G, gitmeliyim."

Danielle

Utanç Yürüyüşü Yaparken Utanç Duymanız Gerekmez mi? Geçmişte yurduma ya da arabama dönmek için kaldırımda yürürken "Bana bakma" hissine kapılmıştım. Bu sabah, aptal komşularına el salladım.

Nerede benim klasım? Haysiyetim nerede? Her ikisinin de Lincoln'ün yatak odasının zeminindeki çarşafların arasında kıvrılmış olduğunu fark ettiğimde dudaklarımdaki gülümsemeyle savaşıyorum.

Duş almış, fön çekilmiş ve biraz ağrılı bir halde Smitten Kitten'a doğru köşeyi dönerken adımlarımdaki yayı fark ediyorum. Her adımıma bacaklarımın arasında bir zonklama eşlik ediyor. Buna tam olarak hangi pozisyonun neden olduğunu merak ediyorum. Ters kovboy kız mı? Bacaklarım omuzlarında mı? Onun benchpress'inde mi? Tirbuşon mu?

Bunu hayal ederken bedenim uğulduyor: Ben bir kalçamın üzerinde, ön kolum onun şezlongunun kenarına yakın, kalçalarım birbirine yapışık, o arkamdan bana sarılıyor.

Yine ıslandım.

Smitten Kitten'a girdiğimde tezgâhın arkasında Pepper'ı görüyorum. Etraf kruvasan ve tavuk salatalı sandviç yiyen müşterilerle dolu. "Hey!" diyor ben yaklaşırken. "Erkencisin."

"Öyleyim, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Neden?"

Ona yalan söyleyerek paçayı kurtarabilir miyim diye düşünüyorum.

Yapamayacağım hemen belli oldu.

"Peki," diyorum, sanki gerçekten ihtiyacım olan bir şey varmış gibi çantama bakıyorum. "Geceyi Lincoln'de geçirebilirdim."

"Yapmadın!"

"Sus," diyorum kızararak. "Bu çığlık atmayacağın şeylerden biri, Pepper."

Yemek yiyenleri incelerken bir eli ağzına gidiyor. "Özür dilerim," diyor daha makul bir tonda. "Ama ne dememi bekliyordunuz ki? Bütün gece Lincoln 'Lick Me' Landry ile kaldın."

"Güzel."

"Öyle mi yaptı?"

"Ne yaptı?" "Seni

yaladı."

Çenem düştü, yarı kahkaha attım. "Ya bana yiyecek bir şeyler getir ya da ben buradan gidiyorum. Lanet olsun. Sende hiç cesaret var mı?"

"Hiç yaptım mı?" diye gülüyor.

"Bugün yapıyormuşsun gibi davranalım. Bunu s i n d i r m e k için biraz zamana ihtiyacım var."

Tezgâha yaslanıyor. "Harika mıydı? Ver şunu bana. Bana bir parça at."

Ben de eğildim. "İnanılmazdı."

Havaya yumruk atarken gözleri parlıyor. "Tanrı'ya şükür çünkü yatakta vasat olsaydı, şimdiye kadar sahip olduğum tüm fanteziler mahvolacaktı." Arka tarafta kayboluyor ve bir kese kağıdıyla geri dönüyor. "Al bakalım."

Kredi kartımı uzattım ve geri vermeden önce kartımı okuttu.

"Teşekkürler," diyorum çantayı

alırken. "Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Eve."

"Size iki kişilik kahvaltı hazırladım."

Çantaya bakınca yalan söylemediğini görüyorum. İki çikolatalı kruvasan, iki strafor kap ve bir kap çilek var. İç çekerek onun umut dolu yüzüne bakıyorum. "Ben eve gidiyorum. Bana bir poşet hazırlar mısın?"

"Neden eve gidiyorsun, Danielle?"

"Çünkü..."

"Bu sabah bir randevusu olduğu için mi?" "Onun gibi bir

şey."

"Becerdin ve kaçtın, değil mi?"

"Tanrım, Pepper."

"Yaptın! Kahretsin, Danielle."

Çanta tekrar tezgâhın üzerine bırakılırken tıkırdıyor. "Bana 'lanet olsun Danielle' deme. Akışına bırakmaya çalışıyorum ama başımı suyun üstünde tutmaya çalışıyorum, tamam mı? O benim kriptonitim. Çekici, ukala, kendinden emin, tatlı, yatakta harika ve lanet bir beyzbol oyuncusu. O, yapmak istediğim her günahın nefis bir vücutta toplanmış hali."

"Peki, sorun nedir?"

"Ugh," diye hayıflandım. "Beni dinlemiyor musun? Beni tanımıyor musun?"

Patlamamdan etkilenmemiş gibi görünüyor. "Aslında öyle. Bu yüzden seni şu anda biraz kıvılcımla görmek beni çok mutlu ediyor. Gözlerinin parladığını ve kıçında biraz ateş olduğunu görmek. Her şeyin kalp kırıklığıyla sonuçlanacağına dair bu çılgın korkularından kurtulmalısın."

"Bu çılgınlık değil. Sanki ..." İlham almak için tavana bakıyorum. "Şunu hayal edin: Şekeri çok seven bir ailede büyüdünüz. Bu onların zayıflığıydı, tamam mı?"

"Ben yaptım."

"Beni takip edin," diye azarlıyorum onu. "Diyelim ki buna o kadar bağımlıydılar ki, hiçbirinin evde olmasına dayanamıyorlardı. Hepsini yerlerdi. Hepsini. Biterdi."

"Tamam..."

"Yani taşınırsın. Kendi fırınını aç. Güvendesin çünkü şekerini yemek için orada değiller, değil mi? Sonra bir adama aşık olduğunuzu hayal edin. O da şeker bağımlısı olması dışında mükemmel biri."

Bana boş boş bakıyor.

"Ne dediğimi anlamıyor musun?" Ben soruyorum.

"Evet, ama Lincoln gibi görünüyorsa, onu yatağa kelepçelerdim."

Gözlerimi devirerek çantayı aldım ve kapıya doğru döndüm.

"Hey," diye sesleniyor arkamdan. "Detayları istiyorum. Bu işten o kadar kolay sıyrılacağını sanma!"

Ön kapı arkamdan kapanırken zil çalıyor. Rekor bir hızla arabama gidiyorum. Boşluğa ihtiyacım var. Havaya ihtiyacım var. Düşünmeye ihtiyacım var. Otoparktan çıkmadan hemen önce telefonum çaldığında, Pepper'ın aradığını ve ben ona kafasını meşgul edecek bir şey verene kadar bırakmayacağını anlıyorum.

"Tamam!" Neredeyse telefona bağıracaktım. "Tahmin edersem siki yaklaşık on inç ve beni açıklayabileceğim her pozisyonda becerdi. Benim favorim ise tirbuşondu. Ne olduğundan emin değil misin? Google'da ara."

Ekranda ismi gördüğümde parmağım aramayı kapatmaya gidiyor ve telefonu düşürüyorum. "Kahretsin!" Ağlayarak, parlayan cihazı bulana kadar yolcu tarafındaki döşememin üzerindeki eşyaları karıştırıyorum.

Aramayı bitirmekle Lincoln'le konuşmak arasında karar vermeye çalışırken kalbim küt küt atıyor. Mahcup bir halde telefonu kulağıma götürüp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. O sessiz.

Belki de duymamıştır. Lütfen Tanrım, bunu duymasına izin verme.

"Alo?" Zorla söyledim.

"Bence 10 inç makul ve tirbuşonla ilgili bir not aldım. İyi ki aramışım," diye kıkırdıyor.

"Hey, Landry." Koltuğun içine girip derinin içinde erimek istiyorum.

"Benden kaçtığın için beni biraz daha az kızdırmanın bir yolu da bu."

"Senden gizlice kaçmadım. Bir not bıraktım."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, notun yardımı olmadı. Ama sikim hakkında konuştuğunu duymak -bu arada kiminle konuşuyordun? Gerçekten yardımcı oldu."

"Siktir git," diyorum gülümseyerek. Konuyu değiştirmeye hazırım, Bluetooth'u açıyorum ve caddeye çıkıyorum. "Neden aradın? Kendimi utandırdığımı duyacağını mı umuyordun?"

"Bebeğim, bir erkeğin onunla birlikte olmaktan ne kadar hoşlandığından bahsettiğini duymanın utanç verici bir yanı yok."

Hangisine daha çok bayıldığımı bilmiyorum, bana "bebeğim" demesine mi yoksa sesindeki kabuğa mı? Elbette, bana daha önce de böyle seslendi ama içimde değilken bunu duymak farklı. Daha anlamlı. Belki de bir tepki yerine daha çok bir kelime seçimi gibi.

Boğazını temizliyor. "Aradım çünkü bir iyiliğe ihtiyacım var." "Gerçekten mi, Landry?"

"Gerçekten mi Dani," diye alay ediyor. "Kardeşimin yarın gece kız arkadaşının çocuğuna bakacak birine ihtiyacı var. Nashville'de yapacakları bir şey var ve çocuğu da yanlarında götürmek istiyorlar ama o gece onlarla gidemez. Kardeşimin sevgilisi Alison da dadılara inanmıyor."

"Ne konuda yardımıma ihtiyacın var?"

"Buraya gel ve bizimle yemek ye. Onu eğlendirmeme yardım et. On ya da on bir yaşında falan ve oldukça havalı bir çocuk. Adı Huxley ve büyük bir beyzbol hayranı. Doğal olarak çok iyi anlaştık."

"Peki bana neden ihtiyacın var? Görünüşe göre bu işi çözmüşsün."

"Hiç bir çocukla bütün gece yalnız kalmamıştım."

"Bu gece sen ve yeğeninle kalmayacağım, Landry."

"Senden bunu istemiyorum," diyor yine benimle alay ederek. "Akşam yemeğine gelmeni, film izlemeni, lego yapmanı ya da her neyse onu yapmanı istiyorum. Sadece bizimle takıl."

Sokağıma dönerken nefesimi üflüyorum. Yine: kriptonit. Bu adama hayır diyemem. Onun gibi bir avcıdan yavaşça uzaklaşmam gerekse de yapamıyorum. Onun avı olmak hoşuma gidiyor.

"Saat kaçta?"

"Altı," diyor ve sırıttığını biliyorum. Ama bu adil. Ben de öyleyim.

Lincoln

AĞIRLIĞIMLA KORİDORDA YÜRÜYÜŞÜM, asılı resimlerin duvara çarpmasına neden oluyor. "Geliyorum!" Kapı zili tekrar çaldığında bağırıyorum. Noel zamanındaki bir çocuk gibi kapıyı açıyorum. "Hey!"

"Linc Amca!" Huxley öne atılarak kollarını belime doluyor.

Kıkırdayarak, parmak eklemlerimi ona verdiğim Arrows şapkasının üst kısmına sürttüm. Sonra başımı kaldırıp Alison'a göz kırpıyorum. "O adamı neden getirdin?"

"Çünkü o adam onun nişanlısı," diyor Barrett, sesinde kalın bir gülümsemeyle.

"Resmi olarak mı?"

"Hayır," diye iç geçiriyor Alison, gözlerini devirerek. "Bana bir an önce sorsa iyi olur yoksa onu bırakıp gidebilirim."

Barrett, "Dene beni," diye homurdanarak onu güldürüyor.

Kendimi Hux'tan kurtarıyorum ve kardeşimi hızlıca kucaklıyorum. "Nasılsın?"

"Alison'la kesintisiz birkaç dakika geçirmeye hazırım."

İkimiz de onun yanındaki kadına dönüyoruz. Kırmızı bir elbise kıvrımlarını sarıyor, dudakları da aynı renge boyanmış. Bu tek renkli görünümü milyonlarca kez görmüştüm ama onda farklı görünüyor. Şık. Seçkin. Benim değil.

Kardeşimin kız arkadaşına aşık olduğum bir şaka. Bu bir şaka. Hayatım buna bağlı olsa bile ona dokunmazdım. Aslına bakarsan, bunu deneyen her ahmağı döverim. Alison farklı. O zeki. Komik. Besleyici. Dani'ye çok benziyor.

"Bu bakış ne için?" Alison yanağımı öpmeden hemen önce soruyor. Parmakları yüzümü buluyor ve ruj izini siliyor.

"Ne bakışı?"

"Sanki başka bir şey ya da başka birini düşünüyor gibisin."

Ona göz kırparak, Barrett ve Huxley'i eve kadar takip etmesi için kollarımı açtım. İçeri girdikten sonra kapıyı arkamızdan kapattım.

"Keşfedebilir miyim?" Hux oturma odasına girer. "Lütfen?"

"Keşfetmesen daha iyi olur," diye uyarıyor Barrett, göz ucuyla bana bakarak.

gözünün köşesi. Yüzündeki potansiyel korku ifadesi beni güldürüyor.

"Devam et, Hux."

"Yaşasın!" diyor ve havalanıyor.

"Hiçbir şeye dokunma! Çekmeceleri açma!" Barrett arkasından sesleniyor.

"Telefonuna da bakma," diye ekliyor Alison, dirseğiyle yan tarafıma vurarak. "Lincoln Landry, bu adam hakkında hiçbir fikrin yok.

mesajlarınızı ele geçirdikten sonra oğlumla yapmak zorunda kaldığım konuşma."

Yüzümü buruşturuyorum. "Sadece bir mesajdı ve resimli bir mesaj bile değildi-"

"Çok, çok açıklayıcıydı-"

"-ki bunu asla gerçekleştirmedi. Ama mesele bu değil," diye sırıtıyorum. "İyi şeylere gelmedi bile. Ona barınaktaki bir kedi yavrusundan bahsettiğini söyledim. O da inandı."

Alison'ın elleri kalçalarına gitti. "Ve bir kedi almak zorunda kaldım."

"Ve kedilerden nefret ederim," diye ekliyor Barrett başını sallayarak. "Sadece telefonu onun görüş alanından uzak tut. Anladın mı?"

"Evet, evet, evet. Tanrım, onu benimle bırakmayı kabul ettiğin için pişmanmışsın gibi konuşuyorsun."

Barrett, "Sadece kendimize ait bir geceye ihtiyacımız olduğu için anlaştık," diye iç geçiriyor. Eli Alison'ın kalçasının kıvrımını buluyor ve başı omzuna düşerken onu kendi tarafına çekiyor. "Uzun zamandır yalnız bir gece geçirmedik. Bir molaya ihtiyacımız var."

Sırıtarak, onun yerinde olsaydım Alison'la nasıl baş başa bir gece geçireceğimi anlatmaya başlıyorum ama tek kelime edemeden Barrett'ın uyarı bakışıyla susturuluyorum. Bunun yerine gülüyorum ve mutfağa gidiyorum. "Bir şeyler içmek ister misiniz?"

Teklifimi geri çeviriyorlar ama beni yan odaya kadar takip ediyorlar. Adaya oturmak için zıplayarak kardeşime bakıyorum. O da bana baktı. Karşılıklı gülümsedik. Kardeşlerimden başka kimsede bulamadığım bir duyguyla yüklü bir jest bu. Bir rahatlık, bir anlayış bakışı. "Ne halt ettiğini bilmiyorum ama seninle yapacağım."

Barrett Alison'a öyle bakıyor. Ford da kız arkadaşına öyle bakıyordu. Yurtdışına gittiğinde ayrılmışlardı. Landry olmayan başka biriyle böyle hissetmeye hiç yaklaşmamıştım.

"Bana ondan bahset," diyor Alison yumuşak bir sesle.

Deli gibi sırıtıyorum çünkü Barrett gözlerini deviriyor ve Alison'dan bir dürtme alıyor.

"O ..." Çıplak ayaklarımın sallanışını izliyorum. Kardeşlerimle bir şeyler hakkında, kadınlar hakkında şakalaşmak kolaydır. Ben ailenin en şapşalıyım; her şeyle dalga geçebilirim. Ama Alison'la durum farklı. O çok daha fazlasını anlıyor. Sanki ağzımı açtığımda çalan bir saçmalık ölçeri var.

"Devam et," diye teşvik ediyor.

"Adı Danielle. Onunla tesadüfen tanıştım. O ..." "Fahişe değil mi?" Barrett teklif ediyor.

"O bir fahişe değil. Güzel, akıllı ve çok komik. Bana seni hatırlatıyor, Ali."

"Ayrıca Graham'ın söylediğini hatırladığım kadarıyla karın kaslarından da etkilenmiyor," diye ekliyor Barret.

Ben irkilirken Alison gülüyor ve elini Barrett'ın koluna doluyor.

"Graham'ı sikeyim."

"Hey," diye omuz silkiyor Barrett, eğlenerek. "Sokakta böyle konuşuluyor."

"Bence bu çok iyi bir şey," diye fısıldıyor Alison, kardeşime vurarak. "Sadece karın kaslarını isteyen bir kızı asla ciddiye alma, Linc."

"Ama harikalar. Görmek ister misin?" "Hayır, istemiyor." Barrett ters ters bakıyor.

Omuz silkme sırası bende. "Sadece nazik davranıyor ve teklif ediyor. Bir süredir seninle birlikte. Uzun zamandır böyle bir şey görmemişti."

Huxley odaya girdiğinde Barrett yüzünde bir sırıtışla karşılık vermeye başlar. "Burası güzelmiş. Sırt çantamı kutuların olduğu yatağın üzerine koydum. Onları taşıyabiliriz, değil mi?"

Kaşlarımı çatarak yüzümü buruşturuyorum. "Evet. Kutuların içinde ne var acaba?"

"Nasıl bilmezsin?" Alison soruyor.

"Rita kendi işini yapıyor ve ben de onun etrafında yaşıyorum.

Yoldan çekilin."

"Ama burası senin evin," diye belirtiyor

Hux. "Tuhaf, değil mi?" Omuz

silkiyorum.

Barrett saatine dokunur. "Yola çıkmamız gerek. Troy arabada bekliyor. Yarın öğleden sonra bir ara döneriz."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ve onları kapıya kadar takip ediyorum. Huxley ile vedalaşıp bana dönüyorlar.

Barrett Alison'a bakmadan önce "Lütfen onu çarpıtma," diye mırıldandı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan yüzde yüz emin misin?"

Alison beni tekrar yanağımdan öpüyor. Gözlerimin içine bakarak, "Güveniyorum. Ona güveniyorum."

"Gördün mü? Bana güveniyor."

Barrett, "Çok güzel ama belli ki pek zeki değil," diye iç geçiriyor.

"Lütfen gider misin?" Huxley ayaklarının üzerinde zıplayarak araya giriyor.

Alison ve Barrett gülerler. Kapıyı açarlar ve Alison oğluna bir öpücük verir. "Yarın görüşürüz. Ona iyi bak, Linc."

Barrett omzunun üzerinden, "Gerçekçi olalım, ona iyi bak Hux," diye sesleniyor.

"Ben hallederim. Sen keyfine bak," diye iç geçiriyorum.

Onlar gitti ve Huxley bana döndü. "Şimdi ne olacak?"

Bir çocuk tarafından neden zor durumda bırakıldığımı anlamıyorum. Ama hissediyorum. Küçük pislik, rollerimizi değiştiren bir sırıtış başlatıyor.

"Neye gülüyorsun sen?" Oturma odasına geçip kanepeye uzanıyorum.

Huxley yanımdaki mindere tırmanıyor. "Ben hiçbir şeye gülmüyorum. Sadece ne yapacağımızı merak ediyorum. Hepsi bu."

"Hepsi bu mu?"

Barrett'tan almış gibi göründüğü bir sırıtma, onu olduğundan çok daha yaşlı gösteren sinsi küçük bir seğirme, dudaklarının arasından kayıyor. "Şey, sayılır. Yani, ne yapacağımızı bilmek istiyorum. Ama sıkıldığımdan falan değil."

"Demek şüpheleniyorsun?" Ayaklarımı sehpaya vurarak alay ediyorum.

"Ben havalı bir çocuğum," diye gülüyor, "ama evet, şüpheliyim."

"Belki de annen ve Barrett sadece yalnız kalmak istemişlerdir," diye omuz silkiyorum.

Yüzü tiksintiyle buruşur. "Öpüşüyorlar. Hepsini. öpüşüyorlar. Zaman."

Tek yaptıkları bu değil. Ağzım bunu söylemek için açılıyor ama önce hislerim devreye giriyor ve çenemi kapatıyorum. Gerçi bunun pek önemi yok. Huxley bana yan gözle bakıyor. Bir kahkaha patlattım.

"Ne?" Alay ediyorum.

"Yetişkinler çok iğrenç." Şapkasını çıkarıyor, parmakları şapkanın kenarında dolaşıyor. "Sana bir soru sorabilir miyim, Linc?"

Dani'nin çıplak kıçına bakarken bu soru da sikim kadar dolu. Bu benim seviyemin çok üstünde. Yani, ona bazı şeyleri açıklayabilirim. Ama gergin ağabeyim ve Ali'nin takdir edeceği bir şekilde mi? Muhtemelen pek değil.

Yine de çocuğa baktığımda bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum. Bu konuyu açmak bile büyük cesaret istiyor ve benimle konuşamayacağını düşünmesini istemiyorum. Barrett üvey baba olunca, çocuk seks hakkında soru sormaktan biraz rahatsız olabilir. Ben babama soramadım. Kimseye sormam da gerekmiyordu zaten. Üç ağabeyim ve ailedeki en iyi bakışlara sahip olduğum için her şeyi çabucak çözdüm.

"Tabii," diyorum, geçiştiriyorum. "Ne var ne yok?"

Yutkunuyor, bu da benim yutkunmama neden oluyor. "Kapı kilitliyken ne yaptıklarını biliyorum ama ..."

"Öyle mi?"

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de kıpırdanıyoruz. Kimin daha gergin olduğundan emin değilim.

"Merak ediyordum da, bilirsiniz işte, ne yapıyorlar?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, ondan başka her yere bakıyorum. Bacaklarımı önümde uzatarak, henüz küfür bile edemeyen bir çocuğa seksi nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışıyorum.

Gözlerim sonunda onunkilere kaydığında, onun küçük bir çocuk olduğunu görüyorum. Karşımda oturan çocuğu değil, onun içinde yaşayan küçük çocuğu. Gerçekte kaç yaşında olursak olalım, her insanın içinde yaşayan altı yaşındaki çocuğu.

Dünyaya sunduğumuzun yarısı kadar bile kendimize sahip olmadığımızı hatırlatan kafamızın içindeki sestir. Yaptığımız her hareketi sorgulayan sestir. Dünyadaki her erkeğin içindeki küçük çocuk bir şeylerden korkar ve bize zayıflıklarımızı hatırlatır; bu ister en yakınımızdaki canavar olsun, ister Genel Müdür'ün çağrısı. Ya da bu durumda, artık başka bir adamı seven bir anne.

Bana sorduğu şey bu. Korkusu bu. Tanrı'ya şükür bunun seksle bir ilgisi yok, daha çok güvensizliğiyle ilgili. Bununla başa çıkabilirim.

"Sana bir soru sorayım." Şapkayı elinden alıp sehpanın üzerine fırlatıyorum. "Barrett'la işler nasıl gidiyor? Bana karşı dürüst olabilirsin. O benim kardeşim, ama biliyorsun, o benim kardeşim," diye göz kırpıyorum. "Onun en büyük hayranı olmadığım zamanlar oluyor."

Hux'un omuzları inip kalkıyor. "Ondan hoşlanıyorum. Bana her zaman bir şeyler hakkında ne düşündüğümü sorar." Düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırıyor. "Sanırım o da benden hoşlanıyor."

"Senden hoşlandığına şüphe yok. Sen gelmiş geçmiş en havalı çocuksun." Yüzü kızarıyor, küçük yanakları sırıtmaya başlıyor.

"Olay şu, Huxley. Barrett ve annen birlikte vakit geçirdiklerinde, birbirlerini tanımaya başlarlar. Annenin seni her gün nasıl sevdiğini biliyor musun? Ne yaparsan yap, neyi kırarsan kır, ona telefonumda ne gördüğünü söylersen söyle..."

Huxley bana bakmamaya çalışırken odada bir kahkaha kopuyor.

"Sen küçük bir pisliksin, bunu biliyor musun? Bunun için çok uğraştım," diyorum, ben de gülerek.

"Onu bana verdin!"

"Bir kere. Bir keresinde yarı uykuluyken sana vermiştim. Bir daha olmayacak."

Hux şapkasını kapıyor ve tekrar kafasına geçiriyor. Benimkini sallayarak, açıklamama devam etmeden önce sakinleşmesini bekliyorum.

"Sen ve annen buna sahipsiniz," diyorum sonunda. "Siz bir ailesiniz. Sizi o doğurdu. Ama yetişkinler birbirleriyle evlendiklerinde, sevecekleri kişiyi seçerler. Bu farklı bir şey."

"Anladım."

"Ve annen daha dikkatli seçim yapmak zorundaydı çünkü kimi severse sevsin senin etrafında olacak. Ve sen onun hayatındaki en önemli kişisin."

Gözlerindeki endişe santim santim eriyor. "Sence?"

"Biliyorum," diyorum.

İç geçiriyor, kanepeye yaslanıyor. Pencereden dışarı bakarken, düşüncelerine dalmış gibi görünüyor. Yavaşça bana döndü. "Peki, yatak odasında ne yaptıklarına gelince..."

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Gülüyorum. "Hayır."

"Tanrı'ya şükür."

Lincoln

"Yemek yapmak için tüm bu malzemelerin gerektiğinden emin misin?" Mutfağı inceledim. Sanki bakkal yere, tezgâha ve masaya kusmuş gibi görünüyor.

"Ben nereden bileyim? Ben daha çocuğum."

"Uygulamadan malzemeleri okuyan sendin. Burada biraz güvene ihtiyacım var, Huxley."

"Listede yaklaşık yedi malzeme vardı. Elimizde .
. ." Mutfağı kaplayan altın renkli plastik torbalara bakıyor. "Bundan çok daha fazlası var. Bunları kaldırmaya başlamalıyız."

Dolapları açıp içlerine bakmaya başladım.

"Ne yapıyorsun, Lincoln?"

"Bu şeylerin nereye gittiğini bulmaya çalışıyorum."

Sanırım arkamdan iç geçiriyor, ama iki kez kontrol etmiyorum. Zamanımız tükeniyor. Uygulama makarnayı yapmanın neredeyse bir saat süreceğini söylüyor ve ben şarabın soğutulduğundan emin olmak ve fırından aldığım pastayı

Annemin bir şey pişirmiş gibi davranmaya çalıştığında yaptığı gibi bir çeşit tabak.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Hux sorar. "Elbette."

"Bir kıza yemek hazırlamak için neden bu kadar zahmete giriyorsun? Ondan hoşlanıyor musun yoksa?"

Elim hâlâ donmuş ıspanak poşetinin üzerinde. "Seviyorum. Ondan çok hoşlanıyorum."

"Adı ne?" "Danielle."

Başını sallayarak tarifte yer alan tüm malzemeleri ocağın yanına diziyor. Sonra eşyaları boş bir dolaba yerleştirmeye koyuluyor.

"Bu gece yardımına ihtiyacım olacak," diyorum yeni kahve cezvemin yanına bir kap kahve koyarak.

"Nasıl?"

"Bu kızın benim harika olduğumu düşünmesine yardım etmeni istiyorum." Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Sen benim ekürimsin." "Ekürin mi?"

"Evet. Eküri," diyorum buzdolabının kapağına üç farklı çeşitte kahve kreması koyarken. "Bu da demek oluyor ki sevimli olmak ve fırsat buldukça benim hakkımda güzel şeyler söylemek senin görevin. Ama, bilirsin, zorlama. Sadece doğru zaman geldiğinde. Ve sakın bana gelen mesajlar hakkında bir şey söyleme.
-"

"Anladım. Onu kendine aşık etmem için bana ihtiyacın var."

"Bana aşık etmek mi?" Tereddüt ediyorum. "Hayır, hayır, hayır. Anlamıyorsun.
Hepsi."

Küçük pislik bana sırıtıyor. Bilmesem o bakışla Barrett'ın çocuğu olduğunu düşüneceğim. "Sanırım ben senden daha iyi anlıyorum."

"Kahretsin," diye iç geçiriyorum, bir kutu tabak açıyorum. Lacivert ve ağırdılar.

"Önce bunları yıkamalıyız."

"Ne?" Ona bakarak soruyorum. "Bu şeyleri nereden buluyorsun?"

"Hayat. Sen hiç taşınmadın mı? Bir süredir kullanmadığın eşyaları kullanmadan önce mutlaka yıkarsın." Gülmeden önce beni izliyor. "Sen de mi gözlük aldın?"

"Evet."

"Gözlükleriniz yok muydu?"

"Kaç tane olduğundan emin

değilim."

Saate bir göz atıyor. "Ne zaman geliyor?" "Yaklaşık bir

saat içinde."

"Nasıl yemek yapılacağı hakkında bir fikrin var mı? Hiç yemek yaptın mı?"

"Bazıları," diyorum savunmaya geçerek. "Bak, burada yetişkin olan benim. Çocuk olan sensin. Sen bunları kaldır, ben de ..." Telefonumdan yemek tarifini açıyorum. "Büyük bir tencerede hafif tuzlu suyu kaynatacağım. Makarnayı ekleyin ve sekiz ila on dakika veya al dente olana kadar pişirin, bu ne demekse, sonra süzün ve ayırın."

Hux iç çekiyor. Ben de öyle.

Lincoln

Pasta tabakta oldukça güzel görünüyor. Kutudan çıkarmaya çalışırken kremanın bir kısmı döküldü ama parmağımla düzelttim. Sonra da yaladım. Bu Hux'un bana onaylamayan bir bakış atmasına neden oldu.

"Ne yapacağını biliyorsun, değil mi?" Bardakları kurulayıp yanan mumların altındaki masaya koyarken soruyorum.

"Evet. Sevimli ol. Senin hakkında güzel şeyler söyle. Ve telefonunda ne olduğundan ya da Barrett'in Çiftlik'teki seçiminden sonra telefondaki kıza ne söylediğini duyduğumdan bahsetme."

Beynim ne söyleyeceğimi hatırlamak için yarışıyor. "Bu konuşmadan annene bahsettin mi?"

"Hayır," diye sırıtıyor. "Ama Google'da arattım."

Başını sıkıca kavrayıp parmaklarımı kafasına geçiriyorum. "Başımı büyük belaya sokacaksın."

"Hey, Linc? Sanırım sosis yanıyor."

Söylediği anda kokusunu alıyorum. "Siktir!" Aceleyle odanın diğer ucuna geçip ocağın düğmelerini kurcalamaya başladım. "Yağ çok çabuk ısındı."

Hux, "Bir dakikalığına ocaktan alın," diye öneriyor. "Annem sabahları yumurtalar yanmaya başladığında böyle yapar."

Denedim. İşe yaradı. Cızırtı biraz azalıyor ve yeterince soğuyup tekrar yere koyup büyük bir plastik kaşıkla parçaladığımda çok da kötü görünmüyor.

Kapı çaldığında Huxley bir şeyler söylemeye başlar.
Onun yerine kaşlarını kaldırıyor. "Benim almamı ister misin?"

Telaşlıyım, ellerim soğan ve sarımsağa uzanıyor ve sonra tekrar kapıya bakıyorum. Nasıl kırabilirim

tam sayımla ve terlemeden homerun, ancak şu anda hangi yöne gideceğimi bilmiyorum?

"Um," diye kekeliyorum, ne yapacağımdan emin değilim.

Huxley'nin eli pazuma kondu. "Ben kapıyı açayım. Senin kendini toparlaman gerek."

Ben daha cevap veremeden mutfaktan dışarı fırlıyor. Kendimi soğanın kabuğunu soymakla ve Huxley ile Dani'yi olabildiğince dinlemekle meşgul ediyorum. Pek bir şey duymuyorum. Sonunda kafamı kaldırdığımda kapının önünde durduklarını görüyorum.

Huxley kocaman sırıtıyor, kaşları bir aşağı bir yukarı kalkıyor. Kıkırdıyorum ve sonra bakışlarım Danielle'e takılınca duruyorum.

Bir çift botun içine sokulmuş bir kot pantolon giyiyor. Hardal rengi bir kazak kıvrımlarının etrafına rahatça oturuyor ve başının tepesinde dağınık bir topuz haline getirdiği saçlarıyla daha da belirginleşiyor.

Ağzım kuruyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. Evimde öyle rahat ve sakin görünmesi beynimi bulandırıyor.

"Hey," diyor sonunda. "Sanırım onu yakıyorsun."

"Kahretsin!" Sosis etinin tekrar kızardığını görmek için arkamı dönerek haykırıyorum. Çenem kilitlenmiş halde eti ocaktan çekerken kendime bunu berbat edemeyeceğimi hatırlatıyorum. Bu benim bir bekârdan, bir beyzbol oyuncusundan, onun tanıdığı atlet tiplerden daha fazlası olduğumu kanıtlama şansım. Ve ben lanet olası yemeği yakıyorum.

Eli sırtıma iniyor ve temas edince rahatlıyorum. Tavaya bakarken vanilya parfümü etrafımı sarıyor. Endişemi hissetmiş olmalı çünkü elini kaldırıp

ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Neden gidip temizlenmiyorsun, ben bitiririm."

"Temizlenmek mi?" Elimde bir tavayı havaya kaldırarak söylüyorum. "İyi görünmüyor muyum?"

Biraz kırıldım. Bu geceyi olabildiğince mükemmel yapmak için kıçımı yırttım ve her şey ters gidiyor.

"Gömleğinin her yerinde yağ ve çikolata kreması var" diye fısıldıyor. Aşağı bakıyorum ve haklı olduğunu görüyorum. "Bırak yardım edeyim."

"Ne yaptığımı bile bilmiyorsun."

"Huxley bana yardım edecek." Omzunun üzerinden bakıyor. "Değil mi, Hux?"

"Elbette."

Kıçımı okşadı. "Hadi git. Yeni bir gömlek giy ve biraz nefes al, Landry. O sadece bir çocuk."

Gülümsememi gizliyorum. "Evet, bir çocuk için neden bu kadar gergin olduğumu anlayamıyorum."

Topuklarımın üzerinde dönerek Hux'un yanından geçiyorum ve ona göz kırpıyorum. O da bana elini uzatarak karşılık veriyor ve ben de çıkarken beşlik çakıyorum.

Danielle

LINCOLN'ÜN KAHKAHASI HAVAYI DOLDURUYOR. Ondan duyduğumdan daha farklı bir kahkaha. Tamamen rahat, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Uzanıp Huxley'in omzuna vurmasını izliyorum. Çocuk sanki aya asılmış gibi ona bakıyor.

Rocky ile çok iyiydi ama onu Huxley ile görmek inanılmazın yeni bir seviyesi. Birlikte çok doğallar, kardeşler ya da baba oğul gibi. Bir an için Lincoln'ü baba olarak hayal ediyorum. Bir aile olarak akşam yemeği yediğimizi hayal etmek için fazla uğraşmaya gerek yok.

Daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık göğsümde uzanıyor, hayatım boyunca boş olan küçük boşluklara giriyor. Orada olduğunu bilmediğim yerlere. Bu duygunun bitmesini istemiyorum.

Huxley çatalını yere bırakarak, "Bu gerçekten çok iyiydi," diyor. "Yaptığın için teşekkürler, Linc. Ve bizimle yemeğe geldiğin için de teşekkürler Danielle."

"Çok rica ederim. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim." "Annem seni çok severdi."

"Sence?" Ben soruyorum.

"Evet. Zekisin, hoşsun ve Lincoln'ü çok güldürüyorsun."

"Lincoln beni de çok güldürüyor."

Lincoln yüzünde kocaman bir gülümsemeyle şakalaşmamızı izliyor. Masanın başında arkasına yaslanmış, mavi egzersiz tişörtü neredeyse vücuduna boyanmış. Kaslarının her çizgisini, vücudunun her çıkıntısını görebiliyorum.

Huxley sırıtışını gizlemeye çalışır. "Sanırım Lincoln senden hoşlanıyor."

Bir kahkaha patlattım. "Sence?" Utangaç bir şekilde sordum. "Sana bunu söyleten nedir, Hux?" Lincoln sözümü kesmeye başladığında, parmağımı havaya kaldırarak bu işe karışmaması için uyarıyorum.

"Çünkü sen gerçekten güzelsin," diyor, yanakları biraz pembeleşerek. "Ve Linc genellikle kızlara sadece güler."

"Şimdi öyle mi?"

"Huxley . . ." Lincoln uyarır ve Hux'un kıkırdamasına neden olur.

"Öyle. Onları ciddiye almıyor. Ama," diyor, sesini bana yöneltmek için ellerini ağzının etrafında birleştirerek fısıldarken, "oldukça aptallar."

"Bildiğim iyi oldu." Gülmemek için su bardağımı elime alıp bir yudum alıyorum.

"Ayrıca senin için onca zahmete girdi," diye devam ediyor Hux. "Bütün bu yiyecekleri aldık ve senin sevdiğini söylediği için kahve aldı."

Gözlerim Landry'ye kayıyor.

"Tabak ve bardak aldı çünkü burayı sevmeni istiyordu."

Kalbim sıkışıyor. Bakışlarımı solumdaki yakışıklı adamdan ayırıp masanın karşısındaki Huxley'e bakmak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Bu onun için çok hoştu."

"Evet, öyleydi. O yüzden ona karşı çok nazik olmalısın, tamam mı?

O iyi bir adam. O-"

Lincoln kıkırdar: "Şimdi biraz kalın konuşuyorsun, Hux," der. Ağzını bir peçeteyle silerken boğazını temizler.

"Tamam, tamam." Huxley bana baktı. "Gidip duş alabilir miyim ve belki uzanabilirim? Bütün gün seyahat ettik ve Barrett havaalanında bana bir kitap aldı ve gerçekten okumak istiyorum."

"Elbette," dedim. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Yapacağım." Ayağa kalkıyor ve kapıya yöneliyor. Orada dururken ne yaptığından emin değilim ama Lincoln'ün başını sallayıp gülmesine neden oluyor.

Hux'un duyamayacağından emin olduktan sonra Lincoln masanın altına uzanıyor ve elimi tutuyor. Parmaklarımızı birbirine geçiriyor, parmakları neredeyse benimkileri bastırıyor. Başparmağı avucumu okşuyor.

"Bu gece bana çok iyi davranacak mısın?" diye takılıyor. "Benden hoşlandığını göstermen için süper güzel yollar düşünebilirim."

"Yapabilir misin?"

"Bugün telefondaki küçük açıklaman sayesinde gelmeyi en sevdiğin yolları bildiğim için oradan başlayabileceğimizi düşündüm."

"Beni utandırma," diyorum çenemi tutarak.

"Utanacak bir şey yok bebeğim." Ben ona bakana kadar elimi sıkıyor. "Şarap ister misin?"

"Elbette," diye neredeyse
fısıldıyorum. "Kırmızı mı
beyaz mı?"
"Beyaz."

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi dudaklarına götürüyor ve benimkileri bırakmadan önce onlara bir öpücük konduruyor. Normal zekâm çoktan gitmiş, yerde geri kalanımla birlikte bir su birikintisi içinde oturuyor. Şarabın mantarını açıp ikimize birer kadeh doldurmasını izliyorum. "Hadi," diyor mutfaktan çıkarken.

Onu oturma odasına kadar takip ediyorum, orada kanepeye yerleşiyor. Şöminede bir ateş yanıyor, sahte kütüklerin çıtırtısı odayı samimi hissettiriyor.

"Otur," diye talimat veriyor ve çenesiyle yanına oturmamı işaret ediyor. Bana iki kez söylemesine gerek yok. Yanına kıvrılıyorum, başımı omzunun kıvrımına sokarken kolu kahverengi deri kanepenin arkasına uzanıyor. Bana bir bardak şarap uzatıyor. "Bu güzelmiş."

"Öyle." Dolgun gövdeli sıvıdan bir yudum alıyorum ve hayatımdaki tüm stresin uçup gittiğini hissediyorum. Bilinçaltımdaki bir kıpırtı bana ona fazla yaklaşmamam gerektiğini hatırlatmaya çalışıyor, ama o da stres-kaçışında son buluyor ve yok oluyor.

Onunla olmak çok kolay. Her zaman istediğim şeye çok benziyor. Bu gece onunla ve Huxley'le otururken hiç yaşamadığım bir aile hissi vardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. "Bu
gece ne güzel vakit geçirdik."

Başımın üstünü öpüyor. "Beğendiğine sevindim. Neredeyse sinir krizi geçiriyordum."

"Dışarıdan sipariş verebilirdin," diye kıkırdıyorum. "Ya da bir şeyler getirebilirdim."

Kıpırdamıyor, kalp atışları kulağıma çarpıyor. "Senin için bir şey yapmak istedim. Kendini özel hissetmeni, seni mutlu etmek istediğimi bilmeni istedim."

"Kahretsin, Landry. Kendinden geçme." "Neden?"

diye gülüyor. "Bu iyi bir şey değil mi?"

"Kendin gibi göründüğün zaman değil," diye kıkırdıyorum. "Bu seni unutmayı imkânsız kılıyor."

"Güzel. Unutulmaz olmak istediğim şey buydu."

"Bu gece bana bir şeyler tattırdın," diye fısıldıyorum. "Sen ve Huxley ile masaya oturmanın nasıl bir his olduğunu asla unutmayacağım. Çok sıcaktı, sanki bu büyük plana aitmişim gibiydi."

"Aitsin. Sen buraya aitsin."

Başka tarafa bakıyorum. Gözlerimdeki duyguyu görmesini istemiyorum çünkü o çok iyi. Bundan faydalanacaktır. Hiçbir şeyi kaçırmaz.

O haklı mı? Ben ona ait miyim? Yoksa bu sadece sezonlar arasında gerçekten iyi bir zaman mı?

"Hey," diyor öne doğru uzanıp şarap bardağını sehpanın üzerine koyarken. Benimkini elimden alıyor ve kendi bardağının yanına koyuyor. Hızlı bir hareketle beni kucağına yan yatırıyor. "Omuzların gerildi."

"Olur böyle şeyler," diyorum.

"Benimle değil. Benimle strese girmeni istemiyorum. Eğlendiğini sanıyordum."

"Öyleydim. Öyleyim," diye düzeltiyorum kendimi. "Sadece beynimi kapatamıyorum."

"Her şeyi fazla düşünüyorsun. Sanırım beynin, aşk-nefret ilişkisi yaşadığım tek parçan."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Yani vücudumun geri kalanıyla sağlam bir aşk ilişkin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Uh-huh. Her şeyi seviyorum," diyor, parmağının ucu dudaklarımın ortasına dokunuyor, "lanet olsun," parmağının ucu çenemden aşağı, göğüslerimin arasından geçiyor, "her şeyi," karnımdan aşağı iniyor ve kalçalarımın arasına iniyor, "seninle ilgili. Eminim senin vücudun da beni aynı şekilde seviyordur."

Avuç içi kasık kemiğimin üzerine oturuyor, eli vajinamı kavrıyor. Titriyorum, daha fazla temas için kalçalarımı esnetiyorum. Gülüyor. "Gördün mü? Haklıyım."

"Belki."

"Her neyse," diyor gözlerini devirerek. "Şimdi sadece beynini kazanmam gerekiyor. Bu gece onu bir atletten fazlası olduğuma ikna etmeye çalıştım. Et suyumu bile ödünç aldım-" Yüzünü buruşturuyor.

"Neydi o?" "Hiçbir

şey."

"Neyini ödünç aldın?"

Tavana bakıyor. "Konuş,

Landry."

"Kardeşimin çocuğunu ödünç aldım. Ya da üvey çocuğunu. Ya da her neyse. Hux'u ödünç aldım," diye yutkunuyor.

"Ne yaptın?"

"Size sadece bir beyzbol oyuncusu olmadığımı göstermek istedim, söylemek değil. Sadece oyunu seven bir atlet olmadığımı" diye yutkunuyor. "Benim bir ailem var. Kocaman bir aile. Ve hepimiz çok sıkı fıkıyız. Onlar benim için önemli. Bunu oyunla ve taahhütlerimle dengeliyorum. Annemle birlikte hayır işleri yapıyorum, her türlü şeyi. Sadece bunu görmeni istedim."

Yanağına dokunduğumda elim titriyor. "Bu kadar zahmete girdiğine inanamıyorum."

"Aramızdaki şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Tam olarak değil," diyor adem elması sallanırken. "Her şeyin çok hızlı geliştiğini biliyorum ve eğer beni görmek istemezsen yarın ne olacağını bilmiyormuşum gibi hissediyorum."

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Sadece uzun vadede yürüyebilir mi bilmiyorum."

"Öyle olması gerektiğini söylemiyorum. Henüz değil. Sadece seninle doğru zaman, doğru yer ve doğru yüz gibi göründüğünü biliyorum."

Bir kahkaha patlatarak yanağından öpüyorum. "Bu kafiyeyi sen mi uydurdun?"

"Yaptım. İyi bir taneydi, değil mi?"

"Onun gibi bir şey." Kanepeye uzandım, başımı onun kucağına koydum. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama şu anda buradan başka olmak istediğim bir yer yok.

Danielle

KIKIRDAYAN KIKIRDAMASI koridordan aşağıya doğru akıyor ve ben daha köşeyi dönmeden onun Rocky olduğunu anlıyorum. Virajı dönüp baktığımda, parlak kırmızı saçlarının bir basketbol topunu havaya kaldırırken dalgalandığını görüyorum. Portatif potanın kenarı boyunca yuvarlanıyor, sonra yan tarafa ve topların her yöne sıçramasını engelleyen fileye düşüyor.

"Neredeyse!" Ben de diyorum ki. "Bileğini biraz daha oynat."

"Basketbol hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor, küçük düğme burnu kırışarak.

"Hey, şimdi," diye kıkırdıyorum, saçlarını karıştırıyorum. "Ben her türlü spor muhabbetini duyarak büyüdüm."

Bana tam olarak ikna olmadığını gösteren bir bakış fırlatıyor. "Pekâlâ. Ama hey," diyor, küçük kolunu gelişigüzel bir şekilde arkadaşı Tommy'nin omuzlarına atarken gözleri yine parlıyor. "Acaba yine balon yapabilir miyiz? Hani şu hayvanlar gibi kıvrılanlardan."

"Evet," diyor Tommy, Rocky'nin hevesini toplayarak. Kafası artık kel ama hemşireler yakında taburcu olabileceğini söylüyorlar. "Geçen sefer kaçırmıştım. Tekrar yapabilir miyiz? Lütfen?"

"Elimden geleni yapacağım. Şimdi sizin odalarınıza gitme vaktiniz geldi."

"Ama gitmeden önce," diye araya giriyor Rocky, parmağını havaya kaldırarak, "bir soru daha."

"Çabuk ol," diye gülüyorum.

"Lincoln ne zaman dönecek?"

Adını duyduğumda kalbim küt küt atıyor. Rocky genişçe gülümsüyor ve benimkini yansıttığını fark etmem uzun bir an alıyor.

"Emin değilim, Rocky," diye itiraf ediyorum. "Ama sanırım yakında uğramayı planlıyor."

"Yaşasın!" Rocky, Tommy'yi koridorun sonuna götürmeden önce bağırıyor. "Sana geri döneceğini söylemiştim! Gelene kadar bekleyin.
."

Konuşmanın geri kalanı, fayanslara vuran spor ayakkabı sesleri ve koridorda ilerleyen bir ilaç arabasının gürültüsü altında gömülü kalıyor. Elimdeki postaya bakarak ofisime geri dönüyorum.

İçeri girdiğimde telefon çalıyor ve zarfları masamın üzerine atıp telefonu açıyorum.

"Danielle Ashley," diye cıvıldıyorum. "Selam Danielle. Ben Gretchen."

"Bütçe görüşmeleri nasıl gidiyor?"

Telefondan kısa bir kahkaha yükseliyor. Bu, mizaha bir yanıt değil, daha çok başka bir şeyi örtbas etmek için atılan kahkahalardan biri. Daha az komik bir şey. "Kahretsin," dedi.

takip ediyor. "Tanrım, yönetim kurulu bizi sıfıra indirmek istiyor!"

"Şaka yapıyorsun." Körlemesine arkama uzanıp sandalyemin kolçağını buluyorum ve altıma kaydırıyorum. "Ne yapıyorlar bunlar?"

"Asıl soru neyi yapmadıklarıdır," diye hayıflanıyor. "Eğer istediklerini yaparlarsa, ileriye dönük bütçemiz şimdikinin üçte biri kadar olacak."

"Üçüncüsü mü?" Neredeyse bağıracaktım. "Şu halimizle zar zor çalışabiliyoruz!
Ciddi olamazlar."

"Onlar ciddi, Danielle. Çok ciddiler. Ben sadece ... ... Ne diyeceğimi bilemiyorum." İfadesini bir iç çekişle bitiriyor, savaşının ağırlığı üzerime çöküyor.

Bu departman ben ve Gretchen tarafından tamamen elden geçirildi ve gerçekten özel bir hale getirildi. Atmosfer nedeniyle aileler çocuklarının buraya gelmesi için mücadele ediyor. Çocukları canlı ve ilgili tutuyoruz. Hasta olduklarını hatırlamalarını engelliyoruz.

Boğazımda bir yumru şişiyor. "Ne yapabiliriz?" diye soruyorum.

"Elimden gelen her şeyi yapıyorum Danielle. Sadece iyi hisler gönder ve yapabiliyorsan dua et." Sesi neredeyse kesiliyor. "Fonu kaybedemeyiz. Elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Bunu biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben gidiyorum. Öğleden sonraki toplantımıza devam etmeden önce bazı rakamları bir araya getirmem gerekiyor. Eğer bakmak istersen e-postanda bazı tutanaklar olacak. Onları bu sabah gönderdim."

Beni göremese de başımı sallıyorum. Sesimi bulamadan vedalaşıyor ve çevir sesi kulağımda çınlıyor.

Kendimi koltuğuma bırakıp ofisimi inceliyorum. Parlak ve eğlenceli, programımızdan geçen çocukların bir kanıtı. Bakışlarım birkaç yıl önce çekilmiş bir fotoğrafa takılıyor; atkuyruklu küçük bir kız çocuğu olan genç bir aile. Annesi tahliye edildiği gün ofisime gelmiş ve kızının buradan önce kaldığı diğer iki tesiste çok az ilerleme kaydettiğini söylemişti. Burada yeniden toparlandı ve programa ne kadar teşekkür etse azdır. Her altı ayda bir ondan bilgi alıyorum.

Fareye dokunarak bilgisayarımın açılmasını bekliyorum. Açıldığında bir dizi e-posta görüyorum. Gretchen'dan gelen kalın harflerle yazılmış ve tıklamam için yalvarırcasına bana doğru parlıyor. Ama onun hemen üstünde bir başkası duruyor, ismi gözümün içine bakıyor. İlk tıkladığım o oluyor.

Sevgili Ryan,

Babanız ve ben birkaç gün içinde St. Thomas'a doğru yola çıkacağız. Şükran Günü tatili boyunca burada kalacağız ve Aralık ayının ikinci haftasına kadar çoğunlukla müsait olamayacağız.

Joyce, Şükran Günü yemeğinde ailesine katılmanı teklif etti. Ona daveti ileteceğimi söyledim.

Noel'i Aspen'de Spencer ailesiyle geçireceğiz. Ayrılırken hediyenizi ağacın altına bırakacağım. Joyce'u ara, postaya verebilir.

Kendine iyi bak ve
yakında konuşuruz.
Anne

Boğazımdaki yumru iki katına çıktı ve etrafından dolaşmak imkansız olmasa da zor. Nasıl tepki vereceğimi görmek için kımıldamadan bekliyorum. Her seferinde farklı oluyor. Bazen ağlıyorum, kendi ebeveynlerimin reddini elimin tersiyle itemiyorum. Diğer zamanlarda, onların bencilliğine gülüyorum ve gerçekten ne kadar sefil olduklarını merak ediyorum. Bazen de ruhuma bir uyuşukluk çöküyor ve tüm bunların altında gerçekten nasıl hissettiğime dair hiçbir ilerleme kaydedemiyorum. Hizmetçileriyle birlikte bir tatile ikinci elden davet edilmenin saçmalığını nasıl içselleştirebilirim? Sanki onlarla birlikte olmak için yeterince iyi değilim, sadece onlara yardım ediyorum. Her zamanki gibi sonradan aklıma geldi.

İşte böyle anlarda hissizliğin acıdan daha güçlü olmasına şükrediyorum. Bir şekilde kendimi, tatiller gibi en acı verici anları bloke etmek ve sadece alternatifi kucaklamak için eğittim: duygusuzluk. Belki de şok. Her iki durumda da, bu tercih edilebilir.

İki yıl önceki Paskalya, ailemin evine en son davet edildiğim zamandı ve bunun tek nedeni de benim görünmemi istemeleriydi. Bunu kabul ettim çünkü bu onların gazabına uğramaktan daha kolaydı. Ya da ben öyle sanıyordum.

"Çok tatlı bir kıza benziyorsun," diyor babamın iş ortaklarından birinin eşi, pahalı bir kristal kadehte saçma sapan fiyatlı bir şarabı döndürürken. "Annen bana ikinizin pek çok konuda aynı fikirde olmadığınızı söylüyordu."

"Bu doğru." Açıklama dilimin ucunda, annemin nasıl sadece görünüşe önem verdiğini ve benim

Babamın kabulü. Beni istemedikleri için onlarla vakit geçirmediğimi.

"Annen bana onların yardımını kabul etmeyi nasıl reddettiğini anlattı." Bana dikkatle bakıyor, şarap yanaklarını kızartıyor. "Annenin sana yaklaşmasına izin vermemen çok kötü, tatlım. O kadar çok bağlantısı var ki. Birlikte alışveriş yapacağım, spa'ya gideceğim bir kızım olsun isterdim," diye iç geçiriyor. "Onunla bu kadar farklı olmanız çok yazık."

"Hayır, ne yazık ki benimle hiçbir şey yapmak istemiyor," diyorum yüksek sesle ve irkiliyorum. Cep telefonum masamın üzerinde mırıldandığında tekrar sıçrıyorum ve ekranda Macie'nin adını gördüğüme şükrediyorum. "Selam," diyorum cılız bir nefes üfleyerek.

"Hey! Neler oluyor?"

"Oh, aynı eski şeyler. Peki ya sen?" "Sorun ne

Danielle?"

"Hiçbir şey."

"İyi misin?"

"Evet. Elbette iyiyim," diye söz veriyorum, her ne kadar tamamen doğru olmasa da. "Ben iyiyim."

"Her yıl tatillerde böyle olursun ..." "Annenle baban tatile

gittiğinde ne bekliyorsun ki?

ve seni hiç davet etmediler mi? Yani, bana e-posta göndermeyi hatırlamalarına şaşırdım," diye homurdanıyorum. "Tanrı biliyor ki beni aramazlar. Ya da mesaj atmazlar."

"Ailen pislik herifin teki."

"Öyleler," diye zayıfça kabul ediyorum. "Ama yine de ..."

"Ama yine de bir şey yok," diye karşılık veriyor. "Onlar seni hak etmiyor. Onlar dünyadaki en saplantılı insanlardan ikisi."

Cevap vermiyorum çünkü katkıda bulunacak bir şey yok. Ve bu konuşma uzadıkça kendimi daha da kötü hissediyorum.

Macie her zaman yaptığı gibi bunu da anladı.

"Şükran Günü için buraya gel. Julia ve ben kocaman bir yemek pişiriyoruz. Eğlenceli olacak."

"Hayır..."

"Buraya hoş geldiniz. Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız" diyor yumuşak bir sesle.

"Burada çok fazla işim var." Gözlerim takvimime kayıyor ve Şükran Günü'nü çevreleyen boş alanlar ve tatillerde zamanı dolduran boşluk kendini belli ediyor. Yaltaklanıyorum.

"Bunu daha sonra konuşuruz," diye uyarıyor. "Ama benim işe dönmem gerek. Öğle tatilim bitti ve neden aradığımı bile hatırlamıyorum. Hatırlarsam seni sonra ararım."

"Kulağa hoş geliyor."

Ahizeyi yuvasına yerleştirip başımı ellerimin arasına gömüyorum. Kalbim kabarıyor ve orada gömülü olan acının boğazımdan gözlerime doğru akmasına neden oluyor. Sıcak, tuzlu gözyaşlarımı kırpıştırmaya çalışıyorum ama yanağımdan aşağı tek bir damla yaş süzülüyor. Bir mendil almak için uzandığımda, elim kutunun üzerinde duruyor. Lincoln kapıda duruyor, yüzü adı konmamış bir duyguyla yıkanmış. İçeri girmek için izin istemiyor. Sadece giriyor. Kapı arkasından usulca kilitleniyor. Sorunun ne olduğunu da sormuyor ve benim söylememi de beklemiyor. Masamın etrafında fırtınalar estiriyor ve beni neredeyse sandalyemden kaldırıp şimdiye kadar hissettiğim en derin sarılmanın içine çekiyor.

Bu kadar yeter. Gözyaşları akıyor, beyaz tişörtünü ıslatıyor. Beni kendine doğru çekiyor, tek kelime etmiyor. Uzun bir süre öyle durduk. İstesem de çekip gidemezdim. Bana izin vermedi.

Arkama uzanıyor ve mendil kutusunun hareket ettiğini duyuyorum. Ancak o zaman arkama yaslanmama izin veriyor.

"Bebeğim..." diyor, gözleri endişe dolu. "Neyin var?"

"Yok bir şey." Teklif edilen mendili alıp yüzümü temizleyerek arkamı dönüyorum. "Sadece kötü bir gün."

"Kötü bir günü böyle atlatamazsın Dani. Bir sorun var."

Elleri omuzlarımda, onları nazikçe yuvarlıyor. Onun burada olması, fiziksel ve duygusal desteğinin bu kadar ulaşılabilir olması iyi hissettiriyor. Bununla ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum.

"Lütfen konuş benimle," diye yalvarıyor.

"Bebek gibi konuşacağım," diye gülüyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Tanımanı istediğim Danielle bu değil. Güçlü, kendine güvenen Danielle'i görmeni istiyorum. Bunu değil."

Yüzüm ona dönük olana kadar beni döndürüyor. Gözlerimiz aynı hizadaydı, çenesi meydan okurcasına dikilmişti. "Senin her yönünü bilmek istiyorum. Kendine güvenen yanını, biraz şirret olan yanını," sırıtıyor, "tatlı olanını ve eğer varsa bebek olanını."

Onu hissetmek için beline sarılıyorum. Pahalı kolonya ve ter gibi kokuyor. Gözlerim kapanıyor ve kokusunun beni sakinleştirmesine izin veriyorum. Kontrolümü kaybetmeyeceğimden emin olunca açıklıyorum. "Ailem bana tatil planlarıyla ilgili bir e-posta gönderdi."

Duruyor. "Ve onlar?"

"Her zamanki gibi Şükran Günü için Thomas, Noel için Aspen."

"Gidiyor musun?"

"Gitmek için bir davetiye almam gerekir," diye burnumu çekiyorum. "Yine de endişelenme. Hizmetçileri Noel hediyemi postalayacak."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırıyor. "Bana şaka yaptığını söyle."

Çaresizce omuz silkiyorum. "Hayatım boyunca hep böyle oldu. Lisedeyken bile tatillerde kalacak bir arkadaş bulurdum çünkü onlar giderdi. Ya bu olacaktı ya da evde yardımla kalacaktım." Noel arifesinde mikrodalga fırın sıcak çikolatamın bitmesine dakikalar kala geri sayarken yağan karı izlediğimi hatırlayınca göğsüm sıkışıyor. Tüm sınıf arkadaşlarım tatilleri severdi ve tatilden yemek, tatil, hediye ve eşek şakası hikâyeleriyle dönerlerdi. Ben de tatilimi anlatacağım hikayeleri uydurarak geçirirdim. Kimse iki haftayı gerçekten tek başıma dizi izleyerek geçirdiğimi bilmezdi.

"Onlardan nefret ediyorum," diye ısrar ediyor Lincoln. "Onları tanımıyorsun bile."

"Yapmak zorunda değilim ve muhtemelen yapmasam daha iyi olur," diyor başımın üstünü öperek. "Bu akşam yemek için evime geliyorsun. Bir şeyler sipariş edeceğim," diye kıkırdıyor. "Ama bu pazarlığa açık değil Dani. Sen geliyorsun. Hikayenin sonu."

Onunla savaşmıyorum bile. Etmek de istemiyorum. "Orada olacağım."

Lincoln

"HEY, G." Çarşafları yatağımdan sıyırıp yere atıyorum. Telefonu çıplak omzuma yaslayarak koridordaki dolapta temiz beyaz bir takım buluyorum ve yatağı yeniden yapmaya başlıyorum. "N'aber?"

"İki şey var. Birincisi, Şükran Günü için eve geliyor musun?"

"Evet. Neden?"

"Güvenlik şirketi için imzalaman gereken bazı evraklar var. Onları postalasam mı yoksa eve gelmeni mi beklesem bilemedim."

"Hayır, orada olacağım. İki numara ne?"

"Acelen mi var?" diye kıkırdar.

"Sayılır." Yastıkları yeni yastık kılıflarına sokmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?"

"Yatağımı yapıyorum."

"Tamam, şimdi beni korkutuyorsun. Rita nerede?"

Son yastığı da yatak başlığına yerleştiriyorum. "Bugün burada değil. Konuşacak iki şeyiniz mi vardı?"

"Birden ikinci şeyin ne olduğunu hatırlayamadım."

Ağzımdan sinirli bir iç çekiş çıkıyor. "O zaman gitmeye hazır mıyız?"

Graham bir an cevap vermedi. Sonunda, mutfağa doğru yürürken ve pastanın buzdolabına gitmesi gerekip gerekmediğini düşünürken, konuştu. "Sorun ne, Linc?"

Pastanın dışarıda beklemesinin iyi olduğuna karar vererek tezgâha yaslanıyorum. "Aklımda çok şey var. Hepsi bu." Elim alnımı sıkıyor, terapiden eve dönerken başlayan baş ağrısı şiddetleniyor. Çenemi sıkmayı bırakabilseydim, eminim yardımı olurdu. Saate bakıyorum.

"Omzun mu?" diye soruyor.

"Hayır. Bugün erken saatlerde terapiye gittim. Hareket kabiliyetim eskisinden yaklaşık %60 daha iyi."

"Bu iyi..." Bana cevap vermem için bir fırsat verdi ama vermedim. "Cidden, şaka bir yana, iyi misin?"

"Ben iyiyim. Bu benimle ilgili değil." Çenemi kaşıyorum. Yüzümde normalde birikmesine izin verdiğimden daha fazla kirli sakal var. "Bunun benimle ilgili olduğunu sanmıyorum zaten."

Kardeşim nefesini dışarı üflüyor. "Bunu tartışmak istemiyorsan, sorun değil."

"Ne olduğunu biliyor musun?" Dolabı iterek söyledim. "Çok sinirliyim."

Dani'nin ofisinden ayrıldığımdan beri içimi kemiren keskinliği ses tonumda duyabiliyorum. Graham bunu duyuyor.

Çünkü beni zorlamıyor. Düşüncelerimi toparlamam için bana bir dakika veriyor.

"Terapiden sonra Dani'nin ofisine uğradım ve her yeri yırtılmıştı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ağlıyor, G. Onun ağlamasıyla başa çıkamıyorum, dostum."

Gözyaşlarıyla lekelenmiş güzel yüzü beni tekrar öldürüyor. Acısını bastırmaya çalışırken sırtının kabardığını hissetmek, parmaklarımın onu bulup tekrar kendime çekmek için kaşınmasına neden oluyor.

"Aptalca bir şey mi yaptın?" diye sorar.

"Hayır. Bu daha kötü."

"Kim?"

"Lanet olası ailesi, G. Ailesi." "Ne?"

Bunu hayal etmekte onun da benim kadar zorlandığına şüphe yok. Bizimki gibi bir aileden gelince, birinin sizi bilerek incittiğini hayal etmek neredeyse imkansız. Birbirimiz için savaşırız. Dinamiğimiz mükemmel değil, herkes gibi bizim de sorunlarımız var. Ama günün sonunda biz Landry'leriz. Tek bir aileyiz. Tek bir takımız. Ailesinin onu bu şekilde incittiğini düşünmek akıl almaz. Bu beni derimden çıkmak istememe neden oluyor.

"Her şeyi gerçekten bilmiyorum," diyorum. "Sadece tatile gittiklerini ve onu hiç davet etmediklerini biliyorum, tatiller için bile. O onların tek çocuğu. Onu hiçbir zaman hiçbir şeye dahil etmediklerini ve onlar için her zaman bir hayal kırıklığı olduğunu söyledi."

"O bir fahişe ya da uyuşturucu bağımlısı değil,

değil mi?" "Kapa çeneni, Graham."

"Sadece soruyorum. Senin uğrak yerlerinden bazılarını biliyorum," diye gülerek ciddiyetini bozmaya çalışıyor. Öyle olmadı.

"Nazik biri. Tatlı. Samimi. Biri onu nasıl böyle incitebilir?" Yumruklarım iki yanımda sıkıştı. "Onları incitmek istiyorum. Hem de çok kötü. Al şu siktiğimin ağır sopasını ve salla şu siktiğimin çitlerini."

"Sakin ol, boksör."

"Siktir!" Mutfakta volta atıyorum, çıplak ayaklarım parkeye çarpıyor. Vücut ısım yükseliyor. Sadece boxer külotum olmasına rağmen kaynıyorum. "Dayanamıyorum, Graham. Dayanamıyorum. Böyle çılgınca bir şey yüzünden onun ağladığını göremem!"

Sanırım Graham telefonu ağzından uzak tutuyor. Kıkırdıyor olabilir. Sanırım onu bir daha gördüğümde kıçını tekmeleyebilirim.

"Demek küçük kardeşim aşık oldu."

"Değilim," diye karşı çıkıyorum. "Sen aşk hakkında ne bilirsin ki zaten?"

"Gördüğüm zaman anlarım. Ve ona bakıyorum, diyebilirim."

Pasta masanın üzerinde duruyor. Columbian Roasted kahvesinin kokusu mutfağı dolduruyor. Üzerinde boya fırçaları olan yepyeni pembe bir kahve fincanının yanında üç şişe krema ve normal süt var.

Bu aşk mı? Danielle Ashley'e aşık mıyım?

Sıcaklık, taş gibi bir soğuğa dönüşür.

"Onu aşık olacak kadar uzun zamandır tanımıyorum," diyorum.

"Beni ikna etmek zorunda değilsin," diyor Graham, kıkırdamasını bastırma zahmetine girmeden. "Kendini ikna etmeye çalış."

Kapı çalıyor ve gözlerim saate kayıyor. "O burada. Gitmem gerekiyor. İkinci şeyi hatırlarsan beni ara."

Ben telefonu kapatırken hoşça kal demiyor, sadece gülüyor. Ön kapıya doğru koşarken telefonum mutfak masasının üzerinden uçup gidiyor.

Danielle

Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim ve bu sefer çıplak olduğu ya da vücudu bir azizin elinden çıkmış gibi göründüğü için değil. Sadece onun kollarında olmak istediğim için.

Uzun süre beklememe gerek yok. Aslında hiç. Verandasında duranın ben olduğumu fark eder etmez, beni içeri ve kendisine çekti. Kollarım beline dolanıyor, teni yüzümü ısıtıyor. Uzun bir süre konuşmuyoruz, sadece spor ayakkabı ve spor çanta yığınının ortasında kapının girişinde duruyoruz.

"Nasılsın?" diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna doğru.

"Şimdi daha iyiyim."

Dudakları seğiriyor; gülümsemesini boynumda hissediyorum. Bu beni de gülümsetiyor. Geri çekilip yanağına dokunuyorum. Gözlerimdeki ıslaklıkla savaşıyorum. İçime sinsice işlediğini hissettiğim duygusallığın kurbanı olmamak için parmak uçlarımda durup dudaklarımı büzüyorum. Dudaklarıma dokunması sadece iki saniyesini alıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ağzına

karşı. "Ne için?"

"Benim için burada olduğun için. Hadi gidip oturalım. Sarılmak istiyorum."

"Sarılmak mı?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak. "Bunun karşılığında alacağım tek şey sarılmaksa ..."

Oturma odasına doğru ilerlerken gülüyorum, beni takip etmesi için onu bırakıyorum. Oturmasını bekliyorum ki onu yastık olarak kullanabileyim.

Başım kucağında, gözlerinin içine bakarken rahatladığımı hissediyorum. Özellikle yılın bu zamanlarında hayatımı doyuran yalnızlıktan kurtuluyorum. Kimsenin umurunda değilmişim gibi hissetmekten kurtuluyorum. Kendi başımın çaresine bakmaktan kurtuluyorum.

Ruhumdaki bu küçük huzur kırıntısını unutmuştum ya da belki de hiç bilmiyordum. Sonsuza kadar sürmese bile, bugün burada olduğu için minnettarım.

"Senin için endişelendim," diyor, gözleri endişe dolu. "Ne yapacağımı bilemedim."

"Neden?"

"Çünkü üzgündün. Ağlıyordun." "Daha önce

ağlayan bir kız görmedin mi?" Gülüyorum.

"Evet, ama genellikle onlar için gerçekten üzülemeyeceğim aptalca şeyler yüzünden. Ama sen, bugün, berbat bir şey yaptın."

"Bu sadece hayatımın bir parçası," diye omuz silkiyorum.

Alnımdaki bir tutam saçı fırçalıyor. Dokunuşu nazik, okşayıcı ve gözlerimi kapatıp sadece alıcı tarafta olmanın tadını çıkarıyorum.

"Başka ailen var mı?" diye soruyor. "Ailen dışında mı?"

Başımı salladım. "Ben tek çocuğum. Annem de babam da öyleydi, yani teyzem, amcam ya da kuzenim yoktu. Babamın

Ebeveynleri hayatta ama Washington'da bir tür huzurevinde yaşıyorlar."

"Baban onları huzurevine mi yerleştirdi?" Bunu duyunca şok olmuş gibi görünüyor, söylerken neredeyse irkiliyor.

"Evet, sanırım. Zaten onlarla hiç yakın olmadık. Onları bazen yazın bize yakın bir yerde tatile çıktıklarında görürdüm. Ama bu hayatımda hatırladığım belki altı ya da yedi kezdi." Onlarla yaşadığım tuhaf anları düşünüyorum. Boğucu çay saatleri. Tuhaf konuşmalar. Sarılmak yok, öpmek yok, arkadaşlarımın büyükanne ve büyükbabalarının onlara getirdiği gibi küçük hediyeler yok, benimkilerin çok daha fazla parası ve imkânı olmasına rağmen. "Muhtemelen seksen yaşlarındadırlar. Yaşları ilerlediğinde babam yanlarındaydı. Yalnız yaşayamaz hale geldiklerinde babam onların bu merkezde yaşaması için evrakları imzaladı. Annemle babamın bunu konuştuklarını hatırlıyorum."

Dişlerinin arasından ıslık çalıyor. "Onlar sert

çekirdekli." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü ailene fiziksel olarak bakamayacak durumda değilsen, onları huzurevine koymazsın Dani. Onlar senin kanın. Onların fedakârlıkları seni bulunduğun yere getirdi, kısmen." Sanki haddini aşmış gibi yüzünü buruşturuyor. "Ben öyle büyümedim sanırım. Annemin annesi ailemin arkasında küçük bir misafirhanede yaşıyor. Ve yaşlandığında anneme bakmam gerekirse, bakarım. Onu bir yere kapatmayacağım." Kıkırdıyor. "Graham babamı alır ama."

Yüzündeki ifadeye gülmekten kendimi alamıyorum. "Babanla gerçekten aynı fikirde değilsin, ha?"

"Hayır, iyi anlaşıyoruz. Sanırım en çok anneme benzeyen benim. Babamın tek derdi iş, başarı ve Landry ismi. Annem daha çok hayattan zevk almak, bir fark yaratmak

eğer yapabilirsen." Kolumu okşuyor. "Biliyor musun, Arrows ile ilk anlaştığımda, 'Belki bu babamı gururlandırır' diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ben bir profesyonelim. Ailemiz için bir değerim."

"Lincoln. . ." Yumuşakça söylüyorum. "Eminim her halükarda seninle gurur duyuyordur."

O sadece omuz silkiyor. İkimiz de kıpırdamadan oturuyoruz, düşüncelerimizin içinde kayboluyoruz ve ben farkına bile varmadan gözlerim kapanıyor ve uyku üzerime çöküyor.

Lincoln

KARIŞTIRIR. YAVAŞ BİR SÜREÇ. Önce elleri kıpırdıyor, sonra ayakları çarşafın altında hışırdamaya başlıyor. Başı ileri geri gidiyor ve kirpikleri yavaşça titremeye başlamadan önce hafifçe esniyor.

Büyüleyici. Bunun ne kadar ürkütücü görünebileceğinin farkındayım -yatağımda yan yatmış, bir kızı uyurken izliyorum. Umurumda değil. Gözlerini açtığında burada olmak istiyorum. Gördüğü ilk şey ben olmak istiyorum.

Göz kapakları kalkarken dudakları birbirine yapışıyor. Karşısındakinin ben olduğumu fark etmeden önce yarım saniye irkiliyor. "Hey," diye fısıldıyor boğazını temizleyerek. "Odana nasıl girdim?"

"Seni ben taşıdım. İyi uyudun mu?"

"Evet." Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Saat kaç? Yeni çarşafları ne zaman aldın?"

"Bugün değiştirdim."

"Etkilendim." Tekrar esniyor. Yüzü solgun görünüyor, gözlerinin altındaki torbalar belirginleşmeye başlamış. Normalde

Pürüzsüz yüz hatları gergin ve ne hayal ettiğini merak ediyorum. "Uğramama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Tabii ki."

Bana tuhaf bir bakış atıyor, battaniyesini çekiştiriyor. "Saat kaç?"

"Daha çok erken. Yemek siparişi vermemi ister misin?"

"Eve gitsem iyi olacak. Yolda bir şeyler alırım." "Neden?"

diye sordum. "Neden burada kalmıyorsun?"

"Yarın çalışıyorum."

Bu kadar önemli bir noktayı kaçırdığım için kendimi tekmeleyerek bir çözüm bulmaya çalışıyorum. "Seninle kalmamı ister misin?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Bugün benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Bana ihtiyacın olursa her zaman buradayım."

Söylediğim bir şey onu yanlış anladı ve gözleri büyüdü. Battaniyenin altında kıpırdanıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Ne?" Ben soruyorum. "Ne dedim ben?"

Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Hiçbir

şey." "Bana gerçeği söyle."

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra bana baktı. "İnanılmazsın. Hayal ettiğimden bile daha inanılmazsın ve bu çok fazlaydı."

"Doğal olarak."

Dudaklarında bir gülümseme başlangıcı beliriyor. "Bugün sana ihtiyacım vardı."

Sanki bu kelimeler her şeyi anlatıyormuş gibi, sanki bu basit cümleden her şeyi anlamam gerekiyormuş gibi söylüyor. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Sevindim," diyorum temkinli bir şekilde. "Bana ihtiyacın olmalı. Ben bunun için buradayım."

"Değil." Uzun, siyah saçlarını karıştırarak yatağımdan çıktı. "Aramızdaki şeyler eğlenceliydi. Harikaydı,

Aslında. Ama bugün ofisime girdiğinde hissettiğim rahatlamayı sana anlatamam."

"Özür dilerim," diyorum ellerimi yüzüme sürerek. "Bu nasıl kötü bir şey olabilir ki?" Ayakkabılarını giydiği oturma odasına kadar onu takip ediyorum.

"Bugün yaptığım gibi sana ihtiyaç duymam, üstesinden gelebileceğimden emin olmadığım bir şeye bir adım daha atmam demek," diyor doğruldu ve bana baktı. "Biz eğlenceliyiz, Landry. Aramızdaki bu şey, her ne ise, beni çok mutlu etti."

"Ben de," diyorum, içime küçük bir huzursuzluk tohumunun yerleştiğini hissederek.

"Ama bu kısa vadeli bir şey. Yakında sezon öncesi döneme gireceksiniz ve ardından iki yüz maç için izin alacaksınız."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve açıklığa kavuşturmasını umuyorum.

"Sana daha önce de söyledim, beyzbol sevgilisi olmak istemiyorum. Aslına bakarsan olmayacağım da," diyor bakışlarını benden çekerek. "Bir şekilde kendimi, aramızdaki ilişkiyi hafif tutabileceğime ve zamanı geldiğinde gitmene izin verebileceğime ikna ettim. Ama çok ileri gittim."

"Neyin çok uzak olduğuna dair bir ölçü yok," diyorum ona doğru uzanarak. Geri çekilmeye başladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ne yapıyorsun Dani?"

"Sanırım biraz geri adım atmam gerekiyor, Lincoln. Akıl sağlığım için."

"Sen neden bahsediyorsun?" Bana bakmıyor ve yemin ederim onu yanlış duymuş olmalıyım. Bunu bana söylemiş olmasına imkan yok. Bir o yana bir bu yana gidip geliyorum.

Kafası karışmış, kızgın, incinmiş olabilir. "Özür dilerim, ne dedin sen?"

"Beni duydun," diye fısıldıyor.

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Neden bu kadar geri adım atmak mı? Bu da ne demek oluyor?"

Kapı aralığına bakıyor. "Bu sadece sana bağımlı olduğum ya da kendimi kötü hissettiğimde sana ihtiyaç duyduğum bir noktaya gelmek istemediğim anlamına geliyor."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Tekrar ediyorum. Aklımdan milyonlarca düşünce, binlerce soru, yüzlerce cevap geçiyor. Ama hiçbirini dilime getiremiyorum.

"Bugün annemin e-postasını aldıktan hemen sonra ofisime geldiğinde seni gördüğüme çok sevindim. Sonra bana buraya gelmemi söyledin ve Landry, tereddüt bile etmedim. Burası tam da olmak istediğim yerdi."

"Harika. Güzel. Ben de bunu umuyordum. Böyle olması gerekiyordu."

"Biliyorum. Sanırım ben de öyleydim, ama" diyor kaşlarını çatarak, "bunu seninle yapamam."

"Bunu bana zaten yaptın," diye ters ters bakıyorum.

Dudakları birbirine yapışıyor ve kendisiyle savaştığını anlayabiliyorum. Dilimi ısırmak, ellerimin üzerine oturmak zorundayım, çünkü öfkemi kaybetmeme iki saniye kaldı ... tıpkı kız arkadaşımı kaybetmeme iki saniye kaldığı gibi.

"Bütün bunlara katılmıyorum," diyorum. "Sen benim kızımsın, sevgilimsin, leydimsin. Nasıl adlandırdığın umurumda değil, ama bizim durduğumuz yer burası."

Kapıya doğru geri çekiliyor, gözleri kocaman. Korkuyor. Ama tam olarak nasıl hissettiğimi bilmeden buradan ayrılmasına izin veremem.

"Bugün seni o kadar incinmiş gördüğümde, bu benim için oyunu değiştirdi. Ofisine girer girmez bunun bir dönüm noktası olduğunu anladım. Geri dönemezdim." Onun önünde durana kadar odada dolaştım. "Bunun nereye gideceğini görmek istiyorum. Daha önce bir kıza karşı hiç böyle hissetmemiştim. Aslında hiçbir erkeğe karşı da."

Yüzü kayıyor ve gülümsemeye başlıyor. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"Seni kilitlemek istiyorum. Seni gülümsetmek için orada olmak. Seni kızdırmak. Korunduğunuzdan ve ne kadar harika olduğunuzu bildiğinizden emin olun."

"Yine de gelip seni becereceğim, Landry."

Bunu beni kızdırmak için, tartışmak istemediği konuyu saptırmak için söylüyor. Onun tarzı bu. Bunun yerine, ben de onu tersine çeviriyorum.

"Tatlı, yuvarlak kıçına bahse girerim ki yapacaksın. Ve sen de gelip seninle sevişmeme izin vereceksin."

Koridordan ön kapıya doğru ilerliyor ve bugün yanında olduğum için bana tekrar teşekkür ediyor. Kulaklarımdaki uğultudan onu zar zor duyabiliyorum. Elimi kapıya koyup kapatıyorum.

"Kendimi sana kaptıramam," diyor dosdoğru önüne bakarak. "Bir tavşan deliğine giriyorum ve kendimi dışarı çekmem gerekiyor."

"Bana sarılamıyor musun?" İtiraf etmek istediğimden biraz daha yüksek bir sesle soruyorum. "Çarşaflarıma sarılacaksın. Kollarıma. Sikimin etrafına. Ama beyzbol oynuyorum diye kalbime sarılamayacak mısın? Gerçekten mi Danielle?"

"Öyle bir şey değil."

"Tıpkı burada duran gibi görünüyor."

Parmak uçlarında duruyor ve beni dudaklarımdan nazikçe öpüyor. "Sen çok harikasın. Kendi iyiliğin için fazla harikasın," diye gülümsüyor. "Bunu kafamda çözmek için biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı? Özür dilerim."

Kapıdan çıkarken cevap vermedim.

Danielle

"ŞU ANDA BENİ KORKUTUYORSUN." Pepper masanın kenarında duruyor ve her an çığlık atmaya başlayabilecekmişim gibi beni izliyor. "Çorbanın bunu düzelteceğinden emin değilim."

"Hiç sanmıyorum," diye burnumu çekiyorum. Peçetede kocaman bir delik var

gözyaşlarımdan ortası. Onu kenara fırlatıp başka bir tane alıyorum. "Bunu neyin düzelteceğini bilmiyorum. Belki bir zaman makinesi, böylece onun o lanet asansörden indiği gün çalışmıyor olurum."

Pepper karşımdaki kabine oturdu. "Ne oldu?"

"Ayrıldım."

Nefes nefese kalıyor, eli kalçasına bir tokat gibi çarpıyor. "İyi bir sebebin olsa iyi olur." Güldüğümde gözlerini kısıyor. "Lincoln Landry'den ayrıldın. Bunu yüksek sesle dinle: Lincoln Landry'den ayrıldın. Duydun mu? Kulağa ne kadar aptalca geldiğini duyuyor musun?"

Ellerimi masaya bırakıyorum. "Onunla ilişkimin bu kadar ciddileşmesini hiç istememiştim. Yapabiliyorken bunun üstesinden gelmeliyim. Ne dediğimi anladın mı?"

"Aptal olduğunu anlıyorum."

"Sağ ol dostum." Peçeteyi parçalayarak önümde eşit şeritler halinde bir yığın oluşturuyorum. "Pisliğin teki olsaydı ya da küçük bir aleti olsaydı ya da bencil olsaydı daha kolay olurdu. Ama öyle değil." Ona bakıyorum. "O mükemmel biri."

"Seni hiç anlamıyorum."

"Annemle babam evlendiklerinde birbirlerine çok aşıklarmış. Babam ona tapıyordu. Ben gençken tavan arasında bulduğum bu sandık, babamın ona çıktıkları dönemde ve evlendikten hemen sonra yazdığı mektuplarla doluydu. Onun üzerine titrerdi, Pepper. Ne isterse alırdı. Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapardı. Hatta bir pikniğin üzerinde onu sevdiğini söyleyen bir pankartla uçan bir uçak bile vardı. Yani, ne kadar tatlı değil mi?"

Pepper bana bir başparmak işareti yaptı. "Konuyu bekliyorum." "Mükemmel gibi görünen bir ilişkileri vardı. Sonra babam profesyonel oyuncu oldu. Farklı şehirlerden gelen kartpostallara dönüşen mektuplardaki değişimi duyabiliyordum. Sonunda, artık yoktu." Bir peçete daha aldım. "Ben Hatırla onu olmak ev çok içinde benim O erken çocukluk dönemindeyken ben dikkat dağıtıcıydım. Annem dikkat dağıtıcıydı. Onun için bir baş belasıydım çünkü enerjisini onu eğlendirmek için harcadı."

"Bu onların seçimiydi, Danielle."

"Arkadaşlarının hepsinin başına geldi. Erkekler gerçekten sevdikleri şeyi yaparken eşleri evde sıkılmış bir şekilde oturuyor. Sanki spor, eşlerine duydukları sevginin yerini alıyor. Ben sadece . . . I

Sonumun böyle olmayacağına dair kendime söz verdim, Pepper. Küçük bir kızken, evde hiç tanımadığım ve sevmediğim bir dadıyla yaşadığımdan beri, ne olursa olsun sonumun asla onlar gibi olmayacağını söyledim. Kocaman bir ailem olacak, onları her zaman kucaklayıp öpecek ve çocuklarıma ben odaya girdiğimde bir köşeye sinmek zorunda olduklarını hissettirmeyecektim."

"Ama Lincoln fantastik olmaktan başka bir şey yapmadı." Gözlerini kısıyor. "Seni ne korkuttu?"

Ondan uzağa bakıyorum.

"Bana anlatmadığın ne oldu Dani?"

İç çekerek kalbimin göğsümde sıkıştığını hissediyorum. "Annem bana e-posta gönderdi. O yalnızlığı hissettim ve ilk içgüdüm Lincoln'e gitmek oldu. Onun yatağında uyandım ve a) beni terk ettiğinde ya da b) sonum annem gibi olduğunda ne kadar acı çekeceğimi fark ettim. Bu aşk hikayesinin başka bir sonu yok. Keşke olsaydı dediğimde bana güvenin ama yok."

Pepper'ın omuzları öne düşer. "Tüm bu olanlar beni çok üzüyor. Son zamanlarda çok mutluydun. Bunun senin için iyi bir şey olmasını umuyordum."

"İyiydi. Ama iyi olduğu sürece bunu kendi şartlarımla bitirmeliyim, Pepper. Bugün ona ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım olamaz."

"Sadece korkuyorsun."

"Hayır, çok korkuyorum. Ama artık bitti, az ya da çok." Şekerleme vitrinine bakıp olabildiğince gerçekçi bir şekilde gülümsüyorum ve en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: konuyu saptırıyorum. "Şükran Günü için bana şu balkabaklı keklerden yapabilir misin? Tek kişilik pişirme konusunda sınırı çiziyorum."

"Bizimle gelebilirsin."

"Pepper," diye gülüyorum, koltuğuma geri oturuyorum, "kayınvalidenle akşam yemeği yemek için bana yeterince para ödeyemezsin.

hukuk."

O da gülüyor. "Seni anlıyorum. Evet, Şükran Günü için iki balkabaklı kek. Oldu bil."

Bir kırık kalp mi? O da bitti.

Lincoln

BİRA ŞİŞESİNİ dudaklarıma götürerek uzun, sabit bir nefes çekiyorum. Boynunu iki parmağımın arasında tutuyorum, lanet hayatımı anlamaya çalışırken biraz döndürüyorum.

Omzum zonkluyor. Uzun zamandır bu kadar acımamıştı. bir süre. Biraz rahatsız edici ama kendime bunun terapiden kaynaklandığını söylüyorum. Houston beni çok zorladı. Sabah geçeceğini. Bunda bir rahatlama var. Uyandığımda lanet kalbimin böyle hissetmeyeceğini bilmek daha rahatlatıcı olurdu.

Pasta hâlâ masanın üzerinde duruyor. Sadece onun için aldığım pembe kupası lavabonun yanında duruyor. Her ikisi de dudaklarımda küçük bir gülümsemeye neden oluyor, her ne kadar boş hissetsem de.

Kahve makinesini kapattıktan sonra telefonumu pastanın yanında durduğu yerden alıp tutuyorum. Birayı bitirip çöpe doğru fırlatırken, dudaktan sekip yere düşmesini izliyorum.

Umurumda bile değil.

Acil Durum Rehberimde ismi bulana kadar kaydırıp aramayı yapıyorum. Birkaç kez çalıyor ve cevap verdiğinde neredeyse kapatıyorum.

"Bu benim uzun zamandır kayıp olan bebeğim değil mi!" diye mırıldanıyor annem. "Bir saniye bekler misin, Lincoln?"

"Evet."

Onu biriyle konuşurken dinliyorum ve Paulina'nın sesini tanıyorum. Annemin en eski arkadaşlarından biri, Barrett'in eskiden sürekli görüştüğü biri. Ford da olabilir. Yakında geri dönecek.

"Bunun için özür dilerim. Kadınlar kulübümüz için bir mont kampanyası planlıyorduk."

"Nasıl gidiyor?"

"Güzel. Bu yıl çok fazla ihtiyaç sahibi aile var. Talepler geçen yılın iki katına çıktı. Bu inanılmaz derecede üzücü."

"Çek ya da başka bir şey gönderebilir miyim?"

"Ne tatlı bir çocuk," diyor annem. "Neden bu kış gelip bir bağış kampanyasında bize yardım etmiyorsun? Belki bir yiyecek kampanyası yaparız. İhtiyaç sahibi aileler için Noel sepetleri hazırlarız. Senin adın da geçerse, eminim kış için birkaç kiler doldurabiliriz."

"Çok isterim. Bana zamanını söyle, oradayım."

Duraklıyor ve hızlı bir nefes aldığını duyuyorum. "Linc, sorun ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sesin kendin gibi gelmiyor. Hiç şaka yapmadın, espri yapmadın, beyzbol benzetmeleri yapmadın ve tam iki dakika boyunca konuştuk."

Kıkırdıyorum ama bu bile kulağa üzücü geliyor. "Ben de kendim gibi hissetmiyorum."

"Sorun omzun mu?" "Çok fena ağrıyor." "Sözlerine dikkat et."

"Üzgünüm anne," diye iç geçirdim. "Sabah bir dizi teste gireceğim. Şükran Günü'nden sonra da GM ve takım doktorlarıyla görüşüp ne diyeceklerini öğreneceğim."

"Her şey yoluna girecek."

"Evet." Dirseklerimi tezgâhın üzerine koyuyorum ve tekrar iç çekiyorum. "Bana bir dakika izin ver," diyor. "Paulina! Sadece bir dakika. daha fazla şey . . ."

Dani'nin ne yaptığını merak ediyorum. İyi olup olmadığını. Benim onu özlediğimin yarısı kadar o da beni özlüyor mu?

Bunu nasıl yapabiliyor? Bunu nasıl hiçbir şey olmamış gibi geçiştirebilir? Bu bir şey. Muhtemelen harika bir şey ve o bunu biliyor. Neden bunu istemesin ki? Karın kaslarıma bakıyorum.

"Tamam, tatlım. Çok özür dilerim," diyor annem, hatta geri dönerek. "Şimdi bana gerçekten neyin yanlış olduğunu söyle."

"Az önce yaptım."

"Hayır, sen sadece annene yalan söyledin."

Kıkırdayarak ayağa kalktım ve adanın etrafında yürüdüm. "Bir kızla tanıştım."

"Bu harika!"

"Benden nefret ediyor."

"Buna inanmakta zorlanıyorum," diye gülüyor annem. "Kimse senden nefret edemez, Lincoln."

"Tamam, belki benden nefret etmiyor ama beni istemiyor."

"Nedenini biliyor
musun?" "Fark eder
mi?"

"Tabii ki önemli."

Lavaboya gidip fincanını alıyorum. Boya fırçaları bana Rocky ile resim yapmak için ofisine nasıl girdiğimi hatırlatıyor. Bu evdeki tüm eşyalar arasında bir bağ hissettiğim tek şey bu fincan. Bu aptalca geliyor.

"Lincoln?"

"Ailesi tam bir pislik olduğu için bana karşı böyle bir takıntısı var. Kusura bakma anne," demeden önce kullandığım dil için özür diliyorum. "Babası bir sporcuydu ve sanırım ailelerini mahvetti. Onu kaybediyorum ve bu benim yaptığım bir şey değil. Olduğumdan başka bir şey değilim."

"Bu çok zor."

"Sence? Benimle olmaktan hoşlanıyor, beni sevmesi için küçük şeyler yapmamdan hoşlanıyor ama yine de panikliyor. Bugün bana kızdı çünkü onunla ilgilenmeye çalıştım. Bunu nasıl aşabilirsin?" diye sordum. "Bir sporcu olarak beni istememesini ve onu sevmemi istememesini nasıl düzeltebilirim? Seviyorum demiyorum, ama bilirsin işte."

Annemin gülümsediğini biliyorum. Muhtemelen kocaman yemek odasında duruyor ve elmas yüklü parmağı tam kalbinin üzerinde duruyor. "L" ile başlayan kelimeyi söyledim. Bu tür şeylere bayılır.

"Onu sevdiğimi kastetmiyorum," diye açıklıyorum. "Düğünler falan planlamayın."

Gülüyor. "Gülmeyeceğim."

"İşte bu yüzden ciddi biriyle çıkmıyorum. Çok fazla baş ağrısı."

"Ciddi biriyle çıkmıyorsun Linc, çünkü her gün görmek isteyeceğin bir kadın bulamadın. Alınma ama genelde sana sunacak çok şeyi olan kadınları seçmiyorsun.

"Oh, bana teklif ediyorlar-"

"Lincoln Harrison Landry, sakın benimle oraya gelme!" diye neredeyse üzerime bağıracaktı. "Senin kaçamaklarını duymak istemiyorum. Bunu kardeşlerine sakla."

Gülmekten kendimi alamıyorum ve çok geçmeden o da gülmeye başlıyor.

"Sanırım korkuyor," diye gerekçelendiriyor annem. "Bana anlattığına göre, sığınabileceği bir güvenlik ağı yok. Muhtemelen kendi koruma sistemi olmayı öğrenmiştir. Bir düşünsene. Sen yakışıklısın, akıllısın, zenginsin ve yeteneklisin..."

"Devam et," diye sırıtıyorum.

"Sen bir ödülsün, tatlım. O da bunu biliyor. Bunu bir de onun bakış açısından düşün: Dünyada tek başına. Sonunda kırılıyor ve seni içeri alıyor ve sonra bir şey oluyor ve yürümüyor."

"Ama bu her ilişki için geçerli. Sadece benimle değil."

"Doğru, ama sen bir sporcusun. Babası gibi. Bu insani bir şey.

Bizi inciten başka şeyleri hatırlatan şeylerden uzak durmak doğamız gereğidir."

Mantıklı konuşmasından nefret ediyorum. "Yani bu beni şanssız mı bırakıyor?"

"Bu iğrenç bir kelime seçimi."

Onu görmezden gelerek ilerliyorum. "Yani babası hayatını mahvetti diye sineye mi çekmeliyim? Bu adil değil anne. Bunu kabul etmiyorum."

"O zaman yapma," diyor usulca. "Az önce ıskaladın. Bir oyunda ıskaladığında ne yaparsın?"

"Bir sonraki vuruşta homerun vuruşu yaptım."

"Bu doğru," diye şarkı söylüyor. "Sadece ona karşı sabırlı ol. Atıcı biraz oyundan düşmüş gibi davran ve başına gelecekler hakkında hiçbir fikrin yokmuş gibi davran."

"Boru, anne. Borudan ne geliyor."

"Her neyse," diye gülüyor. "Anladın sen onu. Şimdi bana ne zaman evde olacağını söyle."

"Sabah değerlendirmem var. Ertesi gün ayrılmam gerekiyor."

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum." "Seni seviyorum anne."

"Sen de."

Fincanı tezgâha geri koyarak odanın içinde yürüyorum. Kapının önüne geldiğimde duruyorum ve omzumun üzerinden tezgahın üzerinde duran bardağa bakıyorum.

Batter hazır.

Ben: Hey.

Cevap vermesi bir dakikadan fazla sürüyor, her saniye bir yıl gibi geliyor. Bir mesajı bildiren ping sesini duyduğumda, yeterince hızlı kaydıramıyorum.

Dani :Selam.

Ben: Nasılsın?

Güzel. Küvette. Benimle taşak

mı geçiyorsun?

Çok yavaş bir şekilde, ekranıma bir baloncuk havuzunda bükülmüş bir dizin resmi yükleniyor. Çıkıntının üzerinde bir şarap kadehi var,

bir sıra küçük mumla birlikte.

Ben: Yalnız olsan iyi olur.

Dani: Tabii ki.

Yazdığım her yanıtı siliyorum. Hangi duyguyu kullanarak devamına ilham vereceğimi bilemiyorum. Onunki ortaya çıktığında rahat bir nefes alıyorum.

Ben iyiyim. Kontrol ettiğin için teşekkürler.

Ben: Bana şimdiye kadar söylediğin tüm sözler arasında, ki saldırganlık sınırında olan bazı şeyler söyledin, en nefret ettiklerim bunlar.

Hangisi? Ben:

Teşekkür

ederim.

Dani: Nasıl yani?

Çünkü sana iyilik yaptığımı ima ediyor. Ya da iyi olup olmadığını sorduğumda veya seni kontrol ettiğimde yolumdan çekiliyorum.

Dani: Tamam. Bunları yaptığın için

minnettarım. Ben: Bu daha iyi. Sayılır.

Dani: Omzun bu gece nasıl hissediyor? Ben :

:(

Buzla.

Ben: Omzum hakkında konuşmak istemiyorum.

Biliyorum. Sadece düşünüyordum. Şarap uykumu getirmeye başladı. Buradan çıkmam lazım.

ve yatağa git.

Bana ihtiyacın olursa buradayım. Bunu biliyorsun. Biliyorum. İyi geceler, Landry.

İyi geceler Ryan.

Birinci vuruş.

Danielle

"BOK GIBI GÖRÜNÜYORSUN."

"Teşekkürler Gretchen," diye iç geçirerek kapıya doğru yöneldim.

Koridorda beni takip etmeden önce beni inceliyor. "Sözümü geri alıyorum. Boktan daha kötü görünüyorsun."

"Bana söyleyecek verimli bir şeyin var mı yoksa sadece beni aşağılamak için mi buradasın?" Gülüyorum.

Bugün en iyi halimle görünmediğimin farkındayım. Hatta bugün vasat bile görünmüyorum. Gözlerimde koyu halkalar var, yüzüm üzüntüden, şaraptan ve dün gece ağlarken yüzümün yan tarafına yatmaktan çizgilerle kırışmış.

Hangi kararın doğru olduğundan emin olamadan uyandım. Çok derine indiğimi hissettiğimde bile Lincoln'e dahil olmama izin vermek mi? Yoksa korktuğum için geri çekilmek mi? Hangisi daha kötü - ekstra riskli olmak mı yoksa aşırı temkinli olmak mı?

Tek bildiğim uyurken ve uyandığımda onu düşündüğüm. Sesini ve aptal mesajlarını özlüyorum ve omzunun nasıl hissettiğini merak ediyorum. Bir parçam var ki

Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmemek beni ölü hissettiriyor. Bu imkansız.

Gretchen iç çekerek beni şimdiki zamana geri çekti. "Bütçe paramparça oldu."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, gözlerim kocaman oldu.

"Ne yazık ki. Resmi evraklar önümüzdeki hafta elimize ulaşacak, tatilin tadını çıkar. Yine de başka bir iş için plan yapmak isteyebilirsin Danielle. Şu anda sana hiçbir şey için söz verememem."

Bunları beynimdeki küçük bir kutuda tutmaya çalışırken yüzüm düşüyor. Aksi takdirde, tamamen bunalmış olacağım.

"Bir toplantım var ve sonra migrenimi iyileştirmek için eve gideceğim. Yarın ücretli izin al. Gelecek haftanın kaosu başlamadan önce hafta sonu tatilinizi uzatın."

"Gretchen?"

"Evet?"

"Çok özür dilerim."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Hüzünlü bir gülümsemeyle bitişik koridora döner ve gözden kaybolur.

Belki de olabilecek en kötü şey bu değildir. Burada her şey çok kasvetli görünüyor. Bunu taşınmak için bir fırsat olarak kullanabilirim. Belki sıcak bir yere. Ya da belki Boston. Macie'yi aramalıyım.

Asansör çaldığında omzumun üzerinden bakıyorum ve durmadan önce kekeleyerek adım atıyorum. Gözleri sevdiğim şekilde parlıyor, vücudu siyah spor tişörtü ve şortunun içinde güçlü görünüyor. Lincoln hareket etmek, el sallamak, gözlerindeki titreşim dışında beni görmekten mutlu olduğunu ima etmek için hiçbir çaba göstermiyor. Kapılar kapanırken, küçük, neredeyse gülümseyen bir bakış atıyoruz ve sonra, ben daha hazır olmadan, kapılar kapanıyor.

Dudaklarımdan bir inilti süzülüyor, gözlerim hemen ıslanıyor.

"Kes şunu," diye tıslıyorum kendi kendime ve banyoya gidiyorum. Banyo boştu. "Bu senin kararındı ve iyi bir karardı." Buruşuk sarı elbisemi düzeltiyorum. Rengin moralimi düzelteceğini ummuştum ama olmadı.

Ofisime dönüyorum, topuklarım fayanslara vuruyor. "Macie ile işi kabul et. Buradan çık ve yeni bir başlangıç yap," diye fısıldıyorum kendime, ayaklarımın her bir karonun ortasına basışını izlerken.

Ofisimin kapısına arkamdan bir fiske vuruyorum ve neredeyse irkiliyorum. "Lincoln!"

Masamın karşısında oturuyor, gözlerindeki pırıltı yerini korku dolu bir ifadeye bırakmış. Ben destek için masamın köşesine tutunurken o yutkunmaya zorluyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Seni görmem gerekiyordu."

"Neden?"

"Birkaç nedeni var," diyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Asansörle aşağı indiğini sanıyordum," diye fısıldıyorum,

Hala onu burada gördüğümden emin değilim.

Yüzü aydınlanıyor ve sırıtmaya başlıyor. "Yaptım. Sonra geri geldim."

Ona gülümsediğim için yanaklarım ağrıyor ve kendime ona yanlış bir fikir vermeden önce bunu durdurmamı söylüyorum, ama bunu silemiyorum. İçimde tutuşturduğu ışığı kapatmanın bir yolu yok.

Bir tüpü havaya kaldırıyor. "Rocky için imzalı bir poster getirdim. Bunu ona götürebilir miyim?"

Umudum biraz azaldı. "Rocky iki gün önce taburcu oldu. Kanseri tespit edilemiyor."

Lincoln'ün yüzündeki neşe kalbime çarpıyor. Onda sevdiğim şeylerden biri de bu. Samimiyeti. Tatlılığı. Düşünceliliği.

"Yine de alıp ona postalayabilirim," diye teklif ettim. "Lütfen."

Tüpü alıyorum ve parmaklarımız birbirine değiyor.

Benimkini geri çekiyorum. "Bir iyilik isteyeceğim," diyor kararsızca.

"En son bir iyilik istediğinde, bu bir numaraydı." Karşısına oturdum, destek için minnettarım.

"Bu sefer de bir numara olabilir," diye gülüyor. "Beni suçlayabilir misin?"

"Evet."

"Ben ayrılmak için içinde ve sabah için Savannah Şükran Günü için."

"Yani?"

"Benimle gel."

"Ne?" Gıcırdıyorum. "Landry, sen deli misin?"

"Senin için deli oluyorum."

Olduğumdan daha sinirli göründüğümü umarak oflayarak sandalyeme geri çöküyorum. Dayanmak zorundayım, yenilmemeliyim. Kendimi korumalıyım. "Seninle gelemem."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

"Fark eder mi?"

Bir tartışma, en azından küçük bir kavga bekliyorum ama hiç yok.

Geniş, kalın omuzlarını silkiyor. "Peki."

Kaşlarım birbirine çarpıyor ama yüz hatlarımı düzgün tutuyorum. Beni çok dikkatli izliyor. Bir açık arıyor ve ben ona bir açık vermek üzere değilim.

"Akşam yemeğini sana mı getireyim yoksa benim evimde birlikte mi pişirelim?"

"Affedersiniz?"

"Bak," diyor ellerini şortunun paçalarından aşağı kaydırarak, "Savannah'ya gitmek istemiyorsan anlarım. Ailem biraz zorba olabiliyor. O yüzden burada kalacağız. Burada kalacağız.
-"

"Şükran Günü'nü seninle
geçirmeyeceğim." "Benim bilmediğim
planların mı var?"

"Belki."

"Bana uysan iyi edersin."

Gözlerim tekrar ıslanıyor ve o kolçakları kavrıyor. Belli ki masadan atlayıp beni yakalamamak için kendini zor tutuyor ama yapmıyor. Bunu yapmadığı için hem minnettarım hem de biraz hayal kırıklığına uğradım.

"Aileni görmen gerek," diye karşı çıktım. "Bu senin olayın. Bana kardeşlerinle oynadığın futbol ve diğer şeylerle ilgili hikâyeler anlattın."

"Evet, gelmezsem çok kızarlar. Ama seni bırakmayacağım."

"Bunu neden yapıyorsun? Sana bunun uzun vadede aramızda yürümeyeceğini söyledim. Sadece kendimizi daha sonra çok fazla kalp ağrısı için hazırlıyoruz."

"Çünkü" diyor, dirsekleri masama dayanana kadar öne eğilerek, "seni önemsiyorum. Senin de beni önemsediğini biliyorum. Bu yüzden belki de bana güvenmekten korkuyorsun. Bundan nefret e d i y o r u m ama başa çıkacağım. Ama biz arkadaşız. Umarım faydası olur," diye göz kırpıyor.

Damarlarımda bir sıcaklık yayılırken kalbim neredeyse patlayacak. Gözlerindeki pırıltı geri geldi. Elleri yavaşça masanın üzerinden benimkilere uzanıyor.

Ve aynı yavaşlıkla, benimkiler onları alıp sıkıyor.

"Ben de sana bunu söylüyordum," diyorum, bakışlarımız birbirine kilitlenmişken.

"O da ne?"

"Bu imkansız olurdu."

"Yani benimle mi geleceksin? Yoksa evde mi kalacağız?"

Ağzımı açıyorum ve sonra kapatıyorum. Sonra, beynimin çığlıklarına rağmen, konuşmayı kalbimin yapmasına izin veriyorum. "Hadi Savannah'ya gidelim."

Bunu yüksek sesle söylemek ne kadar iyi hissettiriyorsa, Lincoln'ün gülümsemesiyle karşılaşmak daha da iyi.

Danielle

Barrett'ın çalışanlarından birinin kullandığı araba yolda gümbür gümbür ilerlerken başım LINCOLN'un omzuna yaslanıyor. Savannah'ya uçak yolculuğu hızlı, olaysız ve açıkçası şimdiye kadar yaptığım en iyi yolculuktu. Birinci sınıfta onun yanında oturmak, onu içime çekmek, dokunuşunu hissetmek, o elimi tutarken kadınların ona ilgi için yalvarışlarını izlemek rüyalarımı süslüyordu.

Lincoln elimi sıkıyor, parmaklarımız arabaya bindiğimizden beri olduğu gibi birbirine kenetlenmiş. "İyi misin?"

İyi olup olmadığımdan emin değilim. Şu anda mükemmelim. Küçüklüğümden beri bir şey için bu kadar heyecanlanmamıştım ve heyecanlandığım şeyin ne olduğundan bile emin değilim. Lincoln ile vakit geçirmek mi? Tatilde daha büyük bir şeyin parçası olmak mı? Bu mutluluğu kalbimde hissetmek mi? Belki de hepsinden biraz. Ama iyiyle birlikte kötü de geliyor. Eve döndüğümüzde ne olacağının bilinmezliği var.

Bu doğru hissettiriyor. Onunla olmak her zaman doğru hissettirir. Ama beyniniz daha iyisini bildiğinizi haykırırken kalbinize nasıl güvenirsiniz? Bir şeyler hakkında iyi hissetmeye başladığınız anda, geçmişteki hatalar ile bu durum arasındaki benzerlikleri vurgulayan bir fotoğraf denemesi gözünüzün önünden geçtiğinde?

Şu anda neyin doğru hissettirdiğinin değil, nihayetinde neyin doğru olduğunun belirsizliği beni sallantıda tutuyor. Bu yüzden her delinin yaptığını yapıyorum: Bunu düşünmüyorum. Bir gülümseme yapıştırarak ve kendime bu hafta sonunun tadını çıkardığımı hatırlatarak elini sıkıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum.

"Umarım öyledir. Burada olduğun için gerçekten çok mutluyum." Elimi dudaklarına götürüyor ve tepesine bir öpücük konduruyor. Telefonum çantamın içinde çaldığında cevap vermemeyi düşünüyorum çünkü bu elimi onunkinden çekmek anlamına geliyor. Bunu anlamış gibi görünüyor ve boştaki elini bizimkinin bağını çözmek için kullanarak gülüyor. "Al şunu."

Abartılı bir iç çekişle çantamı karıştırıyorum ve parlayan cihazı çıkarıyorum. "Alo?"

"Siz tatildeyken aradığım için çok üzgünüm," diye acele ediyor Gretchen, "ama size haberlerim var. Büyük haberler!"

"Gerçekten mi?" Koltuğumda kıpırdandım. Bu iki yoldan birine gidebilir. "Ne oldu?"

"Az önce iş ofisinden bir telefon aldım, Danielle. Bölüme bir bağış yapılmış. Gelecek yılın ortasına kadar hiçbir şey için endişelenmemize gerek kalmayacak kadar büyük! Şimdilik tam kadro ve normal operasyonlar altında kalabiliriz."

Boğazındaki duyguyu duyabiliyorum ve bu benim de boğazımın düğümlenmesine neden oluyor. Zihnim tüm bunların ne anlama geldiğiyle dolup taşıyor - bu kadar çok çocuğa ve ailelerine hizmet etmeye devam etmek. Bir iş. Umut.

Nasıl bu kadar şanslı olduk?

"İnanamıyorum," diye mırıldanıyor. "Neredeyse iki haftadır uyumadım. Kutlamak için bir mai tai içiyorum ve sonra bayılıyorum."

"Bağışı kim yaptı? Onlara bir şekilde teşekkür etmeliyiz." Benden hafifçe uzaklaşan Lincoln'e bakıyorum. "Sanki omuzlarımdaki stres yükü buharlaşıp uçmuş gibi hissediyorum."

"Bilmiyoruz. Bu sabah isimsiz olarak yapıldı."

Bir seğirme içimi sıkıştırıyor, sadece bilmediğin bir şeyi bildiğinde tetiklenen o yerde saklı. Kalbimin üzerinden geçerek, onu karıncalandırarak beynime doğru ilerliyor. "Bilmiyoruz, ha?" Lincoln'ün profiline bakıyorum, tüm açılar ve saçlar. Bana bakmayı reddediyor.

"Hayır. Ama her kimse kocaman bir kucaklamayı hak ediyor. Ve bir öpücüğü." Ben Lincoln'ün bana bakmamasını izlerken o konuşmaya devam ediyor. "Hâlâ orada mısın Danielle?"

"Evet," diye gülüyorum, başımı sallıyorum. "Harika bir haber.

Aradığınız için teşekkür ederim. Pazartesi günü işte görüşürüz!"

"Görüşürüz o zaman. Mutlu Şükran Günleri." Lincoln'ün bana bakmasını beklemeye devam ederken telefon çantama geri dönüyor. "Tahmin et ne oldu?"

"Nedir o?" Yüzü bana dönük, gözleri temkinli.

"İsimsiz biri programımızın bir süre daha devam etmesine yetecek kadar para bağışladı. Ne güzel, değil mi?"

"Bu harika, Dani."

"Sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

İçgüdüsel olarak eğiliyor. O kadar hafif, o kadar zor fark ediliyor ki, bunu yaptığının farkında olmadığını biliyorum. Ve bu nedenle, kendini ele veriyor. "Neden yapayım ki?"

"Sanırım biliyorsun, Landry." Elimi dizine koyuyorum ve eşit bir basınçla kaslı kalçasından kot pantolonunun kıvrımına kadar gezdiriyorum.

"Bence sen delisin," diye yutkunuyor ve sanki bana orada olduğunu hatırlatıyormuş gibi Troy'a doğru başını sallıyor.

"Masum rolü yapma. Kimse sana inanmaz."

"Beni yanlış anlama," diye sırıtıyor, "seni burada becermekten mutluluk duyarım."

"Landry!" Yanaklarım yanarken haykırıyorum.

Troy her zamanki profesyonelliğiyle fark etmemiş gibi davranırken, o da kıkırdar. Araba çiftliğin girişine yanaşır. Çok güzeldir. Süslü bir kapı açılıyor ve önümüzde uzun, dolambaçlı bir araba yolu uzanıyor. Çitler yoldan görüşümüzü engelliyor ve ancak bir virajı döndüğümüzde evi görebiliyorum.

Buraya neden çiftlik evi dediklerini anlamıyorum. Bu kelime tavuk kümesi olan küçük beyaz bir ev imajı çiziyor. Burası bir Güney plantasyonu. Sütunlu kocaman, geniş bir sundurma tüm mekânı kaplıyor gibi görünüyor. Viski fıçılarını sıralayan saksı çiçekleri, temiz dış cepheye bordo, turuncu ve sarı tonları katıyor. Nefes kesici.

"Bu muhteşem," diye nefes alıyorum tam olarak ortaya çıktığında. "Beklediğim gibi değil."

"Burası dünyada en sevdiğim ikinci yer," diye fısıldıyor kulağıma.

"İkinci mi? Bundan daha mükemmel ne olabilir?"

"Senin içinde."

O uzaklaşamadan yüzümü çeviriyorum, böylece dudaklarım onunkileri yakalıyor. Öpüşmeyi derinleştiriyor, dudaklarımız mükemmel bir uyum içinde birbirlerine karşı çalışıyor. Nefes nefese birbirimizden ayrıldığımızda sırıtıyor. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Daha sonra gelmeni sağlayacağım," diye söz veriyorum.

Araba durduğunda "Yaramaz kız," diye kıkırdıyor. "Hoşuma gitti."

"Yapacaksın."

Herdem yeşil ağaçlardan oluşan muhteşem bir sıraya doğru uzanan tarlalara bakarken kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. Paniklememek için düzenli nefes alma tekniğimi uyguluyorum. "Kim bu insanlar?"

Her yönden bir insan sürüsü çıkıyor. Verandada görkemli bir çift duruyor ve yaşlarından Lincoln'ün anne babası olduklarını anlıyorum. Başka bir adam ön kapıdan çıkıyor ve merdivenlerden arabaya doğru iniyor. Lincoln'e benziyor, sadece lacivert düğmeli ceketi ve açık yakasıyla daha seçkin. Onu rastgele dergi makalelerinden Barrett Landry olarak hayal meyal tanıyorum.

Evin yan tarafından aynı kıyafetin daha tıknaz, temiz kesimli bir versiyonu geliyor. Siyah eşofman altı ve uzun kollu beyaz gömleğiyle asker gibi görünüyor. Yanında Lincoln'den daha genç bir kadın, yırtık kot pantolon ve turuncu omzu açık bir gömlek giymiş. Uzun, sarı saçlarının uçları mor.

"Ailem," Lincoln hayatımda gördüğüm en geniş gülümsemeyi takındı. "Hadi ama!"

Troy'un kapıyı açmasını beklemeden Lincoln kayarak dışarı çıkıyor ve neredeyse beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor. Heyecanı bulaşıcı ve panik havasına rağmen kendimi gülümserken buluyorum.

"Hey," diye sesleniyor Lincoln, kardeşlerinden birini ayı gibi kucaklayarak. "Nasılsın, Barrett?"

"Güzel. Yolculuk nasıldı?"

"Harikaydı. Alison nerede?"

"Siktir git," diye gülüyor Barrett, kenara çekilerek. "Bu kim?" Bana doğru yöneldi, gözleri parlıyordu. "Ben Barrett. Memnun oldum."

Elimi ona uzatmadan önce bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Ben Danielle Ashley. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elimin yanından geçip beni hızlıca kucaklıyor. "Biz bu ailede el sıkışmayız," diye gülüyor.

Lincoln gülerek onu nazikçe iterek, "Sarılma konusunda yavaş ol," der.

Diğer kardeşler bize ulaştığında Barrett kıkırdıyor. Lincoln yanımda durmadan önce ikisini de selamlıyor, elini belime doluyor. "Danielle, bunlar Ford ve Sienna. Çocuklar, bu benim kızım."

Ailesinin önünde yaptığı açıklamaya verdiğim tepki yüzüme yapışıyor. Sienna da beni kucaklamadan hemen önce gülüyor. "Seninle tanışmak çok güzel," diyor gözleri parlayarak. "Sana iyi davranıyor, değil mi? Çünkü eğer davranmazsa, ona ben bakarım."

"O harika biri," diye kızardım.

"Böyle söyleme," diyor Ford, bana doğru adım atıp gözlerini devirerek. "Onun egosunu daha da büyüteceksin. Ben Ford'um." Sarıldık. Doğal olarak.

"Bize kendinden bahset," diyor Sienna. "Normal tanışma faslını bir kenara bırak. Bize nelerden hoşlandığınızı anlatın. Neyi sevdiğinizi."

"Sikimi seviyor," diye araya giriyor Lincoln.

Sienna elleriyle kulaklarını kapatarak, "Aman Tanrım," diyor. "Bu harika, Linc! Cerrahların, kulağındaki yarayı iyileştirebilmelerine çok sevindim.

Bir tane de senin amından," diye şaka yapıyor Ford. "Siktirin gidin çocuklar," diye gülüyor Lincoln.

Parmakları tenime batıyor. Ailesiyle konuşuyor olsa da aklının bende olduğunu hatırlatmak için mi emin değilim ama öyle yapıyor. Kalbim sıcaklıkla doluyor ve ben bu duyguyla, belki de aşık olma duygusuyla savaşmaya çalıştıkça, bu his beni ele geçiriyor.

"Hadi gidip annemle babama merhaba diyelim," diyor Lincoln.

Beni verandaya götürüyor, kardeşleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde ileri geri şakalaşıyorlar. Bu kardeşleri dolduran sevgi çok belirgin, çok dinamik. Günlerce onların yüz ifadelerini izleyebilir ve hikayelerini dinleyebilirim.

"İşte benim bebeğim!" Kadın, Lincoln oraya varmadan önce kollarını ona uzatmıştır. Bej rengi bir pantolon ve mor bir bluz giymiş, güneş ışığını yakalayan uzun altın bir kolye takmış. Saçları mükemmel bir şekilde toplanmış. Çok güzel bir kadın. "Seni çok özledim. Eve döndüğün için çok mutluyum."

"Ben de seni özledim." Lincoln onun yanağını öpüyor ve daha önce hiç kimseye bakmadığını gördüğüm kadar sıcak bir şekilde gülümsüyor. Aralarındaki sevgi kalbimi sızlatıyor. Topuklarının üzerinde dönüyor ve babasına elini uzatıyor. Babası elini tutuyor ve onu hızlı, daha resmi bir kucaklaşmaya çekiyor. "Hey, baba."

"Selam, oğlum. Seni gördüğüme sevindim. Kolun nasıl?"

"Oldukça iyi. Biraz ağrım var ama terapi bu şekilde kalmasını sağlıyor."

"İyi olacaksın, Lincoln. İyi olacaksın." Lincoln bana doğru dönmeden önce sertçe başını sallıyor. "Anne,
Baba, seni Danielle Ashley ile tanıştırmak istiyorum. Dani, bunlar benim ailem."

"Merhaba, Bay ve Bayan Landry," diyorum, hissettiğimden çok daha havalı görünmeyi umarak. Hayatımda yüzlerce kez seçkin insanlarla tanıştım. Neden şimdi sinirlerim tepeme çıkıyor anlamıyorum. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Ah, tatlı kızım," diyor Bayan Landry usulca, eğilirken eliyle sırtımı sıvazlıyor. "Bu Vivian. Bayan Landry benim kayınvalidemdi." Kocasına dönmeden önce bana hızlıca göz kırpıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor kocası elimi sıkarken. Bana nazik bir gülümseme veriyor ama dikkatinin dağınık olduğunu söyleyebilirim. "Lincoln, benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Bana temkinli bir şekilde bakarken pazusuna tutunuyorum. "Devam et. Ben iyi olacağım."

"Emin misin?" diye sorar, kaşları birbirine kenetlenmiştir. "Eminim. Ben büyük bir kızım."

Vivian elini omzuma koyuyor. "Sen babanla git," diyor oğluna. "Danielle'i içeri götüreceğim ve ona biraz yiyecek alacağız. Aç mısın canım?" diye soruyor bana.

"Birazcık." Ben değilim ama Lincoln'ün gitmesini istiyorum. Sanırım buna ihtiyacı var. "Döndüğünde içeride olacağım.

Annesini çok eğlendirecek şekilde yanağıma bir öpücük konduruyor ve babasıyla birlikte merdivenlerden aşağı iniyor.

"Çorba sever misin?" diye soruyor.

Neredeyse gülecektim. "Çorba harika."

Lincoln

Verandadan çıkıp evden uzaklaştığımızda rüzgâr serin ve sabitti. Babamın beni yönlendirmesine izin verdim. Asfalttan sapıp ağaçların yakınındaki küçük bir banka doğru gitmeden önce araba yolunda biraz ilerliyoruz.

Vücut dilini okumaya çalıştıkça midem düğümlenip bükülüyor. Hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey belirtmedi ve bu bende ona ne söyleyeceğini doğrudan sorma isteği uyandırıyor. Çünkü bir şeyler var. Her zaman vardır.

Babamın yanına otururken eve doğru bakıyorum ve Dani'nin ne yaptığını merak ediyorum. İyi olup olmadığını. Gergin ya da endişeli mi? Bu tür şeyler onun için yeni ve nasıl hissettiğine dair hiçbir fikrim yok ve bu da içimdeki kaosa büyük ölçüde katkıda bulunuyor.

Onunla birlikte olmak istiyorum. Elim belinde. Kulaklarım onun kıkırdamalarını duyuyor, mutlu ve rahat olduğundan emin oluyorum.

"Lincoln?" Babamın sesi beni soğuk, demir koltuğa geri çekiyor. Gözleri üzerimde, ama beklediğim ateş gözlerinde yok. Rahat bir nefes alıyorum.

Bana hep ailenin en küçük çocuğuymuşum gibi davrandı. Doğru, öyleyim ama yetenekliyim. Ona hiç ihtiyacım olmadı, Barrett ve Ford'un olduğu gibi. Ondan ne bir kuruş, ne bir iş, ne de bir parça tavsiyeden başka bir şey istedim ve bu sadece dünyada bilmem gerekenleri bilen başka bir kişi olmadığında oldu. Yine de her zaman pamuk ipliğine bağlıymışım ya da her şeyi mahvetmenin eşiğindeymişim gibi görünüyor. Elbette, birkaç arabayı mahvetmiş ve bir ya da iki oyundan atılmış olabilirim. Ama ben onun düşündüğü gibi biri değilim.

"Nasılsın oğlum?"

Başım sallanıyor. "Güzel. Güzel. Her şey yolunda gidiyor."

"Terapi iyi gidiyor mu?"

"Elbette." Spor ayakkabımla bir taşa vuruyorum. "Dün yaptığım değerlendirmeyle ilgili olarak döndüğümde yönetimle görüşeceğim."

Sözlerimden daha fazlasını anlayarak başını sallıyor. Bunu zaten biliyordu ama bilmediği şey benim bu konuda nasıl hissettiğim. Ona karşı dikkatliyim. Ondan ne almasını istediğimi yansıtıyorum. Şu anda bana bakışı beni neredeyse kıvrandırıyor. Yaydığım her ipucunu bir araya getiriyor.

"Dün menajerinizle bu konuyu kısaca konuştum.
Planın nedir, Lincoln?" "Ne
için?"

"Kariyerin için." Nefesini üflüyor ve bakışlarını çimenliğin karşısındaki bir şeye sabitliyor. "Sanıyorum ki sen

Tennessee'yle yeniden sözleşme imzalayacak."

"Kesinlikle," diyorum tereddüt etmeden. "Orayı seviyorum. Beni orada seviyorlar. Onlar için bir franchise oyuncusu olmayı çok isterim."

"Takas edilmeyi hiç düşündün mü?" Düğüm daha

da sıkılaşıyor. "Evet."

"Ve?"

"Ve gitmek zorundayım," diye neredeyse havlayacaktım. Gözlerinin daraldığını görünce vazgeçiyorum. "Sadece endişeliyim baba. Haftalardır bu konu kafamı kurcalıyor. Sadece rahatlayabilmem için bir cevaba ihtiyacım var. Bu mantıklı mı?"

Eli omzuma kenetleniyor ve hafifçe sıkıyor. "Öyle. Geleceğin ne getireceğini bilmemek çok zor. Çok fazla strese neden oluyor." Eli tekrar kucağına düşüyor. "Seçimlerin en zor yanı da bu. Aylarca, hatta bazen yıllarca bu şeyler için hazırlanırsınız ve beklemek zorunda kalırsınız. İnsanın akıl sağlığı için iyi değil," diye kıkırdıyor.

"Nasıl hallettin?"

"Şey ..." Konuşmadan önce kelimeleri kafasında evirip çeviriyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, kampanyayı bu yüzden bıraktım. Bu yüzden Landry Holdings'i başka bir seviyeye taşıdım. Sinirlerim daha fazla dayanamadı. Annen de kaldıramazdı."

"Annem her şeyin üstesinden gelebilir," diye gülüyorum.

Omuz silkiyor, yüzünde hâlâ bir gülümseme var. "Zor bir kadın. Bu hayatı bir azizin vakarı ve klasıyla idare etti, özellikle de kiminle evli olduğunu düşünürsek," diye göz kırpıyor. "Ama son kampanyamdan sonra oturup konuştuk. Gerçekten bitmişti. Benden bir kez bile tekrar aday olmamamı istemedi. O bunu yapmaz. Beni çok seviyor, bunu anlıyor.

kanımda var. Ama yıllarca yanımda durdu ve beni destekledi, Linc. İkimiz için de doğru olanı yapmaya karar verdiğim bir zaman gelmeliydi."

Bu benim için yeni bir haber. Annemin de en az babam kadar kamuoyunu sevdiğini düşünürdüm hep. Ben de babamın her istediğini yaptığını düşünürdüm. Ne kadar garip.

"O zaman doğru seçimi yapmışsın gibi görünüyor," diyorum. "Ama Barrett'i neden siyasete ittin?"

Babam derin bir nefes alıyor. "Hepiniz doğduğunuz andan itibaren güçlü yönlerinizi bulmaya çalıştım. Sonra da sizi sevebileceğinizi düşündüğüm alanlara ve başarılı olabileceğinizi düşündüğüm işlere yönlendirdim. Barrett doğuştan politikacıdır. Onu çok mu zorladım? Kendi isteklerimi onun omuzlarına çok mu yükledim? Belki."

"Bence yaptın. Böyle düşündüğümü biliyorsun."

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Ve muhtemelen haklısın." Dudakları birbirine yapışıyor, yüzündeki çizgiler derinleşiyor. "Güçlü yönlerinin ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Kesinlikle en iyi görünen benim."

Gözlerini deviriyor. "Yanılıyorsun. Öyleyim," diyerek beni güldürüyor. "Sen her şeyi yapabilirsin. Yapmak istediğin her şeyi o kadar kolaylıkla yapabiliyorsun ki, bu çılgınlık."

Ben hala. Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım ve bunu kastettiğinden ya da gülmeye başlayacağından emin değilim.

"Sen harika bir beyzbol oyuncususun, Lincoln. Seni sahada izlemek, adını gazetede okumak bana büyük gurur veriyor. Kendi oğlun olana kadar bunu asla anlayamayacaksın."

"Umarım her şeyi berbat etmemişimdir," diyorum göğsümdeki gerginliğin arasından.

"Mesele şu," diyor ellerini dizlerine koymuş, garaj yolunda bize doğru gelen bir arabayı izlerken. "Kariyerinde ne olursa olsun, iyi olacaksın. Hayatımızın bazı dönemleri var. Bana bir bak. Bir iş adamıydım. Sonra politikacı oldum. Sonra tekrar iş adamı oldum. Şimdi ise tamamen emekli olmayı düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Ford eve dönüyor. Şirket şubeleşiyor. Graham iyi bir iş çıkarıyor." Yumuşakça gülümsüyor. "Yoruldum, Linc. Arkama yaslanmak ve belki de torunlarımın beni deli etmesini istiyorum. Anneni tatile götürmek ve telefonumun bu kadar çok çalmamasını istiyorum. Yaşlanıyorum evlat."

Çenem açık kaldı. Arabanın durduğunu ve birinin bize doğru yürüdüğünü zar zor fark ediyorum. Sadece ona bakıyorum ve tepkime gülmesini izliyorum.

"Demek istediğim şu: çok fazla endişelenmeyin. Olan oldu. Her zaman aynı fikirde değiliz ve bunun bir nedeni de senin baban Lincoln'e çok benziyor olman," diye kıkırdıyor. "Sert başlısın. Tam bir erkek adamısın. Dik kafalısın ve bu bazen seni boğazlamak istememe neden olsa da buna saygı da duyuyorum."

"Vay canına," diye fısıldıyorum derin bir nefes vererek.

"Graham geliyor, o yüzden bunu hemen söyleyip bitirmek istiyorum," diyor çabucak. "Tüm çocuklarım arasında en az endişelendiğim kişi sensin. Evet, seni ikinci kez tahmin edebilirim ve kararlarını sorgulayabilirim, ama bunun tek nedeni

iyice düşündüğünüzden emin olun. Ama benim gibi sen de başarılı olmanın bir yolunu bulacaksın. Hiçbir şey seni engelleyemeyecek."

Bacağımı okşuyor, ayağa kalkıyor ve Graham'la buluşmak üzere çimlere doğru ilerliyor. Ben sadece izliyorum, nutkum tutulmuş, az önce ne olduğundan emin değilim.

Danielle

"KENDINIZI EVINIZDE HISSEDIN." VIVIAN Landry buzdolabına doğru ilerlerken mutfağa bakan bir taburenin kenarına vuruyor. "Yolculuğunuz nasıldı?"

"Güzel," diyorum, otursam mı ayakta mı dursam emin olamadan. O da

Oturmamı işaret etti ama belki de ayakta durmalıyım. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor, porselen tenine sıcak bir gülümseme yayılıyor. "Saçmalama. Bütün gün yolculuk yaptın. Otur da seni ferahlatacak bir şeyler getireyim."

Sienna vals yaparak içeri giriyor ve annesine mutfakta katılıyor. Bununla birlikte, Lincoln'ün milyonlarca kez yaptığını gördüğüm gibi tezgahın üstüne zıplıyor. Tabureye tırmanırken sırıtmama neden oluyor.

Beni geriyorlar. Lincoln'ün ailesi oldukları için değil, daha önce de bir erkeğin ailesiyle tanışmıştım. Zengin ya da çok güzel oldukları için değil. Çünkü farklılar. Onlar

bir ailedir. Birbirlerini seviyorlar. Bu beni nasıl ilerleyeceğim konusunda biraz kararsız bırakıyor.

"Nelerden hoşlanırsın?" Vivian sorar. "Su mu? Sıcak kakao? Çay?" Kızına bakıyor. "Tezgâha ne zaman oturacağız Sienna?"

"Hadi ama anne," diye şakacı bir şekilde iç geçiriyor. "Burası çiftlik. Senin evin değil. Tezgâhlarınızı kıçımla kirletmeyeceğim."

Vivian ona uyarıcı bir bakış attı. "Dikkatli ol, küçük kız."

Sienna neşeli bir kahkaha atarak tepki veriyor ve yanındaki tabaktan bir parça kereviz alıyor. Havada çevirerek bana bakıyor. "Burada olman çok güzel Danielle."

"Teşekkürler," diye kızardım. "Burada olmak güzel."

"Ailen tatil için seni özleyecek mi?" Vivian buzdolabından içinde iki sürahi olan bir tepsi çıkararak soruyor. Bu insanlara onlar gibi olmadığımı nasıl söyleyeceğimi düşünürken küçük bir panik baloncuğu boğazımın üst kısmına doğru süzülüyor. Cevap beklemeden konuşmaya devam edince daha da rahatlıyorum. "Çocuklarımın Şükran Günü'ne gelememesinden nefret ediyorum. En sevdiğimiz bayram, hediyeler, kartlar ve parayla gölgelenmeyen bayram," diyor ve Sienna'ya bir bakış atıyor.

"Ben para istemiyorum," diye karşılık veriyor Sienna. "Babam sadece veriyor."

Vivian bırakıyor ve onun yerine maun dolaptan üç ağır bardak çıkarıyor. "Çok şımarıksın."

"Bu yüzden on beş yaşımdan beri bir işim var, değil mi?" Sienna kerevizi çıtırdatarak soruyor. "Çünkü çok şımartıldım."

Vivian bana bir bardak koyu sıvı uzatarak, "Biraz çalışmanın kimseye zararı olmaz," diye karşılık veriyor. "Başka bir şey istersen sorman yeterli. Geveze kızımla burada oyalandım."

Sienna annesine bir öpücük kondurur. Vivian odanın karşısına geçip kızının yüzünü tutuyor ve yanağından öpüyor.

Birbirlerine karşı çok rahatlar. Anne ve kız, evet, ama daha fazlası. Daha önce hiç görmediğim bir şey. Belki de bu koşulsuz sevgidir.

"Danielle?"

"Ah, özür dilerim," diyorum, şimdiki zamana dönerken kıpırdanıyorum. "Sadece uzun bir gün oldu."

"Uzanmak ister misin?" Sienna soruyor. "Seni odana götürebilirim. Lincoln hep benimkini almaya çalışır ama buraya ilk ben geldiğim için siz en sondasınız."

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye gülmekten kendimi alamıyorum. "Sorun değil. Sanırım Lincoln döndüğünde bana etrafı gezdirmek istedi. Beni buraya getirdiği için oldukça heyecanlıydı."

"Burası bizim en sevdiğimiz yer," diye gülümsüyor Sienna. "Anne babamız burada yaşamıyor, yani o anlamda burada büyümedik. Ama Noel sabahı hariç her bayramı, her büyük olayı, her yaz tatilini burada kutladık."

"Nedenini anlayabiliyorum."

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Aileniz tatillerde ne yapar?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve koltuğumda kıpırdanıyorum. Vivian'ın mükemmel bir şekilde işlenmiş kaşları hafifçe kalkıyor. "Ailem seyahat eder. Ailemde tatiller pek önemli değildir," diyorum olabildiğince soğukkanlı bir şekilde.

"Ne?" Sienna neredeyse havlıyor. "Bunlar nasıl büyük bir mesele olmaz?"

"Sienna," diye nefes alıyor Vivian, onu susturmak için bir bakış atıyor. Bunun için minnettarım ama tedirginliğimi sezdiği için de gerginim. Bu sorulara yol açacak ve bu içine girmek istediğim bir şey değil.

Bu insanlar Amerikalı. Elmalı turta kadar kırmızı-beyaz ve mavidirler. Benim hayatımı asla anlayamayacaklar. Onlara göre ailemin yüz karası olacağım ve eminim bir şekilde kusurlu olduğumu düşünecekler. Öyle görünmeyecek mi? Yoksa neden başarılı, sosyal açıdan önde gelen bir anne-babanın tek çocuklarıyla hiçbir ilgisi olmasın?

"Sorun değil," diye yalan söylüyorum, Vivian'a minnetle gülümsüyorum. "Ailem çok meşgul sadece." Çayımı yudumlarken kendimi toparlıyorum. "Peki Sienna, sen ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir moda tasarımcısıyım." Bir kereviz sapı daha alırken gözleri parlıyor. "Los Angeles'ta yaşıyorum ama Paris'e taşınmayı düşünüyorum."

Vivian kilerden çeşitli kutular ve kartonlar çıkarırken, "Sen öyle olduğunu sanıyorsun," diye alay ediyor. "Yurtdışına taşınmıyorsun Sienna LeighAnn."

Sienna annesinin arkasından gözlerini devirerek beni güldürüyor. "Hayır, eve taşınmalı ve Camilla ile yaşamalıyım. Birbirine uyumlu tulumlar giyer ve En İyi Arkadaşımın Düğünü'ndeki kızlar gibi tüm sosyal etkinliklerine katılırız."

Durduramadan dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor. Vivian bana bakıyor ve gülümsüyor. "Ele avuca sığmıyor."

"En azından ben tuhaf biri değilim," diyor Sienna, sebzeyi tekrar çiğneyerek. "Sevgili ikiz kardeşim gibi. O nerede bu arada?"

Vivian uzun, ağır bir iç geçiriyor. "Burada olması gerekiyordu," diyor duvardaki demir saate bakarak. "Bir saat önce. Onunla konuşmalısın Sienna. Bak bakalım bir şey bulabilecek misin?"

"Neler oluyor?" Kendimi durdurmadan önce sordum. "Özür dilerim. Haddimi çok aştım."

Vivian manikürlü elini havada gezdirerek, "Hayır tatlım, sorun değil," diyor. "Diğer kızım genellikle tüm aile etkinliklerine ilk gelen kişidir, hepimizin hayatında her zaman var olan bir demirbaştır."

Sienna, "Ona Swink diyoruz çünkü her zaman işimizin içinde," diye belirtiyor. "Ama birdenbire ortadan kayboldu. Yani, o burada. Buralarda. Ama artık beni aramıyor. Graham'ın telefonlarına cevap vermiyor. Graham'ın telefonlarına cevap vermiyor.
-"

"-her zamanki gibi ortaya çıkıyor," diye iç geçiriyor Vivian. "Eminim iyidir. Sesi iyi geliyor. Sadece bir şeyler yaşıyor, hepsi bu."

Vivian sanki bunu bir an daha düşünemeyecekmiş gibi geri döner ve küçük sandviçler ve meyvelerden oluşan bir tepsi hazırlamaya başlar. Ve hepsi bu kadar.

Lincoln

Babam eve dönmeden önce ağabeyimi hızlıca selamlıyor. Ayağa kalkıyorum, hâlâ biraz şaşkınım ve arabaya doğru yürüyorum. Graham arabanın kaputunda durmuş beni bekliyor.

"Hey," diyorum ona ulaştığımda.

"Seni gördüğüme sevindim." Graham beni tek koluyla hızlıca kucaklıyor. "Uçuşun nasıldı?" Yeşil kravatını çekiştirerek boynundan gevşetiyor.

"Bu boku her gün nasıl giyiyorsun?" Üst düğmesini açmasını izleyerek soruyorum. "Takım elbise giymiş bir maymun gibi hissetmiyor musun?"

Gözlerini deviriyor. "Her gün top oynayan kocaman küçük bir çocuk gibi hissetmiyor musun?" diye takılıyor.

"Bir sürü hatunun sikmek istediği küçük dev bir çocuk."

"Sana bir sır vereceğim," diyerek şoför kapısına yöneliyor. "Kızlar topçuları sevebilir. Kadınlar takım elbiseleri sever."

Yolcu tarafına tırmanıp gülüyorum. "Sen nasıl istersen."

"Kadınlardan bahsetmişken, Danielle'i getirdin mi?"

Onun adı içimde bir sıcaklık uyandırıyor. "Evet. Annem ve Sienna ile birlikte içeride."

Bana bir bakış attı. "Bu güvenli mi?"

Araba garaj yolundan eve doğru kayıyor. "Neden olmasın ki?"

"Um, Linc. Normal kız arkadaşların Sienna'nın kavga etme isteği uyandırıyor. Barrett'ın doğum günü partisinde file çorap giyeni hatırlıyor musun?"

"O bir kız arkadaş değildi," diye alay ettim. "Ona çok fazla kredi verme."

"Onu sen getirdin."

"Nazik . I bir tür onu getirdi ." I söyleiçinde savunma. "Cidden, neden hep onu gündeme getiriyoruz?"

"Çünkü Bu Yanikolay," o kıkırdar. "Sadece gibi Sanırım öyleydi."

"Dostum, o benim-"

Araba evin önünde durduğunda Graham gülerek, "Hayır. Sadece hayır," der.

"Kuku," diye göz kırpıyorum.

Arabadan çıkıyoruz ve temiz Savannah havasını ciğerlerime çekiyorum. Bu sefer farklı kokuyor. Tadı farklı. Farklı hissettiriyor.

Daha temiz, belki? Crisper? Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama sanki bir sayfa açılmış gibi.

"Ne?" Evin merdivenlerini tırmanırken Graham kaşlarını çatarak soruyor.

"Ne ne?"

"Bir şeyler düşünüyorsun."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bir şey düşünürken takındığınız tek bir yüz ifadesi vardır. Ve nadiren düşündüğünüz için, bu kendi başına bir bakış."

"Siktir git," diye gülerek kapıyı açıyorum. Önce Graham içeri giriyor ve ben eşikten adımımı atmadan önce bir an tereddüt ediyorum. Bekliyorum, tahmin ediyorum ve kapı arkamdan kapanmadan önce onu hissediyorum: evde olma hissi. Bu, küçük bir çocukken beyzbol kampına iki gün fazla gittiğimde hissettiğim duygunun aynısı. Sadece burada, Çiftlik'te oluyor. Işığın sıcaklığı, mükemmel sıcaklık, tarçın ve vanilya kokusu, sanki üzerime polar bir battaniye örtülmüş gibi.

Yaşadığım her yeri buna benzetiyorum. Üniversite dairem. Memphis'e takas edilmeden hemen önce Milwaukee'de yaşadığım küçük yer. Menajerim tarafından daha güvenli bulunan ve şu anda sahip olduğum eve taşınmadan önce orada sahip olduğum başlangıç evi. Asla yaklaşamazlar.

Onları milyonlarca kez görmüş olmama rağmen, yanlarından geçerken tüm küçük şeyleri gözümün önüne getiriyorum. Kardeşlerimin ve benim duvarlara serpiştirilmiş fotoğraflarımız, büyükannemin topladığı bilyeler şöminenin üzerinde duruyor. Koridora girdiğimizde süpürgeliğin hemen üzerindeki çentik, bir gün Ford'un kafasına isabet etmesi amaçlanan ama hem üzücü hem de neyse ki ıskalayan vahşi bir fırlatmanın izi.

Graham önümdeki köşede kayboluyor ama ayaklarım titriyor. Hızlı bir nefes alıyorum, Sydney Fettingberg'in ortaokul balosunda bana eşlik ettiği zamanki gibi hissediyorum. Okulun "o kızı" oydu ve benimle gelmeyi kabul ettiğinde büyük bir vuruş yapmış gibi hissetmiştim. O gece büyük bir vuruş yaptım ama düşündüğüm gibi olmadı. Birkaç hafta sonra bitirdim.

Bu, steroidlerin üstünde bir şey. Danielle'in kahkahaları annemin ve kız kardeşiminkilere karışıyor, Graham'ın ona kendini tanıttığını duymak göğsümün patlayacakmış gibi hissetmesine neden oluyor.

Bütün gece burada durup onları dinleyebilirim. Şimdiye kadar attığım tüm sayılardan, orta sahada yaptığım tüm gülünç yakalamalardan daha iyi hissettiriyor. Bu, beyzbol liginden aldığım herhangi bir ödülden ya da yer aldığım herhangi bir dergi kapağından daha iyi ve bu benimle ilgili bile değil. Onunla ilgili.

Belki de. Belki benimle ve onunla ilgilidir. Belki de her geçen dakika daha gerçek hissettiren bir şekilde bizimle ilgilidir.

"Hey," diyorum köşeyi dönerken. Herkes duruyor ve bana bakıyor. Önce annemi görüyorum, gözleri parlıyor. Sienna başıyla beni onaylıyor. Graham biraz etkilenmiş görünüyor ve Danielle çok güzel görünüyor.

Barda oturuyor, Graham sağında ve Sienna karşısında, sanki buraya milyonlarca kez gelmiş gibi doğal bir şekilde. Bana yumuşak bir gülümseme veriyor, omuzlarında öyle bir rahatlık var ki onu tutup öpesim geliyor.

Arkasından yaklaşıp ellerimi omuzlarına koydum ve hafifçe sıktım. "Neler oluyor?" diye sordum. "Akşam yemeği için Hillary's House'dan bir sipariş verdim. Bu Bir saat kadar sonra burada olur," diyor annem. "Babanla konuşman nasıldı?"

"Güzel," diye gülüyorum. "Kızım hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Dani dokunuşumla sertleşiyor ama ben masaj yaparak onu rahatlatıyorum.

Keşke yüzünü görebilseydim ama göremiyorum.

"Bunu benim önümde soramazsın," diyor elime vurarak.

"Normalde yapmaması gerekir," diye katılıyor Graham. "Ama sanırım bu sefer güvende." Kardeşim bana bakıyor ve göz kırpıyor. "Bunu senden hoşlanmaya nasıl ikna ettin bilmiyorum ama sende kalmalı."

"Bunu planlıyorum," diyorum başının üstünü öperek. "Şimdi, eğer işiniz bittiyse, ona etrafı gezdirmeyi gerçekten çok isterim."

Sienna gülerek, "Elbette. Yapmak istediğin şey bu," diyor ve annesinden bacağına bir şaplak yiyor.

"Devam edin," dedi annem. "Keyfinize bakın."

Danielle tabureden iniyor ve ben hemen elimi onun elinin etrafında kenetliyorum. Bana bakıyor, kocaman gözleri parlıyor.

"Geri döneceğiz." Onu koridora götürüyorum ve planım onu dışarı çıkarmak, ama başaramıyoruz. Görüş alanından çıkar çıkmaz onu duvara yapıştırdım.

"Linc," diye nefes alıyor, elleri sırtımın alt kısmını buluyor. Gömleğimin altında gömülü tenimi bulmak için çabalıyor.

"Geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum dudaklarına. Sözlerimi, başarabildiğim en saygılı öpücükle takip ediyorum. Geri çektiğimde gülümsüyordu.

"Beni getirdiğiniz için teşekkür ederim. Ailen inanılmaz." "İyiler," diye şaka yapıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece eliyle yanağımı okşuyor. Yüzümde bir şey arıyor ama aradığını bulup bulmadığını anlamam için uzun bir an geçmesi gerekiyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Sadece ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüyordum." "Şu yüze iyi bak."

"Neden?"

Dudaklarımı çekiştiren sırıtışa engel olamıyorum. "Bu daha sonra üzerine oturacağın yüz."

Duvara yaslandı, ağzı açık kaldı. Yürüyüşü tamamen atlamaya hazırmış gibi bana bakarken bir adım uzaklaşıyorum. Nefes nefese kaldı.

"Ne yapıyorsun sen? Bunu söyleyip beni yüzüstü bırakamazsın," diye yakınıyor. Bana doğru uzanıyor ve ben gülerek geri çekiliyorum.

"Elbette yapabilirim. Önce sana göstermem gereken şeyler var."

"Senden nefret ediyorum Landry," diye inleyerek omuzlarıyla duvarı itiyor. "Banyoya gitmem gerek."

"Biraz ıslak mısın?" Omzuna vurarak söylüyorum. Hiç eğlenmiyor, bu da beni daha çok güldürüyor. "Koridorun sonundaki kapı. Ben burada bekleyeceğim."

Sikimi tuttu ve pantolonumun içinden sıktı, sonra uzaklaştı.

Danielle

Sırtım çarpmadan bir saniye önce kapı kapanıyor ve yıpranmış bir nefes alıyorum. Sekize kadar saymaya odaklanarak derin nefes alma alıştırması yapıyorum. Bunun Lincoln'ün beyzbol forma numarası olduğunu fark ediyorum ve bu beni güldürüyor ve kalbimin tekrar şişmesine neden oluyor.

Ben kazanamam. Bu adamla olmaz.

Her şeyin heyecanı etkisini gösteriyor. Lincoln ve Graham mutfağa girmeden hemen önce adrenalinin tükenmeye başladığını hissedebiliyordum.

Graham. Vay anasını. Lincoln'ün daha karanlık, daha düşünceli bir versiyonu gibi. Sana bakmıyor. Seni değerlendiriyor. Senden hoşlandığına küstahça karar vermiyor. Karar veriyor. Seçiyor. Onunla her şey çok hesaplı görünüyor ve bu beni darmadağın ediyor. O bir güç, bir kasırganın gözü ve gücü sadece benim tarafımdan değil, tüm aile tarafından hissediliyor. Onunla alay ediyorlar, dalga geçiyorlar ama aralarında bir saygı var.

Graham'ın perde arkasında gerçekte kim olduğunu merak ediyorum.

Lavaboya doğru ilerliyorum ve makyaj masasında kendimi kontrol ediyorum. Yansımam bana gülümsüyor. Yanaklarım kızarmış, gözlerim neredeyse ışıkta parlıyor. Mutlu görünüyorum.

Ağzımı bir avuç soğuk suyla çalkalayıp saçlarımı düzelttikten sonra kapıyı açıp ışığı kapatıyorum. Koridorda ilerlerken neredeyse yüksek sesle gülecektim. Sanki bir tebrik kartı reklamında yürüyor gibiyim. Her şey çok rahat ve kapsayıcı, tıpkı Landry'lerin bana hissettirdiği gibi.

Lincoln onu bıraktığım yerde durmuyor. Mutfağa bakıyorum ama onu göremiyorum. Döndüğümde, pencereden ön verandada biri Lincoln'e ait olduğu tartışmasız iki cesedin dış hatlarını yakalıyorum. Parke üzerinde ilerliyorum ve diğer taraftan onun sesini duyduğumda elim kapı kolunda.

"Evet Sienna," diyor, sesi alçak ve yumuşak. "Evet. Ondan çok hoşlanıyorum."

"Ben de ondan hoşlanıyorum."

Gülümsüyorum ve kapıyı açıp kulak misafiri olmamam gerektiğini biliyorum. Ama seslerini tekrar duyduğumda merakım beni ele geçiriyor.

"Gerçekten iyi birine benziyor," diye devam ediyor Sienna. "Bence o da senden gerçekten hoşlanıyor."

"Sevilmeyecek ne var?"

Ben kendi kahkahamı bastırırken Sienna ona gülüyor.

Sienna, "Seni sevdiğini söylemedim, göt herif," diye şaka yapıyor. "Senden hoşlanıyor dedim. Ama madem konuyu açtın ..."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki duymalarından korkuyorum. Boştaki elim ağzımı kapatıyor ve diğer elimi kapı kolundan çekiyorum. Lanet kapıyı şimdi açmayacağım.

"Onu seviyor musun, Linc?"

Ayakkabılar verandada gıcırdıyor, ardından zincir takırtısı gibi bir ses geliyor. Sonra tekrar tıkırdıyor. Lincoln cevap verdiğinde, sesi biraz daha uzaktan geliyor.

"Sanırım öyle." Sözleri, biraz uzakta olsa da, bir çan kadar net. Hem ses hem de anlam olarak ve kalbim onları kendi etrafında sarıyor. "Sanırım onu seviyorum."

"Neden? Neden o? Onu sevmediğimden değil, ama merak ediyorum."

"O harika bir insan," diyor. Ona bakmadan gülümsediğini ve çimenlerin üzerinden dışarıya baktığını anlıyorum. "Dani zeki, komik ve her şeyi önemsiyor. Sadece nasıl göründüğünü ya da benim nasıl göründüğümü ya da sözleşmemi değil. Bunu hiç sormaz. O m z u m u soruyor ama oyunu sormuyor. Asla."

Sienna yumuşak bir sesle, "Bunu sevdim," dedi.

"Ben de." Zincirler yine takırdıyor. "O türünün tek örneği, Sienna."

"Bu konuda ne yapacaksın?"

Cevabını beklerken boğazım daralıyor. Elim yanımda titriyor ve kapıdan içeri dalmak istiyorum çünkü cevabına hazır olup olmadığımı bilmiyorum - her iki durumda da.

"Bu böyle," diyor. "Onunla tanışmak beni bir konuma getirdi."

"Köpek stili gibi mi?" Sienna gülüyor.

"Hayır," diye iç geçiriyor. "Sanki ... ... Şampiyonluk maçında kalede duruyorum. Üç sayı gerideyiz ve kaleler dolu. Tam sayı. Mükemmel atış geliyor ve eğer vurmazsam aptalın tekiyim."

Nefes alışımı duydum. Başka kimse var mı diye arkama bakıyorum. Oda boş, mutfaktan gelen kahkahalar fuayeye damlıyor. Elim kalbimin üzerinde uzanırken gözlerim yaşlarla doluyor.

"Salıncağı tanımlamak ister misin?" Sienna kıkırdıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, sonra elimi dudaklarıma daha sıkı bastırıyorum.

"Sadece . . . Orada kararsız olamam Sienna. Bunu çok fazla düşünemem, kararımı tekrar gözden geçiremem. Evet, bir top olabilir. Bunun garantisi yok. Ama bütün göstergeler bunun hızlı bir top olduğu yönünde ve bu da benim sıkışıklığım. Falsolu bir top olabilir. Bir zafer parıltısı içinde vurabilirim. Ama bu yine de bir zafer. Yine de bu şansa değerdi."

Ellerimin tersiyle gözlerimi fırçalıyorum. Kalbim sanki bir 4 Temmuz finalinde patlayacakmış gibi hissediyorum.

Nedense bunları başkasına söylediğini duymak bana çok daha anlamlı geliyor. Sienna'ya bunları söylerken kendini mecbur ya da baskı altında hissetmiyordu. O anın sıcaklığıyla söylemedi. Ciddiydi. Bundan eminim ve buna dayanamıyorum. Kapıyı iterek açtım. Onu görmem gerek. Ona sarılmalıyım. Falsolu atışları düşünmeye başlamadan önce benim de aynı şekilde hissettiğimi bilmesine ihtiyacım var.

"Hey," diyorum, verandaya adımımı atarken muhtemelen biraz fazla yüksek sesle. Lincoln parmaklıklara yaslanmış, vücudu verandadaki salıncakta oturan kız kardeşine dönük. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Sienna ayağa kalkıyor, kardeşine bilmiş bir bakış fırlatıyor ve sonra bana doğru geliyor. "Merak etme. Linc'le bir dakikalığına da olsa hasret gidermek güzeldi. Ben içeri girip Ford'un ne yaptığına bakacağım. Henüz ona yeterince cehennemi yaşatmadım."

Lincoln arkasından, "Birazdan görüşürüz," diye sesleniyor. Yalnız kaldığımızda bana elini uzatıyor. Hiç düşünmeden ona doğru gittim. Ama elini tutmadım. Onun yerine kollarımı beline doluyor ve başımı göğsüne gömüyorum. Saatler önce sürdüğü kolonyanın kokusu, etrafımızı saran çam ağaçlarıyla karışıyor.

Bir eli sırtımın alt kısmını buluyor, diğeri başımın arkasını okşuyor. Hayatımın en güvenli, en sevdiğim anı. Nasıl olduğundan emin değilim çünkü tek kelime etmiyor. Beni hiçbir şeyden kurtarmıyor. Söz verilmiş ya da ima edilmiş bir açıklama yok.

Belki de Çiftlik'te hissettiğim sevgidir. Sanırım bir şekilde beynime bulaşmış olabilir. Ondan uzaklaşıp gözlerinin içine bakıyorum ve yanılıyorum. Havadaki aşk değil. O yeşil gözlerde gömülü olan aşk.

"Hadi biraz yürüyelim," diye fısıldıyor. Elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirerek beni merdivenlerden aşağı indiriyor. Güneş zar zor sarkıyor, mor ve pembelerin patlamasıyla son bir veda gönderiyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Evin köşesini döndükten sonra ışıklardan uzaklaşıp iyi aşınmış gibi görünen bir patikadan aşağı iniyoruz. Küçük bir tepeden aşağıya, ağaçların arasına doğru uzanıyor. "Burada ayılar ya da kurtlar yok, değil mi?"

Gözlerini deviriyor ve benimle alay ediyor. Onu patikanın dışına itiyorum, bu da onu güldürüyor. Ben daha konuyu açamadan, ağaçlar bozulmamış küçük bir gölün etrafını sarıyor. Büyük değil, belki

birkaç dönümlük bir alanı kaplıyor. Sağ tarafta bir iskele ve onun ötesinde de bir kaydırak var. Soluk ışıkta, suyun iç kısımlara doğru ilerlediği bir bölümün üzerinden geçen bir zip hattı gibi görünen şeyi de görebiliyorum.

Gözlerimi kapattığımda parlak, güneşli bir yaz günü hayal edebiliyorum. Landry yüzlerinin hepsi gülümsüyor, sesleri kahkahalarla dolu, yüzerken su sıçrıyor, rahatlıyor ve suyun tadını çıkarıyorlar. Ve birbirlerinin.

"Hey," diyor Lincoln, beni önüne getirerek. Gözlerimin içine bakıyor. "Nasılsın? Gerçekten. Bu biraz bunaltıcı olabilir."

"Bu harika, Landry. Gerçekten. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Göl mü? Ev mi? Hiç böyle bir şey görmedin mi?"

Omuz silkiyorum. "H e p s i , sanırım. En çok da ailen. İnanılmazlar."

Yüzünü gurur kaplıyor. "Öyleler, ha?"

"Bir gün bir ev dolusu çocuk sahibi olmayı umut etmeme neden oluyor."

Parmakları yeniden omuzlarıma dolanırken boğazı düğümleniyor. "Belki küçük Landry's?"

"I . . ." Gülüyorum, zaman kadar eski bir savunma mekanizması. "Lincoln, ben . . . Bunu gerçekten söyledin mi?"

"Çok mu erken?" Her zamanki şakalarından biriymiş gibi davranıyor ama değil. Yüzündeki çizgilerde saklı endişeyi görüyorum. İşler ciddileşmek üzere.

"Çocukları seviyorsun," dedim. "Bu yüzden parayı hastaneye bağışladın."

Başını yana eğiyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bana yalan söyleme,

Landry." "Ben değilim. I-"

Parmak ucum pürüzsüz dudaklarının ortasına bastırıyor. "Yalan söyleme," diye fısıldıyorum. "O sendin."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" diye soruyor, ağzı parmağımın üzerinde hareket ederken. Sesi bozuk ve aptalca geliyor ve ben gülerken dişleriyle parmağımı ısırıyor.

"Çünkü seni tanıyorum," diye fısıldıyorum.

Güneş arkasından batıyor, uzun yapraklı ağaçların altına düşüyor. Bu, yüzünün açılarını çok daha sert hale getiriyor. Sadece güneşin sıcaklığı kaybolduğu için değil, bakışlarının solan ışıkta yoğunlaşması nedeniyle de ürperiyorum.

"Beni tanıyorsun," diyor, elinin tersiyle şakağımdan yüzümün yan tarafına doğru ilerleyip belime iniyor. "Ve eğer bir şeyi bilmediğini düşünüyorsan, bana sormanı istiyorum."

Bu konuşma hız kazanıyor. Lincoln'ün gideceği yere varma konusundaki kararlılığı ortada. Sadece bayılmamaya çalışıyorum.

Kafamda milyonlarca düşünce dönüyor. Buna hazır mıyım? Mantık ve risk değerlendirmesini düşünerek beynimle hareket edip nefes mi alacağım? Yoksa kalbimin sesini dinleyip devam mı edeyim?

Sırıtıyor ve kesin olan bir şey var: Vajinamı takip edemiyorum.

"Beni tanıdığını mı sanıyorsun Dani?"

Başımı sallıyorum. Ya da öyle sanıyorum. Emin değilim. Bakışlarında ve etrafımızdaki cırcır böcekleri korosunda kayboluyorum.

"Bunu en son söylediğimde benden ayrılmaya çalışmıştın," diye gülüyor. Ama gerçek değil. Bu boğuk bir versiyon, kırık

Onda pek sık görmediğim bir sinir setiyle. "Ama tekrar söylemek istiyorum. Ve senin de bunu düşünmeni istiyorum."

Bana doğru adım atıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Hiç düşünmeden kollarım yukarı uzanıyor ve omuzlarından sarkıyor, onunki de belimi bulup beni kendine doğru çekiyor.

"Beni bu yüzden buraya getirdin, değil mi?" Alay ediyorum. "Beni kaçamayacağım bir ormana getirdin."

"Çok doğru," diye gülüyor ve beni nazikçe öpüyor. "Seni buraya sana uygun erkek olduğuma ikna etmek için getirmedim. Gerçekten tatilin tadını çıkarmanı, rahatlamanı ve aile dediğim bu grupla eğlenmeni istiyorum. Ama gerçekten, gerçekten, bunu düşünmeni çok isterim, belki ..."

"Belki ne, Landry?"

Yüzü kızarıyor. "Bunun için beni uğraştıracaksın, değil mi?"

"Kesinlikle."

Nefesini üfleyerek benden başka her yere bakıyor. Gözleri nihayet benimkileri bulduğunda gülümsüyorum. Gülümsememek mümkün değil.

"Aramızdaki bu şeyi büyük liglere taşımayı düşünürsen sevinirim," diyor. Omuzlarını geriye atıyor, sanki küçük teklifinden gurur duyuyormuş gibi. Bütün bunlar beni kıkırdatıyor. "Bana mı gülüyorsun?"

"Büyükler mi? Gerçekten mi, Landry?"

"Evet," diye alay ediyor. "Şu anda ikinci ligdeyiz. Pratik yapıyoruz, zamanlamamızı ayarlıyoruz. Ama tatlım, zamanlamamız kusursuz. Eğer daha iyi olursa, seni yatağımdan çıkarmayacağım."

"Beni iyi vakit geçirmekle kışkırtma," diye göz kırpıyorum.

"Bizi birinci lige taşımak istiyorum. Tümseğe hücum et ne zaman istersem."

"Aman Tanrım," diye gülüyorum.

"Bazı gündüz maçları yapın, belki bir ya da iki çift maç. Ve ne zaman istersen ilk ben gireceğim bebeğim." "Beyzboldan b a h s e t m i y o r s u n, değil mi?" Ben de diyorum, kalçalarımın birbirine kenetlendiğini hissettim. "Hayır."

Parmakları bel kemerimin üstünden geçiyor ve arkalarında ateşten bir iz bırakıyor. Vücut ısım, Pepper'ın çorba hakkındaki fikrini değiştirmesinden daha hızlı yükseliyor.

"Landry. . ." Yalvarıyorum.

"Evet de." Nefesi yanağımda sıcak.

İsteğe odaklanmaya çalıştıkça, bunu yapmak daha da zorlaşıyor. Bedenim bu adam için isyan ediyor. Kalbim hücuma geçiyor. Beynim, hala zayıf bir kırmızı uyarı ışığı yanıp sönüyor olsa da, teslim oluyor.

"Sen kazandın," diyorum, ellerimi boxer külotunun lastiğinin altına sokmaya çalışarak.

"Bu evet anlamına mı geliyor?"

"Kahretsin, Landry," diye soluyorum, kolanını elime alarak. "Beni duymadın mı?"

Karın kaslarımı sıyırıyor ve göğüslerimi sütyenimden çıkarıp kupların üzerinde bırakıyor. Serin akşam havası meme uçlarımın tepe noktası oluşturmasına neden oluyor.

"Seni duydum," diyor. "Ve bir evet duymadım."

Önümde çömeldi. Gömleğim çeneme kadar kalktı. Dili dışarı fırlıyor, bir meme ucuma dokunuyor, sonra aynısını diğerine yapıyor. "Evet?" diye soruyor.

Hem derin bir nefes alıp hem de yüzünü ellerimin arasına alarak, gözlerinin içine bakabilmek için onu geri çekiyorum. "Evet, Landry. Ama şimdi beni eve götürmen gerekecek."

Dudakları göğsümün üzerinde geziniyor. "Benim için bir zevk olacak."

Danielle

Kuştüyü yorganlar ve bembeyaz çarşaflarla kaplı yatağa giriyorum. Duştan yeni çıkmışım ve üzerimde Lincoln'ün Okları tişörtlerinden biri var, eve döndüğümdeki kadar pis kokmuyorum. Kumaş yığınının derinliklerinde Lincoln'ü bekliyorum.

Merdivenlerden kahkahalarının süzüldüğünü duyuyorum, Ford'a ait olduğunu düşündüğüm bir ses. Yola çıktığımızda ve Ford'un orada durduğunu gördüğümüzde Lincoln'le aralarında bir şaka geçmişti. Ne hakkında olduğundan emin değilim, ama birbirleriyle dalga geçme şekilleri, onlarla böyle bir yakınlığım olmasını dilememe neden oldu.

Kapı gıcırdayarak açılır ve Lincoln içeri girer. Nefis vücudunu örten tek şey bir çift koyu gri şort. Duştan çıktığı için hâlâ nemli olan saçları, odanın karşısındaki masa lambasından yayılan ışıkta parlıyor.

"Her yerime iğneler battı," diye gülerek yatağın yanındaki masaya bir bardak buzlu su koydu. "Emin değilim

Bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündük."

Lambayı kapatıyor ve şortunu çıkarıp yanımdaki yatağa tırmanıyor. Ben de yanına sokuldum.

"Çok fazla düşündüğümüzü sanmıyorum," diye kıkırdıyorum. "Yani, sonuçlarını değil."

"Kendi adına konuş." Eli sırtımın alt kısmında düzleşene kadar omurgamda geziniyor. "Sözleşmemizi güvence altına alıyordum."

"Bay Landry, anlaşma şeklinizi beğendim."

Kıkırdamasıyla yanağım zıplıyor. "Ve noktalı çizgiyi imzalama şeklini seviyorum," diyor.

Kapı çalındı. Lincoln kıkırdarken ben irkilerek kendimi battaniyenin altına gömüyorum.

"Uygun giyinmedim," diye tıslıyorum, yardım için ona bakıyorum.

"Korunuyorsun," diye tam olarak fısıldamıyor. "İçeri gel."

Sarı saçlı bir kafa köşeden bakıyor ve ışığı yakıyor.

"Hey, kardeşim!"

"Hey, Camilla." Lincoln yatak başlığına yaslandı. "Buraya gelmenin zamanı gelmişti."

"Özür dilerim. Daha erken gelmeliydim. Elim kolum bağlandı."

"Ne yapıyorsun?"

Bu kızı hiç tanımıyorum ama neler olduğunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok. Gergin, dikkatli ve belli ki aşık. Soyunuk halime rağmen ona sırıtıyorum. Gözleri yüz ifademi kaydediyor ve temkinli de olsa sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Özür dilerim," dedi bana. "Ben Camilla. Ya siz?"

"Swink, bu Danielle," diyor Lincoln, "Dani, bu da Camilla."

Selamlaşıyoruz ve Lincoln'ün sorusunu unuttuğu için biraz rahatlamış görünüyor. Ağzı açıldığında ve gözlerinin arasındaki o çekimi gördüğümde, ilk ben konuşuyorum.

"Annen pişirmeye başladı mı?" diye sordum.

Camilla'nın omuzları rahatlayarak çöküyor. "Evet, öyle," diyor telaşla. "Sienna ve Ford ona yardım ediyor. Sanırım fırına bir karamela turtası, bir balkabağı turtası ve kahvaltı için de bir kahveli kek koydu."

"Vay canına. Kahveli keke bayılırım," diyorum.

Ne yaptığımı anlayan Camilla kıkırdıyor. "Ben de öyle. Ben bir duş alıp biraz uyuyacağım. Sizinle sabah konuşuruz."

Biz daha fazla konuşamadan kapı kapanıyor. "İyi

birine benziyor," diyorum esneyerek.

"Oyunu üzerinde çalışması gerekiyor."

"Ne?" Gülüyorum.

"O korkunç bir yalancı. Ailemin ona neler olduğu konusunda kafasının nasıl bu kadar karıştığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tahminin nedir?"

"Swink'in babasının onaylamayacağı bir erkek arkadaşı var."

"Sence?" Tabii ki haklı. Olan şey tam olarak bu. Bundan eminim. Ama Lincoln bunu nereden biliyor?

Lincoln gülüyor ve hızlı bir manevrayla onu kucaklamamı sağlıyor. "Belli değil mi?"

"Evet," diye kıkırdıyorum. "Sanırım öyle."

"Graham işin özüne iniyor. Elbette, güvenli olduğu sürece ne isterse yapabilir."

"Ne kadar da ağabeyce bir laf," diye gülüyorum.

Omuz silkiyor. "Başka ne belli biliyor musun?"

"O da ne?" Altımda sertleştiğini hissederek söylüyorum. Gömleğimi yukarı doğru kıvırarak, açıklığım onun şaftına oturacak şekilde hareket ediyorum.

Göğüslerimi tekrar tutarken göz bebekleri büyüyor. "Hatırlamıyorum."

"Ah, hadi ama Landry. Odaklan," diye şaka yapıyorum. "Oh, gayet iyi odaklandım."

Kalçalarımı dairesel hareketlerle döndürerek beni ne kadar ıslattığını hissetmesine izin veriyorum. "Henüz bana dokunmadın bile, ama bunu hissediyor musun?" Soruyorum, kadifemsi uzunluğu klitorisimin üzerinde kayarken dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor.

Karnımı itiyor, beni geriye doğru sallıyor. Parmakları etime doğru kayıyor. Baskı daha fazlasını istemek, hayır, ihtiyaç duymak için yeterli. Kalçalarımı eline doğru sallayarak, vücudumdan geçen yoğunluğu biraz olsun hafifletmeye çalışıyorum ama o beni reddediyor. İtiraz etmeye, düpedüz yalvarmaya başlıyorum ki bakışları nefesimi kesiyor.

"Amını sonuna kadar açacağım ve adımı haykırmamaya çalışmanı izleyeceğim," diyor, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Kulağa nasıl geliyor?"

"Lütfen." Hissettiğim arzunun her zerresi bu kelimeyle renkleniyor. Bakışlarındaki açlık yoğunlaşıyor. Zaten alev alev yanan bir cehenneme benzin döker gibi, bana bakışı neredeyse beni uçurumun kenarına gönderiyor.

Lincoln buraya taşıdığı bardağa uzanır ve uzun, becerikli parmaklarını bardağın içine sokar. Bir parça buz parlıyor

başparmağı ve işaret parmağı arasında.

Soğuk bacağımın yan tarafına çarptığında nefesim kesiliyor. Tenim soğuk ve ıslak, diğer yerlerdeki sıcaklıkla tam bir tezat oluşturuyor.

"Landry," diye yarı uyarıyorum, yarı inliyorum. Küpü tenimde tembel daireler çizerek yavaşça kaydırıyor ve sonra kalçalarımın tepesine doğru götürüyor. "Yapamıyorum. Beni öldürüyorsun."

Sadece gülümsüyor. Küp hızla eriyor, su bacağımdan aşağı ve onun yanına damlıyor. Rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Gözlerim çırpınarak kapanıyor, yanan göbeğimin hissi ve donmuş suyun serin öpücüğü neredeyse ezici. Vajinam onun sikine doğru eğiliyor, uzunluğunda yukarı ve aşağı kayıyor.

"Ah!" diye nefes alıyorum, daha soğuk bir başka küp bacağımın iç köşesine dayanıyor. Bu sefer, neredeyse dizime gelene kadar işkence edercesine yavaşça aşağı çekiyor. Sonra ağzına atıyor.

"Tadı güzel," diye muzipçe sırıtıyor. "Ama olabileceği kadar iyi değil."

"Ne yapıyorsun sen?" Soğukkanlılığımı kaybederek inliyorum. "Kahretsin, Land-"

Beni sırtüstü çevirirken sözlerim bir kıkırdamayla kesiliyor. Dizlerim omuzlarının üzerinde, elleri kalçalarımı ayırıyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan ağzını açıklığıma dayadı.

Bir nefes üflüyor. Ateş gibi sıcak, kendi arzusu neredeyse tenimi eritiyor. Tam uyum sağladığım sırada, hala ağzında olan buz küpünden bir ürperti geliyor. İkisi arasındaki karışım, sıcak ve soğuk, seksime karşı, beni aşırı hızda ateşliyor.

Dili bana dokunduğunda "Tanrım," diye inliyorum. Dilinin ucuyla klitorisimin etrafında dönüyor ve farklı kısımlar temas ettikçe hem sıcaklığı hem de serinliği hissediyorum. Heyecan verici ve tek yapabildiğim başımı yastıklara gömmek ve kalçalarımı öne doğru itmek.

Yarığımı nazikçe yalıyor, sonra çizgisini geri çekerken daha kabaca. Beni sadece onun için tamamen açık tutarken başparmakları kalçalarımı itiyor.

"Bunun tadı çok daha güzel," diye neredeyse homurdanıyor, kelimeler ağzımın içinde yankılanıyor. Gözlerim açık, zihnim hala duyumların saldırısından dolayı sisli, ama bir şey kristal berraklığında: o.. Yani. Çok. Ateşli.

Bacaklarımın arasından beni izliyor, dili dışarı fırlıyor ve dudaklarına sürtünüyor. "Tadın çok güzel bebeğim."

Ona esprili bir yorum yapmak, karşılık vermek istiyorum ama yüzünü vücudumdan birkaç santim uzakta görmek beni suskunlaştırıyor. O da bunu fark etmiş olmalı ki göz kırpıyor.

Önce bir, sonra iki parmağını içime sokuyor. Onları içeri ve dışarı hareket ettiriyor, gözlerini benden hiç ayırmıyor. "Ne istiyorsun, Dani?"

"Beni becermeni istiyorum." "İstiyor musun? Emin misin?"

"Evet," diyorum ama sonra başını eğiyor ve dudakları klitorisimi tekrar kaplıyor. Şişmiş tomurcuğu ağzına alıyor, diliyle fiskeliyor. Parmakları saldırılarını hiç durdurmuyor, beni yüksek bir çılgınlığa sürüklüyor.

"Emin misin?" diye mırıldanıyor bana karşı, tekrar ağzına almadan önce klitorisime sertçe vuruyor.

"Evet," diye inliyorum. "Hayır demek istedim. Tanrım, hayır. Bunu yapmaya devam et. Oh, Tanrım . . ."

Kalçalarım onun hızıyla hareket ediyor, umutsuzca aciliyeti artırmaya çalışıyorum. Yukarı, yukarı, yukarı gidiyorum, ta ki o durduğunda sadece bir renk bulanıklığı görene kadar.

Dizlerinin üzerine oturur ve elinin tersiyle yüzünü siler. "Buraya gel," diye talimat veriyor. Aleti elinde, tabandan uca doğru okşuyor. "Üzerime otur."

Hayatımda bir yatakta hiç bu kadar hızlı koşuşturmamıştım. Yüzüm ona dönük bir şekilde kucağına oturdum. İçime girebilmesi için yükseliyor, bacaklarımı sırtına doluyorum. Uzun ve ağır bir itmeyle içeri giriyor. İçim yanıyor, beni her yönden dolduruyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyor, gözleri başının arkasına kayıyor. "Her seferinde daha iyi hissettiriyor." Eli kıçımın yuvarlaklığını kavrıyor, uzunluğuna alışırken beni yukarı ve aşağı yönlendiriyor. "Sikimin etrafında gerilmiş çok iyi hissediyorsun."

"İçimde çok iyi hissediyorsun," diyorum, bana verdiği tepkiyi izliyorum. Tadımı çıkar.

Elleri kıçıma gömülüyor, ağzı gevşiyor. O güzel yeşil gözleri, şimdiye kadar duyduğum en seksi şey olan bir inilti havayı delerken sıkıca kapanıyor.

Evde yalnız olmadığımızın bilinciyle, sesi bir öpücükle yutuyorum. Titreşimler ağzımda karıncalanıyor, bedenimde dans ediyor. Saçlarım onun avucuna dolanıyor ve beni hayatı buna bağlıymış gibi öpüyor. İçecek bir şey arayan çaresiz bir adam gibi ve ben de vahayım.

İçime girip çıkıyor, vücudu beni ne kadar çok istediğini söylüyor. Sanki bu yetmezmiş gibi.

Temiz.

"Seni istiyorum Dani. Seni her şekilde istiyorum," diye fısıldıyor kulağıma. Elleri vücudumda dolaşıyor ve sonunda göğüslerimde bitiyor. Onları avuçluyor, meme uçlarımı iki parmağının arasında yuvarlıyor ve işte bu kadar. Bu bir düğme, bir orman yangını başlatan tetik.

"Landry. . ." Başım geriye düşüyor, ayak bileklerimin kilidi açılıyor. Omuzlarım sarkıyor ve nemli saçlarımın uçlarının kıçımın üst kısmına değdiğini hissedebiliyorum.

"Sikime gel."

Hızı artıyor, bedenlerimiz birlikte çalışıyor ve birilerinin duyup duymaması umurumda bile değil.

"Landry," diye inliyorum, heceler uzadıkça sesim artıyor. Daha sert vuruyor, ağzı benimkini buluyor ve çığlık atmamı imkânsız hale getiriyor. Ellerim kaslı omuzlarında, onun üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyorum. "Ah!" diyorum ama bu boğuk bir inilti. Vücudum eğildi, böylece beni doldururken klitorisimin üzerinden geçiyor, fitil ateşlendi.

Elleri kıçıma girmeden önce göğüslerimi sıkıyor. Etin yanması. Ağzının ısırığı boynuma değiyor. Kendi boşalmasını bulurken içimdeki sikinin kabarması.

Hepsi çok fazla.

Hepsi yeterli değil.

Vücudumu kasık kemiğine dayayarak kendimi ona doğru itiyorum. Başı geriye düşüyor, adem elması boğazında sallanıyor. Bomba patlıyor.

Orgazm olurken bedenim titriyor, bacaklarım sallanıyor. Başım omzuna düşüyor ve beni ele geçirirken çığlık atmamak için alt dudağımı sıkıyorum. Onun

Dudakları kulağımın dibinde ve dişlerini sıkarak fısıldadığını duyabiliyorum ama ne dediğini anlayamıyorum. Sadece bu mutluluğun içinden geçmeye odaklanabiliyorum.

Nefeslerimiz kesik kesik, bedenlerimiz terden bir parıltıyla kaplı. Birbirimize dönük oturuyoruz, başım omzunda, parmakları sırtıma bir dizi desen çiziyor.

Ev sessiz, ay alçakta ve pencerenin dışında parlak. Bu çiftlik evinde Lincoln'e sarılmış otururken, dünyamda ilk kez her şey kesinlikle mükemmel görünüyor.

Lincoln

"Lanet olsun, askerlik seni forma sokuyor, ha?" Ellerim dizlerimde, çiftlik evinin önünde eğilmiş nefes alıp veriyorum. "Siktir, Ford. Hatırlat da bir daha seninle koşmayayım."

Pislik herif ayağa kalkıyor, zar zor soluklanmış görünüyor ve beni eğlenerek izliyor. "Formda olman için sana para mı ödüyorlar? Belki de güvenlik şirketini unutup beyzbol oynamaya giderim."

Buna cevap vermeye bile tenezzül etmiyorum. Ayrıca, hala nefes alamıyorum.

"Ford senin de kıçını tekmeledi mi?"

Kafamı kaldırdığımda Graham'ın bize doğru geldiğini görüyorum. Kot pantolon ve yeşil polo tişörtüyle Graham'ın toplum içinde olabileceği kadar rahat görünüyor.

"Seni onunla koşmaya zorluyor mu?" Sonunda ayağa kalkabildiğim için soruyorum.

"Bir kere. Bir keresinde onunla koşmuştum," diye gülüyor Graham. "Ölmek isteyeceğim kadar sert koşmaktansa tek başıma koşarım."

"İkiniz de amcıksınız," diye gülüyor Ford. "Duş almaya gidiyorum. Ben çıkmadan bütün turtayı yemeyin." Merdivenlerden yukarı çıkıp eve girmesini izliyoruz.

"O bir canavar," diye gülüyorum. "Lanet olsun. Beni neden uyarmadın?"

"Çünkü sana ders verilmesini izlemek eğlenceli. Ne diyebilirim ki?" Ellerini ceplerine sokuyor. "Danielle nerede?"

"Hazırlanıyorum." Odamda, eski cüppelerimden birini giymiş, elinde kahve fincanı, nasıl göründüğünü düşünüyorum. "Tabii o aşağı inmeden önce yukarı çıkıp onu hazırlayamazsam."

Graham gülüyor, saati sabah güneşinin ışığını yakalıyor. "Barrett daha gelmedi mi?"

"Evet, o, Ali ve Hux mutfakta." "Onunla daha

sonra konuşmam gerek."

"Şükran Günü'nde iş yok, G," diye homurdandım. "Bize iş konuşmadan geçireceğimiz bir gün ver, tamam mı?"

"Keşke." Yüzünü buruşturdu. "Asistanım yeni sevgilisiyle birlikte Maine'e taşınmaya karar verdi."

"Neden oraya gitsinler ki? Hava soğuk."

"Görünüşe göre bir yatak ve kahvaltı açıyorlar. Bana sorarsan kötü bir fikir. Onu yaklaşık iki aydır tanıyor ve tüm yatırımlarını ve hesaplarını bu adama bağlıyor. Ama ne yapabilirim ki?"

"Hiçbir şey."

"Aynen öyle," diye iç geçiriyor. "İzlemesi çok zor. Her neyse, istifa etti. İki hafta önceden haber vermek yok, nezaketen aramak yok. Sadece onu aldı

kontrol etti ve tatilden sonra dönmeyeceğini söyledi."

"Kahretsin. Berbat bir durum. Ne yapacaksın?"

"Biliyorsam ne olayım," diye tekrar iç geçiriyor. "Sıcaklıklardan nefret ediyorum. Her küçük şeyi açıklamak zorunda kalmaktansa hepsini kendim yapmayı tercih ederim. Umarım Barrett'ın elinde işe alabileceğim biri vardır."

"Paulina'yı işe alın," diyorum ve şüphesiz gelecek olan itiş kakışa hazır oluyorum. Öyle de oldu. Beni birkaç adım geriye savurdu.

"Sen bir pisliksin," diye gülüyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Dani ile paylaştığımız odanın penceresini görüyorum. Damarlarımda bir heyecan kabarcığı dolaşıyor. "Hey, ben duş almaya gidiyorum. Birazdan görüşürüz."

"Yalan söyleme," diye şaka yapıyor.

"Tamam," diyorum, koşarak merdivenlere doğru giderken. "Kız arkadaşımı bulacağım, kirleneceğim, duş alacağım ve sonra seni göreceğim."

Eve girerken arkamdan kıkırdadığını duyuyorum, merdivenleri çıkarken Barrett'a el sallıyorum ve koridorun sonuna geliyorum. Kapıyı iterek açtığımda köşedeki boy aynasının önünde duruyordu.

"Hey, güzelim," diyorum arkasından yaklaşarak. Yansımalarımız bize bakıyor. Benden bir baş ya da daha kısa, siyah saçları yüzünden geriye doğru toplanmış. Uzun çiçekli bir elbise ve kot ceket giymiş.

"Gerginim," diye fısıldıyor, alt dudağını dişlerinin arasında sıkarak.

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Aşağıda hepsini duyabiliyorum. Ya . . . Ya uyum sağlayamazsam? Ya bugün kendimi garip hissedersem?"

"O zaman buraya geliriz ve gitme vakti gelene kadar kendimi senin içine gömerim," diye omuz silkiyorum. "Kulağa kolay geliyor."

Kıkırdayarak arkasını döndüğünde bana vuruyor. "Tek yönlü bir aklın var."

"Ne demek istiyorsun?"

Sırıtıyorum. "Hoşuma gitti."

Onu öpüyorum ve daha önce giydiği bornozu alıyorum. "Duş almam lazım."

"Ne yapmalıyım?" diye yutkunuyor. "İzlemek ister misin?"

"Evet," diye mutlu bir şekilde iç geçiriyor.

Gülüyorum, akşam yemeğinde giymek için bir kot pantolon ve kırmızı yakalı bir gömlek seçiyorum. "Git ailemle konuş. Sadece karışıma atla."

"Bilmiyorum..."

"Seviyorum," diyorum, başının üstünü öperek. "Seni sevecekler ama söyledikleri her şeye inanma. Şimdi git kendini evinde hisset."

Burada durup onunla bu konuda konuşursam, sonunda benimle banyoya gelecektir. Ve eğer bu olursa, onu soyacağım. Ve bu olursa, sevişiriz ve bu da yemeğe geç kalacağımız anlamına gelir. Bu da çok üzgün bir annem olacağı anlamına gelir ve hepimiz bundan ne pahasına olursa olsun kaçınırız.

Ben de onu odamızın ortasında bırakıp koridora çıktım.

Danielle

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim.

Mutfaktaki kargaşaya yaklaştıkça endişem artıyor. Bir sürü ses, müzik, kahkahalar, hatta televizyondaki maçın sesi birbirine karışarak sessizliğe alışkın biri için biraz bunaltıcı bir atmosfer yaratıyor.

Mutfağa gitmek yerine sola dönüyorum ve temiz hava almak için verandaya çıkıyorum. Dışarıda kimse yok, sadece evin önündeki gözyaşı damlası araba yolu boyunca bir sıra pahalı araba var.

Salıncağa oturup birkaç hızlı, derin nefes alıyorum. Buradaki hava çok huzurlu, ciğerlerimi sükûnetle dolduruyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Memphis'te, Boston'da ya da büyüdüğüm yer olan San Diego'da böyle değil. Bunu sevdim.

Kapı açıldı ve beni zıplattı. Graham dışarı çıkıp beni fark etti ve bana güven verici bir gülümseme verdi. "Seni korkutmak istememiştim."

"Yapmadın," diyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Elbette," diye gülümsüyorum. "Ben sadece... tüm bunlar benim için biraz yeni."

Kaşları çatıldı. "Senin için yeni olan ne?"

"Şu aile meselesi var ya. Ben tek çocuğum. Kuzenlerim ya da büyükannem ve büyükbabam yok. Bu biraz ..
."

"Bunaltıcı mı?"

"Sayılır."

"Olabilir, benim için bile." Verandada yürüyor ve parmaklıklara yaslanıyor. Lincoln kadar uzun boylu ve kaslı değil ama eminim kendine has bir

Gömleksiz muhteşem. Lincoln'ün düşünürken yaptığı gibi avluya bakıyor.

"Belki de iyi olup olmadığını sorması gereken kişi benim," diye not ediyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve sırıtıyor. "Ben iyiyim. Tabii bir işe ihtiyacın yoksa. O zaman harika olurum." "Bu hassas bir konuya benziyor."

Sert bir nefes üflüyor. "Hemen birini işe almam gerekiyor. Sekreterim az önce çekip gitti." Tekrar iç çekti.

"Çok nazikti," diye irkildim. "Emekli mi oldu? Hastalandı mı?"

"Daha da kötüsü," diyor, dönüp bana bakarak. "Aşık oldu."

"Ah," diye gülüyorum. "Aferin ona!"

"Belki, ama bu benim için korkunç bir şey," diye kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Sonunda biriyle yatıyorsun diye ülkeyi dolaşmana gerek yok. İnsanlar aşık olur ve en aptalca şeyleri yaparlar."

Bana karşı herhangi bir şekilde bunları söyleyip söylemediğini anlamaya çalışırken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Seni kastetmedim," diye homurdanıyor, yüzünde hâlâ bir sırıtma var. "Bunu merak ettiğimi nereden bildin?"

"Hayalet görmüş gibi bakman dışında mı?" diye gülüyor.

"O kadar belli miydi?"

"Aşağı yukarı." Arkasını dönüp bana bakıyor ve parmaklıklara yaslanıyor. Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve ben tahta salıncakta kıpırdanıyorum. Botlarımın parmakları yere sürtünüyor, ileri geri sallanmayı durduruyor. Beni rahatsız etmiyor, sadece yerinde. Graham Landry

Gördüğüm herkesten daha hızlı bir şekilde gündelik sohbetten sorgulamaya geçebiliyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," diyorum, hiç de öyle hissetmiyorum. "Kardeşimden neden hoşlanıyorsun?"

Sorusu beni suskunlaştırdı. Ne demek istediğini anlamaya çalışırken dudaklarım önce aralanıyor, sonra kapanıyor. "Üzgünüm, Graham. Anlamıyorum."

Neredeyse gülümsüyor. Neredeyse. "Biliyor musun? Boş ver." "Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Sen sordun. Şimdi açıkla." "Bak, bunu söyleyeceğim ve yanlış anlaşılabilir. Ama beni dinleyin."

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum, dudaklarımda hafif bir sırıtışla.

Gülmesini engellemeye çalışırken gözlerini kaçırıyor. "Yeterince makul." Boğazını temizliyor ve tekrar bana bakıyor. "Ben eleştirel bir adamım. Ayrıca bir sınırı aşıp grubun en ciddisi olduğumu söyleyeceğim. Bu yüzden diğerlerinden biri eve yeni bir kız ya da erkek getirdiğinde, bu genellikle çok iyi tanımadığım bir yüz oluyor çünkü bir daha geri dönmeyecekler."

"Yani kardeşlerin pul mu?"

"Evet," diye itiraf ediyor iyi huylu bir şekilde. "Ama sen, Danielle, farklısın. Bir süre daha burada kalacağını görebiliyorum."

Kalbim göğsümde çarpıyor ama sakin kalıyorum. Bu adama karşı öyle olmak zorundasın. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Buraya uyuyorsun," diye omuz silkiyor. "Lincoln'ü güldürüyorsun. Rahatlatıyorsun. Atış sayısından başka şeyler düşünmesini sağlıyorsun ve bu kolay bir iş değil," diyor çocuklar. "Linc'in içinde yıllardır görmediğim farklı bir şeyler ortaya çıkarıyorsun. Onun için çok özel olduğunu hissediyorum."

"Umarım öyledir. O benim için oldukça özel biri."

Graham, "Lincoln'ün kontratıyla ilgili bir toplantısı var," diyor.

Ve sonra aklıma geldi. Ayağa kalkıyorum çünkü oturmak beni ona karşı dezavantajlı hissettiriyor. Bu imaya kızmıyorum, anlıyorum. Ben de aynı sorunlarla büyüdüm. Ama kendimi açıkça ifade edeceğim. Çok net.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyorum doğrudan göz teması kurarak. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, eğer atılırsa ve bir daha beyzbol oynamazsa, muhtemelen daha mutlu olurum."

Graham'ın gözleri biraz daha büyür, ağzı hafifçe kapanır.

"Sözümü geri alıyorum," diye geri adım atarak nefesimi tuttum. "Bence Lincoln kendini kaybederdi ve ben bunu onun için istemiyorum. O bu oyunu seviyor."

Kelimeler dökülüyor ve göğsüme ne kadar sert çarptıklarını, bana gerçekliği hatırlattıklarını görmezden geliyorum. Gagalama düzenini. Tahta bir sopa ve bir deri parçasıyla oynanan bir oyuna kıyasla nasıl bir güvensizliğe sahip olduğumu.

"Bence o da seni seviyor," diyor Graham.

Omuz silkiyorum çünkü artık oyundan düşmüş durumdayım. Duygularımı kontrol etmek, odaklanmak ve hafta sonunun tadını çıkarmak için beynimle savaşıyorum. Gelecekte ne olacağını bilmiyorum ama ikimizin de mutlu olmasını istiyorum.

"Peki ya sen?" Bu konuşmayı tekrar ona döndürmeye çalışarak söylüyorum. "Bugün burada bir kız arkadaşın ya da karın olacak mı?"

Şimdi de katıla katıla gülüyor ve ağaçlara sığınan bir kuş sürüsü gönderiyor. "Ben çıkmıyorum."

"Sen aşka inanmayanlardan değilsin, değil mi?" Alay ediyorum.

"Aşka kesinlikle inanıyorum," diyor. "Bunu gördüm. Hatta şu anda aşık birine bakıyorum." Devam etmeden önce karşılıklı gülümsüyoruz. "Ama birini sevmek demek, gününüzün, hayatınızın kontrolünü ona vermek demek. Bu benim iyi olduğum bir şey değil."

"Ama gününüzü, hayatınızı başka bir insanla paylaşmak her şeyi çok daha iyi göstermiyor mu?"

"Günün belli saatlerinde, evet," diye göz kırpıyor. "Birinin üzerine titremek için fazladan boş saatim yok. İşin gerçeği bu. Kariyer açısından olmak istediğim yere ulaşmak, şirketimizi bir sonraki seviyeye taşımak için planlar yapmak için çok uzun yıllar harcadım. Bu işi seviyorum. Bu benim tutkum. Ve işe yarıyor çünkü bir sistemim var."

"Sen bir kontrol manyağısın." "Benim için sorun değil."

Kapı gıcırdayıp Lincoln dışarı çıktığında ağzı başka bir şey söylemek için açılıyor. Saçları şekillendirilmiş, yukarı ve yana doğru taranmış. Şarap rengi gömleği zayıf vücudunu sarıyor ve bacakları koyu renk kot pantolonla sergileniyor. Neredeyse inleyecektim.

"Hey, şimdi," diye takılıyor Lincoln yanıma gelerek. "Aklına bir şey gelmesin, G."

"Barrett'ın nasıl hissettiğine hoş geldiniz," diye gülüyor Graham. "Bir içki içmek için içeri giriyorum."

O gözden kayboluyor ve Lincoln beni kucaklıyor. Onu içime çekiyorum, kokusunun üzerime sinmesine ve yıpranmış sinirlerimi yatıştırmasına izin veriyorum.

"Bir bardak çay ister misin?" diye soruyor saçlarıma dokunarak. "Evet, lütfen."

Eve girmek yerine beni daha da yakınına çekiyor. "Bilmeni isterim ki," diye yutkunuyor, "burada olman gerçekten hoşuma gidiyor. Bugün duştaydım ve seni burada ailemle birlikte düşündüm ve kendimi hiç böyle hissetmemiştim."

Çenemi kaldırıyorum ve sabah güneşinin altında yüzüne bakıyorum. Dudaklarında şaka yok, gözlerinde dikkat dağıtıcı bir şey yok. Sadece daha önce hiç görmediğim basit bir duygu. Okuyabildiğimi düşündüğüm ve kesinlikle hissettiğim saf bir duygu.

Yapmamalıyım. Bu gibi şeylerin düşünülmesi gerekir. Yine de beni mantıklı düşünmekten alıkoyuyor ve kafamdaki tüm gevezelikleri sıralayamadan ağzım açılıyor. "Lincoln, ben-"

Ben daha gerisini söylemeden beni öpüyor. Nefesim kesiliyor, hiç beklemediğim bu jest karşısında şaşırıyorum. Söyleyemediğim için biraz hayal kırıklığına uğradım. Ama geri çekildiğinde gözleri parlıyor.

"Dani," diye kabalaşıyor, sesi çakıllı. "Ne söyleyeceğini biliyorum."

Başka tarafa bakmaya çalışıyorum, utanıyorum. Oh, Tanrım . . .

Uzaklaşmaya çalışırken kıs kıs güldüğünü duyuyorum. Utancım öfkeye dönüşüyor ve gözlerimi tekrar ona çeviriyorum, onu yakmaya hazırım ama olduğum yerde duruyorum. Gülümsemesi o kadar yumuşak ki kekeliyorum.

"İlk ben olmak istedim," diye fısıldıyor. "Seni seviyorum, Ryan Danielle."

Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Onu öperim.

Danielle

Sienna oturma odasının ortasında sırt üstü yatarken, "BİR ISIRIK DAHA YİYEMEM," diye inliyor. Duvara monte edilmiş televizyonda bir futbol maçı var. Bu oda geniş olmasına rağmen, bu kadar insanla tıkış tıkış hissediliyor. Bu harika bir şey. Hatta belki de mükemmel.

Ford'un yanındaki aşk koltuğunda Lincoln'ün kucağında oturuyorum. Graham ve babası kanepenin arkasında durmuş, ellerinde birer bardak koyu likörle bir şeyler tartışıyorlar. Camilla kız kardeşinin yanına uzanmış, telefonu yüzünde, Barrett ve Alison ise kanepeye kıvrılmış. Huxley elinde bir oyunla dev bir Arrows yastığına yaslanmış.

Vivian, ziyafetten başka bir kelimeyle tarif edilemeyecek bir yemek yaptıktan sonra hiç de kötü görünmeden içeri girer. Elinde atıştırmalıklarla dolu bir tepsiyle Barrett ve Alison'ın önündeki masaya oturur. "Bir şeyler atıştırmak isteyen var mı?"

"Anne, gerçekten mi?" Lincoln karnını ovuşturarak soruyor. "Yemeğe bakmak bile istemiyorum."

"Herkesi yılda birkaç günlüğüne eve getiriyorum. Sizi beslemek istediğim için kusura bakmayın," diyor. Önündeki manzarayı seyrederken gururla gülümsüyor. "Hepinizin burada olmasını seviyorum."

"Burada olmayı seviyoruz anne." Sienna ona bir öpücük kondurduktan sonra inliyor. "Ama gerçekten, çıkar şu yemeği buradan. Ugh. Çok. Dolu."

"Sen ne düşünüyorsun?" Vivian bana bakıyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ben çok iyiyim. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Önce Lincoln'e, sonra dizimdeki eline, sonra tekrar bana bakıyor. "Sadece küçük oğlumu mutlu et ve çizgiyi aşarsa haberim olsun."

Ford, Lincoln'ü bir tür kafa kilidiyle yakalayarak "Onun bebeği," diye alay ediyor. "Annesinin bebeği."

"Sen sadece kıskanç," Lincoln Gülüyor, Bir şekilde Ford'un elinden kurtulmak için manevra yapıyor.

Vivian gürültücü çocukları görmezden gelerek tepsiyi tekrar kaldırır. "Kimse bir şey istemiyor mu? Huxley? Kurabiye ister misin?"

"Şu içinde küçük şekerler olan çikolatalı olanlardan mı?" diye soruyor, oyununu bırakarak.

"Tabii ki. Onlar senin favorin."

Ayağa fırlar ve üç tane alır. "Teşekkür ederim, Vivian."

"Rica ederim."

Vivian tekrar mutfakta kaybolmadan önce Barrett uzanıp tepsiden bir salkım üzüm koparıyor. "Bak, Alison. En sevdiğin."

Hemen kucağındaki yastık kadar kızarır. Barrett fısıldamadan önce onları önünde tutuyor

kulağına bir şeyler söylüyor. Kız kıkırdarken ve kimseyle göz teması kurmayı reddederken eli bileğini sarıyor.

"Sır yok," diyor Lincoln kardeşine. "Onu böyle kızartan ne?"

Barrett kanaryayı yiyen kedi gibi sırıtarak, "İnan bana, harika bir hikâye," diyor. "Belki bir gün sana anlatırım."

"Dur!" Sienna ellerini kulaklarına götürerek ciyaklıyor. "Sadece tahmin edebilirim ve bu görüntüyü istemiyorum - alınma Alison."

Alison gülerek yastığı Barrett'a fırlatır ve kapıya doğru yönelir. "Ben tuvalete gidiyorum."

"Eminim öylesindir," diye takılıyor Barrett ona.

Vivian tekrar içeri girer ve kocasının yanında durur. Gürültü seviyesinden ya da odanın etrafına saçılmış dağınıklıktan hiç etkilenmemiş görünüyor. Ayakkabılar, ceketler, bardaklar, bardaklar, not defterleri ve dizüstü bilgisayarlar neredeyse halıyı kaplıyor. Bu fotoğrafı daha önce görmüş olsaydım, ürperirdim. Ama bunu deneyimlemeden önceydi. Vivian'ın bunu neden bu kadar çok sevdiğini anlıyorum. Ben de buna alışabilirim.

"Lincoln," diyor Harris oğluna. "Danielle'le hangi gün dönüyorsunuz?"

"Sabah ilk iş. Aslına bakarsanız, muhtemelen siz kalkmadan biz gitmiş olacağız."

"Noel'de evde olacak mısın?" Camilla soruyor. Bana tatlı bir gülümseme veriyor ve ben de ona karşılık veriyorum. "Noel arifesinde büyük bir kurabiye partimiz var. Seni de aramızda görmek isteriz Danielle."

Lincoln bacağımı sıkıyor ama ona bakamıyorum. Gözlerinde göreceğim her şeyden ve buna nasıl karşılık verebileceğimden korkuyorum.

"Ne yaptığımdan emin değilim," diyorum dürüstçe. "Kurabiye fırını kulağa eğlenceli geliyor."

"Kesinlikle burada olmaya çalışacağız," diye araya giriyor Lincoln. "Geliyor musun, Barrett?"

Sienna bağdaş kurup otururarak, "Nişanlı değilsen gelme bile, Barrett," diyor.

"Sienna!" Vivian onu azarlar.

"Ne? Alison burada değil. Alison burada değil. Onu utandırmıyorum. Sadece diyorum ki, yüzük takma zamanı geldi kardeşim."

"Katılıyorum." Camilla da doğruluyor ve omuz silkiyor. "Zili çal, Barrett."

"Kimse bana güvenmiyor mu?" diye soruyor, korkmuş gibi yaparak. "Ayrıca, küçük kulaklar dinliyor."

Huxley bir eliyle ağzındaki kurabiyeyi parçalarken diğer eli kucağındaki video ekranının üzerinde uçuyor.

"Dinlemiyor," diyor Camilla. "En azından bana bir yüzüğün olduğunu ve bunun klasik olduğunu söyle."

Sienna ikizine delirmiş gibi bakarak, "Hayır," diye soluk soluğa kalıyor. "Modern, Barrett. Güven bana. Tasarım diplomam var."

"Kızlar!" Vivian iç çeker. "Durun. Eminim Barrett onlar için neyin doğru olduğunu bulacaktır."

Sienna gözlerini deviriyor ve sonra bana bakıyor. "Lincoln'e seninkini almaya gittiğinde beni aramasını söyle. Camilla'yı değil. Taşları dökülmüş eski bir şey istemezsin."

Yanaklarım kızarıyor ve Lincoln'ün yan taraftan bakışlarını görmezden geliyorum. Elini gömleğimin altından geçirip beni okşuyor. Ona doğru eğiliyorum ama yine de ona bakamıyorum.

Vivian bir eli kalçasında, "Benim ölümüm olacaksın," diyor. "Özür dilerim Danielle."

Sadece gülüyorum. "Sorun değil. Bilgin olsun, mücevherleri pek sevmem."

"Yani nişanlanmaktan mı bahsediyorsun?" Sienna cıvıldıyor.

Lincoln "Belki" deyince hemen "Hayır" dedim.

Ona bakıyorum ve o da sırıtıyor. "Bence bu adil bir konu," diye omuz silkiyor Lincoln. "Benimle evlenmek ister misin?" diye soruyor, dudağının kenarı seğiriyor. "Eminim annem ve kız kardeşlerim biz gidene kadar bir şeyler ayarlayabilirler."

"Aman Tanrım!" Camilla ciyaklıyor. "Evet! Bize izin ver!"

"Hayır," diye kıkırdıyorum, ellerimi önüme koyuyorum. "Daha yeni tanıştık. Sen bizi evlendirmeden önce birbirimizi tanıyalım."

Harris boğazını temizliyor. "Senden hoşlandığımı biliyordum," diyor ve bir parmağını bardağından kaldırıp beni işaret ediyor. "Düzgün kafa. Akıllı. Bu sende kalsın Lincoln."

"Evet, balık ağlı olan gibi değil-" Sienna elini ağzına kapatıyor.

Lincoln kafasını geriye atıyor ve odadaki herkes gülüyor. Ben bile çünkü tepkisi komikti. Balık ağlı kız her kimse, burada olmadığı ve buradayken de bir şaka olduğu açık.

Sienna, "Özür dilerim," diye sinirleniyor.

Lincoln ayağa kalkarken elimi tuttu. "Bu arada, biz yatmaya gidiyoruz. Eğer uyuyamazsam daha sonra gelirim. Aksi takdirde Noel'de görüşürüz."

Odadakilerle hızlıca kucaklaşıp vedalaşıyoruz. Mümkün olduğunca hızlı davranıyorum çünkü Lincoln'ün buradan gitmek istediği çok açık ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa ben de istiyorum.

Neredeyse beni merdivenlerden yukarı sürükleyip odamıza sokacaktı, bana neyin çarptığını anlamadan duvara yaslandım. Bakışları benimkilere saplanıyor, vücudundan sıcaklık yayılıyor.

"Sana ihtiyacım var. Şimdi." Bu bir soru değil, bir öneri değil.

Bu bir emir, yerine getirmekten mutluluk duyduğum bir emir.

Danielle

Gerçekte bir gün bile geçmemişken sanki sonsuza kadar yolculuk yapmışız gibi geliyor. Bu sabah güneş doğmadan Savannah'dan ayrıldık. Troy bizi havaalanına geri götürdü ve sis yüzünden Atlanta'daki aktarma uçağımızı neredeyse kaçırıyorduk. Memphis'e indiğimizde ikimiz de tamamen bitkin düşmüştük.

Kanepeme uzandım ve Lincoln'ün yanıma yığılması iki saniye sürmedi. Başını yana eğdi ve sırıttı. "Uzun bir gün oldu, ha?"

"Evet," diye sızlanıyorum. "Ve saat d a h a öğleden sonra iki bile değil." Karnımı ovuyorum. "Sanırım dünden beri hâlâ tokum." "Peki, sen ne düşünüyorsun?" Lincoln soruyor, elini dizimde.

Gülümsüyorum. "Çiftliği çok sevdim Landry. Beni Şükran Günü'ne götürdüğün için teşekkür ederim."

"Ailem oldukça harika, değil mi?"

"Evet," diye gülüyorum. "Hepsiyle birlikte büyüdüğümü hayal bile edemiyorum. Hayal ettiğim kadar kaotik miydi?"

"Kesinlikle. Her zaman bir şeyler oluyordu, birileri olmaması gereken bir şeyin içine giriyordu. Büyümek için harika bir yoldu." Kanepeye yaslamadan önce boynunu uzatıyor.

"Umarım bir gün sizinki gibi bir ailem olur."

"Ben de." Dizime çözemediğim bir desen çiziyor. Tekrar tekrar bir şeyler çiziyor tenime. "Kız kardeşlerim hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok tatlılardı. Sienna bana seni hatırlatıyor ve Camilla'nın Landry olmayan bir arkadaşa ihtiyacı var."

"Seni tavsiye ederim ama Landry olarak eklenmeni önerdi." Ben imasını sindirirken bakışları benimkileri tutuyor.

"O deli," diye fısıldıyorum, sözlerinin ağırlığını kalbimin üstünde hissediyorum.

"Öyle mi Dani? Asansörden indiğimden beri özeliz. Sadece sen bilmiyordun."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Oh, biliyorum," diye sırıtıyor. "Başından beri sen ve ben vardık ve ben de böyle olmasını istiyorum. Benim evimde kalmaya başlamanı istiyorum."

Ona yeniden değerlendirme fırsatı vermek için itiraz etmeye başlıyorum. Parmağının ucu dudaklarıma dokunarak beni susturuyor. "Dani, ciddiyim. Seni yanımda istiyorum."

"Ben de seninle olmak

istiyorum." "Duydum. Ama

ne?"

"Ama bu işi aceleye getirmemeye dikkat etmek istiyorum Landry."

"Hiçbir şeyi aceleye getirmiyoruz," diye ısrar ediyor. "Bizler yetişkiniz." Elimi tutuyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Birbirimizi seviyoruz, değil mi?"

"Doğru," diye fısıldıyorum.

Daha önce hiç bu kadar doğru bir şey söylememiştim. Onu seviyorum. Lincoln Landry'yi seviyorum. Hem bu duygunun gücü hem de onun kim olduğu beni korkutuyor. Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum. Tek bildiğim o ve ben varız. Birlikte. Ve beni lekeleyen zehirden uzakta kendi gerçeğimizi yazabiliriz.

"Eve geldiğimde seni yanımda göremeyeceğimi düşünmek istemiyorum. Taşın demiyorum," diyor ben yine itiraz etmeye çalışırken, "ama benimle olmaktan hoşlandığını ve orada olmak istediğini düşünmek istiyorum. Hem de çok."

"Yani yatağımı getirme, sadece iç çamaşırlarımı mı?" Şaka yapıyorum.

"Seni orada tutacaksa lanet yatağı getir," diye gülüyor. "Ne istersen getir. Mesele de bu: Evimde kendini rahat hissetmeni istiyorum. Hayatlarımızı birbirine daha çok karıştırmak istiyorum. Bunu ne kadar çok yaparsak -en sevdiğin şeyleri benim evime getirirsen, benim gömleklerimi giydiğini görürsen, benim yatağımda uyursan, ailemle tanışırsan- ben o kadar mutlu oluyorum ve sen de o kadar mutlu görünüyorsun."

O haklı. Bunu söylememe gerek yok çünkü o da biliyor ama kesinlikle haklı. Lincoln Landry asansörden inip yanlış kata çıkmadan önceki halimden eser yok. İşten sonra ne yaptığımı ya da uyurken ne düşündüğümü hatırlamıyorum. Çok fazla gülümsemekten yüzümün acıdığını da hatırlamıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum.

Başımın tepesini öpüyor ve sonra koltuktan kalkarak kollarını başının üzerine uzatıyor. "Gitmem gerekiyor. Birkaç saat içinde Arrows ile bir toplantım var ve eşyalarımı yerleştirip duş almam gerekiyor."

Ben de ayağa kalkıyorum. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Omzum daha iyi hissediyor. Ama mesele şu ki, bu konuda ne diyeceklerini bilmiyorum. Bir kez böyle bir şey yaşadığınızda, yeniden sakatlanma eğilimi gösterir ve bu da yedek kulübesinde maçlar anlamına gelir."

Hayatımı mahveden oyun yeniden sahneye çıkarken midem bulanıyor. Bu toplantı hakkında düşünmeyi erteledim, çok fazla soru sormadım ve ayrıntılar için baskı yapmadım. Lincoln bu konuda iyi görünüyordu. Ama şimdi, başının üzerinde belirdiğini bildiğimden, aklımdan geçen bir dizi soruya engel olamıyorum.

"Memphis'te mi kalmak istiyorsun?" Alt dudağımı ısırarak soruyorum. "Yani, eğer seçme şansın varsa, istediğin bu mu?"

"Tabii ki." Bana doğru bir adım atıyor ve elinin tersiyle yüzümün yan tarafını okşuyor. "Gerçekten, yanımda olursan her yerde mutlu olurum."

"Ben burada yaşıyorum," diyorum, sesim titreyerek.

"Şu anda ben de öyle. Büyük ihtimalle bugün döndüğümde ben de öyle olacağım." Öne doğru eğildi ve yüzümün her yerinde endişe yazılı olduğundan emin olduğum şeyi aldı. "Hey. Sakin ol. Bu sadece bir toplantı."

"Bu sadece bir toplantı," diye tekrarlıyorum, her ne kadar bu doğru olmasa da ve beni teselli etmesinden nefret etsem de. "Bunu biliyorum. Şimdi git, bitir şu işi de neyle karşı karşıya olduğumuzu bilelim."

"Aynen öyle." Alnımdan öpüyor. "Karşı karşıya olduğumuz şey bu çünkü bunu birlikte çözeceğiz, tamam mı?"

"Pekala."

Bana son bir kez güven verici bir bakış atıyor ve sonra gidiyor. Kapı kapanır kapanmaz duvarlar çöküyor. Mutfaktaki buz makinesinin uğultusu havada dans ediyor ve bu sadece sessizliği daha da belirginleştiriyor. Kimse gülmüyor, kimse tartışmıyor. Başka bir odada televizyon açık değil ve evin uzak bir köşesinden cep telefonları cıvıldamıyor.

Sadece ben varım. Ve bundan nefret ediyorum.

Valizimi odama sürüklüyorum ve kıyafetleri çamaşır kutusuna boşaltıyorum. Banyoda banyo malzemelerimi sıralarken, sessizliği bozmak için mırıldanmaya, şarkı söylemeye, kendi kendime yüksek sesle konuşmaya çalışıyorum. Görünüşe göre bu sadece benim maskaralıklarımla düzeltilemeyecek bir şey. Doldurulmayı arzulayan daha derin bir şey.

Cebimden telefonumu çıkarıp Lincoln'e hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Bugün iyi şanslar.

Şansa ihtiyacım yok. Sen varsın.

Büyüleyici. Eve gidince beni ara.

Landry: Orada beni bekliyor ol. Anahtar ön paspasın altında.

Gasp! Orası koyulacak en bariz yer.

Landry: İyi noktaya değindin. Anahtarlığına taktığımı kullan o zaman ;)

Oturma odasındaki çantama sıçrıyorum ve anahtarlığımı bulana kadar karıştırıyorum. Araba anahtarımla ev anahtarımın arasında sallanan, tepesinde mor bir lastik bant olan fazladan bir anahtar var.

Ben: Sinsi!

Sekiz gibi evde olurum. Orada olmanı çok isterim.

Ben: Bunu başarabilirim.

Landry: Eğer size yardım edecek bir kamyona

ihtiyacınız varsa. . . Ben: Bir seferde bir güne ne

oldu?

Landry: Bu fikir berbat. Ben yoluma devam ettim. Not: Sen de öyle. ;) Duşa giriyorum. Yakında görüşürüz.

Ben: xo

Danielle

Üç yük çamaşır yıkadım, katladım ve kaldırdım. Banyo dolaplarımı yeniden düzenledim ve son kullanma tarihi birkaç yıl geçmiş olan yaklaşık yirmi şişe huysuz tırnak cilasını temizledim. Sonra iç çamaşırlarımı güzel ve Aunt Flow olarak ikiye ayırdım. Saate bakıyorum, Lincoln'ün işini bitirmesine daha birkaç saat var.

Oraya erken gitmemde bir sorun olmaz. Lanet olası bir anahtarım var. Bu iyi bir fikir gibi görünse de, beni tımarhaneye kapatma olasılığını azaltacak bir fikir.

Bu öğleden sonra bunu yapmak istemiyorum. Bu çok küstahça.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde, kendime asla yapmayacağıma dair söz verdiğim pek çok şeye atladım. Ama ona güveniyorum. Onu istiyorum. Hatta onu seviyorum, ki bu da çok uzun süre düşündüğümde çıldırmama yetiyor. Bu yüzden o noktaya gelmeme izin vermiyorum.

Aceleyle yatak odama girip yatağımın üzerinde duran bavulumu açıyorum, birkaç günlük kıyafetlerimi ve kozmetik ürünlerimi içine atıp kapağını kilitliyorum. Mutfaktaki duvardan telefonumun şarj aletini ve anahtarlarımı alıp ön kapıdan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Birkaç dakika içinde arabama binip şehrin öbür ucundaki Smitten Kitten'a doğru yola çıkıyorum.

Oraya vardığımda, restoran bir Cumartesi öğleden sonrası için alışılmadık kokularla dolup taşıyordu. Tezgâha doğru ilerlerken kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Bu koku da ne?" Ben soruyorum. "Ne yapıyorsun?"

Pepper una bulanmış. Burnu, elmacık kemikleri, önlüğünün önü ve her iki kolu un içinde. Bir nefes üflüyor ve küçük beyaz parçacıklar uçuşuyor. "Mikserde bir aksilik oldu."

"Sen mi yoksa elektrikli olan mı?" Gülüyorum. "Hayalet gibi görünüyorsun!" "İnternetten Çin'den bulduğum bu çorbayı yapmaya çalışıyorum. Malzemelere bir servet harcadım, gerçek bir servet Danielle. ve şimdiye kadar yaptığım en kötü şey olduğu ortaya çıktı."

"Belki de değildir," diye öneriyorum. "Belki de sadece beklediğin şey değildir."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Yas tutuyorum."

Onun dramatizmine gülerek çikolatalı kruvasan ve cappuccino sipariş ediyorum ve köşedeki yerime gömülüyorum. Bir not defteri çıkarıp gelecek haftaki işim için notlar almayı planlıyorum ama bunun yerine kendimi Çiftlik'teki ağaç hattını çizerken buluyorum.

"Bu da ne?" Pepper eşyalarımı önüme koyarak soruyor. "Ve neden şimdi buradasın?"

"Lincoln'ün bir toplantıyı bitirmesini bekliyorum," diyorum ona. "Savannah'da çok iyi vakit geçirdik."

"Nasıl bir şeydi?"

"Mükemmel," diye mırıldandım. "Ailesi inanılmaz, mülk nefes kesici. Artık evde yalnız kalmaya dayanamıyorum. Landry'lere kıyasla çok sıradan."

Pepper, "Bir şeyleri karşılaştırmaya kalkmayın," diye uyarıyor. "Bu tehlikeli bir oyundur."

"Biliyorum." Cappuccino'mu kaldırıyorum ve köpüğün girdabını izliyorum. "Beni bu konuda daha iyi hissettirmene ihtiyacım var."

"Ne hakkında?"

"Landry ile olan şu şey hakkında." Tereddütlü bir yudum aldığımda, içki boğazımdan aşağı süzülürken bir acı hissediyorum. "Bana bunun iyi biteceğini söyle. Bunu denemekle aptallık etmediğimi söyle. Bunun Einstein'ın delilik tanımı olmadığını söyle."

"Evet, öyle," diye gülüyor, "ama ..." Karşımdaki kabine kayarak oturdu. "Smitten Kitten'dan önce iki lokantam olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır."

"Ben yaptım. Nashville'de bir şarküterinin yanında küçük bir yerim vardı. Çok şirindi ama yeri berbattı. Sonra Memphis'te küçük bir kafem vardı ama bir türlü hayata geçiremedim."

"Hiçbir fikrim yoktu," diyorum içkimden bir yudum daha alarak. "Buraya nasıl geldin?"

Gülümsüyor, kruvasanımdan bir parça koparıp ağzına atıyor. "Üç yıl önce dükkânı kapatmıştım. Paralegal olarak çalışıyordum ve bu binayı satılık olarak gördüğümde şehrin bu tarafında bir randevum vardı. Burası beni çok cezbetti. Kendimi burada yemek pişirirken, dekorasyon yaparken ve hayatımı pişirirken görebiliyordum. Kocama söylemekten çok korkuyordum."

"Neden?"

Pepper bana deliymişim gibi baktı. "Çünkü bu oyunda iki kez başarısız oldum! Üçüncü kez bana şans vermesini nasıl bekleyebilirdim ki? Bu benim için bile delilikti," diye iç geçiriyor. "Düşünebildiğim tek şey buydu. Tek hayal ettiğim şeydi. Kafamda menüleri görebiliyor ve kavrulan kahvenin kokusunu alabiliyordum. Sonunda kocam küçük hayallerimin dibine indi ve bana devam etmemi söyledi."

Çenem düştü. "Öylece mi?"

"Aynen böyle," diye gülümsüyor. "Şey, sadece öyle değil. Bana geçmiş deneyimlerimden ders çıkarmamı ve bu seferkine daha akıllıca girmemi söyledi. Ve ona destansı bir oral seks yapmak zorunda kaldım. Şu halime bakın!" Ellerini yanlarından uzatarak kafeyi işaret ediyor. Birkaç uzun dakikadan sonra ellerini bırakıyor. "Yapman gereken şey bu Danielle. Geçmiş deneyimlerinden ders al ve bu seferkine daha akıllıca gir. Belki Lincoln Landry senin Smitten Kitten'ın olur. Ya da belki sen onun olursun," diye kıkırdıyor. "Her iki şekilde de."

"Nasıl bu kadar zeki oldun?" Sözlerinin beni yatıştırdığını, bu yeni durum hakkında biraz daha az çıldırmış hissettirdiğini inkar edemem.

"Bu genetik. Şimdi gidip bu akşam vereceğim parti için bir parti d a h a kek yapmam gerekiyor."

"Benim de gitmem gerek," diyorum eşyalarımı toplarken. "Sanırım Lincoln'e gideceğim."

Kelimeler başımı döndürüyor, onu görme düşüncesi beni hayal edebileceğimden çok daha fazla mutlu ediyor.

"Var mı eğlenceli," Biber göz kırpıyor önce koşuşturma içine Mutfak.

Oh, tamamen niyetliyim.

Lincoln

Graham'ın böyle hissettiğini hayal ediyorum. Önden düğmeli ve sizi boğmakla tehdit eden bir gömleğin içine sıkışmış, bir toplantıya girerken cehennem gibi gergin. Tek fark, kardeşim bu saçmalığı seviyor. Ben nefret ediyorum.

Bana bir sopa ve bir top verin, kimin izlediği ya da kiminle konuşmak zorunda olduğum umurumda değil. Bütün gün sayıları ve istatistikleri inceleyebilirim. Vuruş duruşunu inceleyip size tez verecek birine mi ihtiyacınız var? Adamınız benim. Hatta takım elbise giyip kravat takarak seçmenleri ya da bir hayır kurumunun patronlarını etkileyip size bir ton para bile kazandırabilirim. Ama beni para hakkında konuşturmak mı? Basketbol oynamayı tercih ederim.

Kişisel hayatımın en iyi birkaç gününü geride bırakırken, Arrows binasının kapılarını büyük bir gerginlikle açıyorum. Sanırım son zamanlarda çok rahat olduğum için daha da kötü.

İşte böyle, sırıtıyorum.

İşte bu, Barrett b ö y l e hissettiriyor olmalı. Mutluyum. İçerik. Gelecek için heyecanlı.

Resepsiyon görevlisini selamlayarak ve bana diktiği gözleri görmezden gelerek asansörün düğmesine basıyorum. Bu bile bana Dani'yi hatırlatıyor. Sanki bir işaretmiş gibi telefonum çalıyor ve ekranda onun adının yandığını görüyorum.

> Dani: Eğer anahtarı kullanmamı istemediysen, çok geç. Pembe bir fincan kahve ve fındık kremasıyla koltuğunuzda oturuyorum. ;) Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Yakala onları, kaplan.
>
> Ben: Kaplan, ha?
>
> Hırlamanı seviyorum.
>
> Adımı haykırmanı seviyorum. Ve
>
> fısıldadığın zaman.
>
> Ve bunu düşündüğün zaman.
>
> Bu akşam birkaç saat içinde üçünü de yapmayı umuyorum. Acele et, Landry.
>
> Ben: İçeri giriyorum. Telefon kapalı. Yakında konuşuruz.

Cihazımı kapatıp cebime koyduktan sonra derin bir nefes alıyorum ve Genel Müdürlük ofisinin kapısını iterek açıyorum. Sekreter beni içeri gönderdi.

Kırk altı numarayı arka taraftaki konferans odasına götürürken halı adımlarımı susturuyor. Billy Marshall ve menajerim Frank Zele bana bakıyorlar. Ben içeri girerken ayağa kalkıp elimi sıkıyorlar.

"Nasılsın, Lincoln?" Billy sorar "İyi.

Sen nasılsın?"

"İyi gidiyor, teşekkürler."

Frank ve ben birbirimizi selamlıyoruz ve hepimiz oturuyoruz. "Tatiliniz nasıl geçti?" Billy sordu.

Sırıtıyorum. "Mükemmel. Eve, Savannah'ya gittim."

Billy bana bakmıyor ya da cevabımı kabul etmiyor ve bu beni endişelendiriyor. Hem de çok. Her zaman çok konuşkandı; parlak, güneşli bir gün hakkında iki saat boyunca konuşabilirdi. Şimdi bana bakmıyor mu? Ellerimi önümde kavuşturup kararı beklerken omuzlarım kaskatı kesiliyor. Frank bana umutlarımı daha da kıran bir bakış attı.

"Yani," diyor Billy sonunda. "Eğer senin için de uygunsa hemen işe koyulacağım." Bana bakıyor ve yüz hatları sertleşiyor. Bu, geçen yıl Tybee Adası'nda 4 Temmuz partisi veren ve yepyeni balıkçı teknesini almama izin veren adam değil. Bu Billy Marshall, Genel Müdür. Bugün ne olduğumdan emin değilim ve bu beni çok korkutuyor. Frank'e bakıyorum, önündeki bir yığın kâğıdı inceliyor.

Billy boğazını temizliyor. "Gelecek yılın tahminlerini ve kadrosunu gözden geçiriyorduk. Şampiyonluk için bir şansımız olduğuna gerçekten inanıyoruz."

"Katılıyorum. Bu yıl ligdeki en iyi takım bizdik," diyorum coşkuyla. "Eğer sağlıklı kalabilirsek gelecek yıl bunu başaracağımıza gerçekten inanıyorum."

"Mesele bu, sağlıklı kalmak." Bir kâğıdı bana doğru itiyor. İsmim en üstte, ardından maddeler, sayılar, dolar işaretleri ve yüzdelerden oluşan bir liste geliyor. "Bu," diyor ilk sütunu göstererek, "sen oyundayken kazanma yüzdemiz. Bu harika. Ama bu senin oyunda olmadığın yüzde."

Rakamlara bakıyorum ve içimde bir yumağın sıkılaştığını hissediyorum. "Hazır olacağım," diye söz veriyorum ona.

"Lincoln," diyor nefesini üfleyerek. Koltuğuna geri yaslanıyor ve gözlüklerini çıkarıyor. "Bildiğiniz gibi maaş sınırımız olmasa da lüks vergisi ödüyoruz. Maaş bordromuz ne kadar yüksekse, o kadar fazla ödüyoruz. Bu yıl, organizasyon ligdeki en yüksek vergiyi ödedi."

"Rakamları konuşalım," diyor Frank, ben yakıcı bir nefesi yutarken. "Bakalım hepimizin mutlu olacağı bir yere varabilecek miyiz?"

Billy ellerini önünde kavuşturup oturmadan önce uzun bir süre beni izliyor. "Takımdaki açık ara en yüksek maaşlı oyuncu sensin. Buna değersin, bunu söylemiyorum" diyor. "Ama omzundaki raporla birlikte bu sezon kaç maç kaçırdığını hesapladığımızda, bu takım için buna değmezsin."

"Ne?" Tam şu anda oda alev alev yanan bir cehenneme dönüşebilirdi ve ben kıpırdayamazdım. Oturduğum yerde donup kalmış, onu yanlış duyduğuma kendimi ikna etmeye çalışıyordum. "Tekrar söyle."

"Üzgünüm Lincoln. Biliyorsun, seni ekibimde görmekten memnunum ve bence sende daha çok beyzbol var. Ancak bu özel sakatlık, maaş bordromuzu aşağı çekmek ve yönetilebilir hale getirmek için yukarıdan aldığım baskıyla birleşince ..."

"Bu ne anlama geliyor?" Önümdeki iki adamın arasına bakarak söylüyorum. Elimi kucağıma koyup önümdeki kâğıttaki Arrows logosuna bakarken elim titriyor. Bu benim takımım. Benim markam. Benim bir parçam. Ama öyle mi? Şimdi mi? Aman Tanrım.

.

"Bu, size daha az, önemli ölçüde daha az teklif edebileceğimiz anlamına geliyor. Kabul edelim, seni yüzde yüz iyileştirsek bile önümüzdeki beş yıl içinde yeniden sakatlanma ihtimalin neredeyse garanti. Bu da şu galibiyet yüzdesine bakıyorum demek oluyor," diyor yine o lanet kağıda vurarak, "ve bunu sallayamam. İşe yaramıyor, Lincoln."

"Ne kadar paradan bahsediyoruz?" Frank soruyor.

"Kabul etmeniz gerekenden ya da kabul edeceğinizden daha az," diye iç geçirdi Billy. "Ayrıca sizinle San Diego Sails arasında bir takas görüşmesi yaptık. Maaş bordroları ligdeki en küçük bordrolardan biri-"

"Kazanma yüzdeleri de öyle," diye alay ediyorum.

Billy bana bir bakış attı. "Burada kalabilirsin. Baktığın rakam bu." Sayfayı çeviriyorum ve gerçek olduğuna inanamadığım bir maaş görüyorum.

"Bu mu? Ciddi misin sen?"

"Evet. Ya da San Diego'yu kabul eder ve bunu yeniden inşa etmek, yeniden yapılandırmak, taraftar kitlenizi genişletmek olarak görürsünüz," diyor kulağa iştah açıcı gelmeye çalışarak, "ve bunu kabul edersiniz."

"Bunun kabul edilemez olduğunu biliyorsun," diye ısrar ediyor Frank.

Billy'nin bana başka bir sayfada gösterdiği sayı çok daha iyi. Ama yine de. "Billy," diyorum inanamayarak gülerek, "gerçekten gitmeme izin mi veriyorsun?"

"Bu bir iş. Bunu biliyorsunuz. Sadece yaşamak için beyzbol oynadığımız bir iş. Bunu bir düşünün. Hâlâ para kazanmak için beyzbol oynuyorsunuz. İster burada ister San Diego'da olsun, bu iyi bir şey."

Başım öne eğik, kalbim yerde kayıyor. Beni takas edeceklerini hiç hayal etmemiştim. Bu şu anda bile oluyor mu?

"Biraz zaman ayır," diyor Billy. Ayağa kalkıyor ve elini omzuma koyuyor. "Eve git ve bunu düşün. Bunu Frank ile tartış. Ne yapmak istediğine karar ver. Burada kalman için sana para ödemekten mutluluk duyacağımı biliyorsun. Sadece bunun muhtemelen mümkün olmadığını biliyorum."

Tüm vücudum dünyanın ağırlığını hissediyor ve beynim yarışan düşünceler ve çarpışan fikirlerle dolu bir otoyol. Bu bende kusma isteği uyandırıyor ... ki kapıdan çıkıp en yakın çalılığı bulduğumda bunu yapıyorum.

Eve dönüş yolum olması gerekenden üç kat daha uzun sürdü. Eve gitmeden önce Arrows Stadyumu'nun dışında oturup durumu anlamaya çalışarak bir saat geçirdim. Dani'ye.

Alt bölümümdeki kapının kalkmasını beklerken direksiyonu kavrıyorum. Vücudumdaki her kas ağrıyor. Çenem sıkmaktan ağrıyor. Parmak eklemlerim direksiyona çarpmaktan ağrıyor.

Şoktan çıkıyor olabilirim. Bilemiyorum. Şimdiye kadar çok derin görünen boşluğu bir şeyler doldurmaya başlıyor. Medyanın söyleyeceklerini ve bu iş öyle ya da böyle sonuçlanır sonuçlanmaz yayınlanacak makaleleri bloke edersem ancak bir kısmını anlamlandırabilirim.

Bunu yutmak o kadar acı ki zar zor başa çıkabiliyorum. Bu bana nasıl oldu? Daha birkaç ay önce dünyanın kralıydım. Nasıl bu kadar hızlı düştüm?

Arrows'un teklif ettiği parayı kabul etmek şaka olurdu. Bu beni şaka yapar. Sanırım her yıl Graham'ın yatırımlarından bundan daha fazla para kazanıyorum. Benim gibi bir oyuncu bu paraya oynayamaz; ciddiye alınmam. Kimse beni sözcü olarak işe almaz. Formalarımın satışı dururdu. Bu büyük bir felaket olur. Bunu biliyorlar, bu da teklif etme zahmetine girmelerini daha da aşağılayıcı kılıyor.

San Diego tek cevap. Sevdiğim ve yapmak istediğim bir şey değil ama başka seçeneğim de yok. Para cömert ve belki benim etrafımda bir şeyler inşa edebilirler. Başka bir takımla şampiyonluk kazanmanın ne kadar harika olacağını düşünerek sırıtıyorum. Benden önce var olmayan bir takımla.

Arabayı garaj yoluna çekip dışarı fırlıyorum ve kapıyı kilitlediğimi fark etmeden antredeyim. "Burada mısın?" diye seslendim.

Yoga pantolonu ve kırmızı bir tişörtle mutfağın köşesinden geliyor. "Nasıl gitti?" diye soruyor neşeyle. Gülümsemesi düşer. "İyi misin?"

"Daha iyi oldum." Anahtarlarım masanın üzerindeki küçük tabağın içine düşüyor. Elini tutup onu oturma odasına çekiyorum ve kanepeye otururken kucağıma alıyorum. O da bana sarılıyor ve derin bir nefes alarak onun üzerime yerleşmesine ve içimdeki kargaşayı yatıştırmasına izin veriyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor.

"Takas edildim."

Kollarımda sertleşiyor ama çekilmiyor. Numaraların üzerinden geçiyorum ama yine de cevap vermiyor.

"San Diego hakkında ne hissediyorsun?" Ben soruyorum.

Geri çekiliyor. Sonra ayağa kalkıyor, gömleğini düzeltiyor. "Neden sordunuz?"

Sesi ürkütücü derecede sakin ve sonunda kırılgan bir şeylerin ipucu var. Koridorda tanıştığım Danielle bu: Korumak için çok çalıştığı tatlı bir iç mekana sahip sert bir cephe. Ama neden şimdi?

Bir doz tedirginlikle, "Çünkü oraya gidiyoruz," diyorum.

Sırtı bana dönük, başı öne eğik. "Seninle gelmiyorum."

"Ne?"

"Ben gitmiyorum."

Kalbim teklerken kaşlarım birbirine çarparak koltuktan kalkıyorum ve onun arkasında duruyorum. "I . . . Ama. Dani?"

"Gitme, Landry."

Adımı söyleme şekli, arkasında hiçbir inancı olmayan bir yakarış gibi, beni üçüncü vuruş gibi vuruyor. Duvara çarpıyor. Beni kırıyor. Beni bakakaltır ve farklı bir şey yapabilmeyi dilememe neden olur ama yapamam çünkü o atış yapılmıştır.

"Sana söyledim," diyorum dikkatlice. "Mecburum. San Diego şu anda her şeyin olduğu yer." Cevap vermeyince paniğe kapıldığımı hissediyorum. "İşin olduğu yere gitmeliyim. Ben on tane iş seçip kırk yıl daha çalışacak bir marangoz falan değilim. Belki beş yılım var Dani. Yaptığım işi yapmak için beş yıl. Benim işim beyzbol. Bunu anlamalısın."

Titreyen elim omzunu kavrıyor ve vahşi bir topçuya göstereceğim özenle onu yüzüme çeviriyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, gözlerinde hiç yaş yoktu. Sadece bir kova buzlu su gibi hissettiren çelik gibi bir kararlılık.

"Anlıyorum," diyor sakin bir sesle. "Senin bilebileceğinden çok daha iyi anlıyorum."

"Güzel," diye iç geçirdim, rahatlamıştım. "O zaman benimle gel. Bunu birlikte yapalım. İstersen sahilde bir ev seçelim. Hadi-"

"Landry. . ."

"Ne?" Duygularımın savaşında kızgınlık öne geçiyor. Neden bunu bu kadar zorlaştırıyor? Bunu isteyen ben değilim, o halde neden başka seçeneğim varmış gibi davranıyor? Derin bir nefes alarak tekrar deniyorum. "Hadi baştan başlayalım. Yeni bir şehir. Yeni bir ilişki. Bunu bir düşün." Ona doğru uzandım ama o bir adım geri çekildi. Elim havada asılı kaldı.

Bir adım daha geri çekilirken, daha önce beklediğim gözyaşları gözlerine doluyor. "Bunu düşündüm. Seninle tanışmadan önce bile düşünmüştüm," diye burnunu çekiyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu," diye gülüyor yüzünden süzülen gözyaşlarının arasından. "Seni hem sahada hem de saha dışında bu kadar inanılmaz yapan şey oyuna olan tutkun. Haklısın, Landry. Önünde birkaç yıl daha var ve oynamalısın. Kesinlikle oynamalısın. Ve eğer bu San Diego'da olacaksa, o zaman olur."

"Burada olmayı tercih ettiğimi biliyorsun, değil mi? Memphis'i seviyorum. Ve burada kalmak senin için çok daha kolay olurdu. Gitmeni istemekten bile nefret ediyorum bebeğim, ama başka yolu yok. Oynamak zorundayım. Ben buyum."

Başını sallıyor, gözyaşlarını yüzünden siliyor. "Haklısın," diye mırıldanıyor. "Yeni başlangıçların zamanı geldi. San Diego'ya git, Landry."

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve."

Arkasını dönüyor ve ön kapıya kadar olan mesafeyi benim algılayabileceğimden daha hızlı kat ediyor. Kapıya ulaştığımda evin içinde serin, kış havası fışkırıyor ve Dani neredeyse arabasına varmak üzere.

Kalbim gırtlağımda, kanım vücudumda yükseliyor, açık garaj kapısından hızla geçiyorum ve o sürücü koltuğuna kayarken arabasının yanına varıyorum.

"Dani!" Kapı ile çerçeve arasına sıkışarak sesleniyorum. "Ne yapıyorsun?"

Yüzü sırılsıklam, dudakları titriyor. "Ben eve gidiyorum."

"Neden? Anlamıyorum."

"Sana bir soru sormama izin ver." Bana bakıyor, derin bir nefes alıyor, kendini dengeliyor. "Ne olursa olsun San Diego'ya gidecek misin?"

"Mecburum," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor ve kararından daha emin görünüyor ki bu beni dehşete düşürüyor.

"Babam San Diego Sails'in Genel Müdürüdür."

Dünyam tersine döndü ve saatte yüz mil hızla dönmeye başladı. Neredeyse başım dönüyordu, kapının pervazına tutundum. "Ne?"

"Evet," gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Babam, bıricık Bryan Kipling, senin yeni patronun."

Ben bunu anlamaya çalışırken o konuşmaya devam ediyor.

"Bu yüzden bunun olacağını biliyordum. Beyzbolun onun hayatını ele geçirdiğini gördüm. Annemin de. Oyuna olan sevgileri bana olan sevgilerinden daha üstün Landry. Bir ebeveyn için böyle olabiliyorsa, bir çocuk için de böyle olmamasına imkan yok.

Erkek arkadaş. Bunu seninle tanışmadan önce de biliyordum, bu yüzden seni suçlayamam."

Kapıyı kapatmaya çalışıyor ama ben kımıldamıyorum.

"Bunu bana neden söylemedin?" Hala inanamayarak soruyorum. "O orospu çocuğu genel müdür mü? San Diego'nun mu?"

"Ne söylememi istiyorsun? Herkes onu seviyor. Televizyonda gülümsüyor ve Bay Amerika'yı oynuyor. Tabii ki size ailemin sevgisini bile kazanamayan bir tür ucubeymişim gibi görüneceğim."

Kalbim çatlıyor, iki parçaya ayrılıyor. Ona uzanıyorum. Ellerime vuruyor ama sonunda yumuşuyor ve ben arabanın yanında diz çökerken onu kendime çekmeme izin veriyor.

Hayatı yeniden tam bir döngüye girerken vücudu gözyaşlarıyla doluyor. Gözyaşları benim kirpiklerimi de yalıyor çünkü şüphesiz bu onun için pazarlık konusu değil. Benimle gelmeyecek. Bu bizim sonumuz olacak.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi geri çekiliyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Git, Landry. Git top oyna."

Ona kelimeler olmadan yalvarıyorum. Ondan ailesinin yanına gitmesini isteyemem, onu bu kadar inciten insanların yanına değil. Bunu nasıl yapacağımı bile kestiremiyorum ama onsuz gitmeyi de düşünemiyorum.

"Lincoln," diyor, hiç kullanmadığı ilk adımın çınlaması havayı deliyor. "Bu işin sonu hep böyle olacaktı. Başlamadan önce biliyordum." Bir damla gözyaşını siliyor. "Birlikte geçirdiğimiz zaman için her zaman minnettar olacağım ve seni her zaman destekleyeceğim."

"Bu son olmak zorunda değil."

"Hayır, öyle. Benim yaşayamadığım bir hayatı yaşıyorsun," diyor, sesinde bir kahkaha tonu var. "Eğer şehre gelirsen ..."

"Dani, gitme," diyorum kapıyı kapatırken. Geri vitese taktığında araba geriye doğru yalpalıyor. Çılgınca cama vuruyorum çünkü o gittiğinde, gitmiş oluyor. Boğazım düğümleniyor ve lanet olası garaj yolunun ortasında çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. "Camını indir. Lütfen, ver şunu bana."

Uzaklara bakıyor, sanki kabul etmeden önce bana bakmak ona acı veriyormuş gibi. Gözleri benimkilere kayıyor ve ikimiz de aynı anda gülümsüyoruz.

"Bir şey söylemem gerekiyor," diyorum, sesimde bir kırılma. "Ne olduğunu bilmiyorum ama son birkaç saati nasıl geri saracağımı ve bunun olmasını nasıl engelleyeceğimi bulmam gerekiyor."

Eli pencerenin pervazında benimkinin üzerine düşüyor, başparmağı elimin kenarını okşuyor. "Eğer aklına gelirse," diyor, "bana aldığın pembe kupayı bana postala. Seni hatırlatması için saklamak isterim."

"Size getirebilirim. Bir hafta kadar buradan ayrılmayacağım."

Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Seni bir daha göremem. Bu her şeyi daha da kötüleştirir."

O haklı. Bu arkadaş olabileceğim bir kız değil. İçine girip bir daha çıkmak istemediğim bir kız. Bu kızla ya hep ya hiç, büyük bir smaç ya da ıska ve şu anda topun tutucunun eldivenine çarpmasını izliyorum.

"Güle güle," diye fısıldıyor, araba geri geri giderken gözleri tekrar doluyor.

Panikle yanına koştum. "Seni seviyorum Dani. Tamam mı?"

"Tamam, Landry," diye boğuk bir ses çıkardı. Çenesi eğik, vuruyor

ve hayatımdan çıkıp gidiyor.

Lincoln

SADECE KONUŞUYORLAR. Ne hakkında konuştuklarını bildiklerini bile sanmıyorum. Ağızları hareket ediyor ve bir şeyler dökülüyor.

"Gerçekçi olalım," diyorum televizyon sunucularına.

bir şişeyi dudaklarıma götürdü. "Hiçbiriniz top oynamadınız. Herhangi bir türden."

Bu biranın tadı da ilkleri kadar yavan. Çoğul. Bir sürü çoğul. Yedinci devrede karışıma eklediğim viskiden sonra tadı daha da yavanlaştı. Bunu yarın hissedeceğim.

Yarın. Annemin Ford'u, kızları ve beni bir yaz götürdüğü bir oyunun nakaratı hafıza bankalarımda çınlıyor ve kendimi melodiyi mırıldanırken buluyorum. Bunu nasıl hatırlayabiliyorum ki?

Dizüstü bilgisayarım San Diego'daki konut seçenekleriyle önümde parlıyor. Hepsinden nefret ediyorum. Hatta kendimi sahil kenarındaki bungalovun istediğim her şey olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Muhtemelen sahil tavşanlarıyla birlikte geliyordur. Sahil eşittir kıyafetsizlik ve bir sürü kız.

Başaramadım.

Bulduğum her evde aptalca şeyler düşünüyorum. Dani gibi. Ve onun nasıl orada olmayacağını. Ve bunun şu an ne kadar yakıcı olduğunu. Kalbimi kabartıyor. Ruhumu zehirliyor. Sonra daha çok içerim. Belki sonunda boğulur. Ya da bayılırım. Her iki seçeneğe de razıyım.

Bir şey dikkatimi çekiyor ama ona odaklanamıyorum. Güzel bir vızıltı halindeyim, her şeyi saran çamurlu, bulanık bir sıcaklık. Ama orada bir şey var. En azından bir şey var. İçkimi masaya koymak için uzandığımda, kıçım telefonumdan kalkıyor ve çaldığını duyuyorum.

"Aha!" diyorum, neredeyse koltuktan düşüyordum. Kendimi dengeleyerek cevap veriyorum. "Alo?"

"Hey, Linc," diyor Graham.

"Hey, G! Ne oluyor dostum?"

"Şey," diyor yavaşça, "toplantınızın nasıl geçtiğini görmek ve size bir soru sormak için aradım. Ama sizi dinledikten sonra yepyeni bir dizi sorum var" diye kıkırdıyor.

"Bana bir şey sormak istediğini mi söyledin? Tavsiyeye mi ihtiyacın var? O kadar çok içmedim, değil mi?"

"Tavsiye yok. O kadar da sikik değilim," diye gülüyor. "Mallory Sims'i tanıyıp tanımadığını bilmek istiyorum. Ama bu bekleyebilir."

İsmini hatırlamaya çalışıyorum. "Mallory Sims. A l a y ı m mı?

Çünkü bu isimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum." "Sienna'nın bir arkadaşı."

"Ateşli olmamalı çünkü bende bir şey yok."

Graham gülüyor, açıkça eğleniyor. "Tamam, devam edelim. Bu gece neyin var senin?"

"Benimle mi?" Biraz sallanarak soruyorum. "Bu gece içiyorsun."

"Aynen öyle."

"Neden?"

"Çünkü.. ." Gözlerim kapanarak söylüyorum. "Ah! Çünkü San Diego'ya takas edildim."

"Gerçekten mi? Vay be. Bu konuda ne hissediyorsun?" "Sarhoş. Sarhoş hissediyorum, G."

"Ne zaman taşınıyorsunuz?"

Kıçım kanepeden yuvarlanıyor ve bir gümbürtüyle yere düşüyorum. Nedense bunu histerik buluyorum ve gülerken neredeyse telefonu düşürüyordum.

"Senin neyin var böyle?" Graham soruyor.

"Kanepeden düştüm," diyorum nefesimi tutarak.

"Kahretsin, Linc. Sakin ol."

"Bu işin kolay bir tarafı yok." Sesimin dalgalanmasından ve zayıf çıkmasından nefret ediyorum. Ben zayıf değilim. Ben Lincoln Landry'yim.

Peki neden ağlayacak gibi hissediyorum?

"Takas hoşuna gitmedi mi?"

"Takas umurumda bile değil," diyorum, beklediğimden daha tutarlı bir şekilde. "Daha az para. Yeni şehir. Fırsatlar. İyi olacak. Ama Dani gitmeyecek."

Çizgi hala duruyor. Graham'a bunu gerçekten hissetmesi için bir saniye veriyorum.

. . ve tekrar kanepeye dönmek için kendime bir saniye veriyorum. Bu kez uzanıyorum ve telefonu bir yastıkla kulağıma dayıyorum.

"Neden gitmiyor?" Graham soruyor.

"Beyzboldan nefret ediyor. Bunu sana uzun zaman önce söylemiştim. Hatırladın mı?"

"Ama bu yeterli bir sebep değil." "Ve onun babası lanet olası GM."

Anlama sesi dudaklarının arasından kayıp gidiyor ve iç çekiyor. Ben de iç çekiyorum çünkü yapabiliyorum. Çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. Çünkü bu ağlamak değil ve kabul edilebilir.

"Üzgünüm, Linc."

"Ben de."

"Bu işi yürütmenin bir yolu yok mu? Oklar sana bir şey teklif etti mi?"

"Aslında hayır. Yani tavuk tırnağı kadar. Ortalamadan biraz daha fazla. Bu kadarlık bir kesintiyi nasıl kabul edebilirim, G? Bunu kabul edersem tüm hisselerim, markam düşer."

"Doğru."

"Ben sadece ... bilirsin ... ugh."

Graham uzun bir dakika durur. "Asıl sorun ticaret mi? Yoksa Danielle mi?"

"Gitmeyecek," diyorum üzülerek.

"Ve sen de gitmek zorundasın."

Bunun bir soru mu yoksa bir ifade mi olduğundan emin değilim. O yüzden cevap vermiyorum.

"Bir işin ve bir kızın olabilir, Lincoln," diyor. "Ama bazen hem işe hem de kıza sahip olamazsın."

"Ama ben ikisini de istiyorum. İkisine de ihtiyacım var," diye ısrar ediyorum. "Beyzbol benim kimliğim. Damarlarımda akıyor. Hayatımı böyle tanımlıyorum. Ama o beni çok canlı, bir beyzbol oyuncusundan çok daha fazlası gibi hissettiriyor," diyorum alkolün etkisiyle kelimeleri bulmakta zorlanarak. "Onu seviyorum Graham. Onu çok seviyorum."

"O zaman işi bırakmanız gerekebilir."

"Ah!" diye bağırıyorum odanın içinde. Tek ışık televizyondan ve ekrandaki boşboğaz aptallardan geliyor. Geç oldu. Ne kadar geç, bilmiyorum. Önemli değil. Hiçbir şey

Şu anda hayatımın her alanını acıtan acı dışında hiçbir şeyin önemi yok.

"Neden içtiğin her neyse uyuyup sabah nasıl hissettiğini görmüyorsun?" diye öneriyor.

"Kendimi bok gibi hissedeceğim," diye iç geçirdim. "Yarın Arrows'un merkezine geri dönüp hangi tarafa meyilli olduğumu bildirmem gerekiyor. Eğer San Diego'ya gideceksem, evrak işlerini halletmeleri gerekecek."

"Bu gece iyi misin?"

"Başka seçeneğim var

mı?"

"Her zaman seçeneklerimiz vardır, Linc."

"O felsefe yan dalını al ve kıçına sok," diye gülüyorum.

Graham kıkırdar ve derin bir nefes verir. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ya da sadece konuşmak istersen."

Başımı kaşıdım. "Bana bir şey mi soracaktın?" "Merak etme.

Yarın konuşuruz."

"Yarın," diye esneyerek kanepeye uzanıyorum. Gözlerim ağırlaşıyor, televizyondaki sesler kısılıyor. "Yarın konuşuruz."

Derin, kâbus dolu bir uykuya dalarken telefonum yere yuvarlanıyor.

Danielle

Panjurlar açık. Bunu gözlerimi açmadan biliyorum. Bunu yapmakta tereddüt ediyorum çünkü şimdiden şiştiklerini hissedebiliyorum. Sırtım şaraptan kaynaklanan bir kararla kanepede uyumaktan ağrıyor.

Ne kadar şarap içtim ki?

Midem bulanıyor ve başım sadece kırmızı şarap staccato'su olabilecek bir şekilde çarpıyor. Bu, asla çok fazla içmememin nedenlerinden biri olan, doğrulanabilir bir akşamdan kalma olarak etiketlenmek için yeterli. Bundan nefret ediyorum. Yine de kalbimdeki acı karşısında hiçbir şey, en ufak bir sıyrık bile değil.

Boğazımın arkasındaki gıdıklanmanın bir şekilde geçmesini ummak için yutkunmaya zorluyorum; gözyaşı makinesinin çalıştığını anlamanızı sağlayan, gözlerinizin arasındaki yanmadan hemen önce gelen gıdıklanma. Bu küçük hareket, boğazımın sallanması, içimde bir isyan başlatıyor ve aniden canlanıyorum ve beklediğim dehşetin her zerresini ve daha fazlasını hissediyorum.

Sanki biri ciğerlerime ağırlık koymuş gibi nefes alamıyorum. Dik oturup kusmamak ya da baş ağrısını tam teşekküllü bir migrene dönüştürmemek için mücadele ederken, havayı vücuduma çekmek için savaşıyorum. Bu bir sorun olmamalı. Kendimi boşlukta hissediyorum.

"K a h r e t s i n," diye bağırıyorum, k a b a r a n ve beni ezip geçen acıyla savaşarak. Gözlerime dokunuyorum. Şişmişler ve dudaklarım da öyle. Bu çirkin bir ağlama. Hayatımın aşkı olduğuna emin olduğum kişiyi, onunkine sahip olabilmesi için kaybetmek böyle bir his.

Hâlâ bir gece önceki kıyafetlerimi giymişim, dişlerimi fırçalamadığım için şarap hâlâ dilimde, koltuğuma oturup cumbadan güneşin doğuşunu izliyorum. İçinde hiç güzellik yok. Renkler cansız, donuk. Yeni günle birlikte huzur da gelmiyor ve uyanıp onu düşünmemenin ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Saat bana Pepper'ı bulmak için çok erken olduğunu söylüyor ve Macie'yi uyandırırsam kendimi aptal gibi hissedeceğim. Sadece ben varım. Tek başına. Ve lanet olsun

eğer dayanılmaz hissettirmiyorsa.

Kollarını bana dolamasını ve beni kendine doğru çekmesini özlüyorum. Uyandığında gözlerinin nasıl baktığını ve uykulu, tatlı gülümsemesini. Onun kokusunu. Nefesini yanağımda hissetmeyi. Gülüşünün bana dünyanın gökkuşağı ile kaplanmış gibi hissettirmesini.

Gözyaşlarım çenemden damlıyor. Her damlayla birlikte yeni bir umutsuzluk dalgası geliyor ve kendimi bir uçurumdan düşmeye başlamış gibi hissediyorum. Telefonum önümdeki masanın üzerinde duruyor ve onu alıp Macie'yi arıyorum.

Beş kez çalıyor ve açtığında "çağrıyı sonlandır" tuşuna basmaya hazırım.

"Alo?" Ses uykulu, sert ve Macie'ye hiç benzemiyor.

"Will?"

"Bu telefona başka bir adam cevap vermese iyi olur," diyor, şimdi biraz daha uyanık.

Yüzümdeki sümüğü siliyorum. "Özür dilerim," sesim çatlıyor ve bu şekilde davrandığım için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum.

"Hey, bu kim?" Arka planda çarşaflar hışırdıyor. "Danielle?"

"Evet," diye

fısıldıyorum.

"Neyin var?"

"Macie ile konuşmam gerek."

"Sen iyi misin? Yani, şu anda onu arıyorum ama bana iyi olduğunu söylemen gerekecek."

"Ben iyiyim," diye burnumu çekiyorum. "Hayır, değilim Will. Kalbim çok kırık."

Bunu neden ona anlattığımı bilmiyorum, sadece telefonuna cevap verdiğinde ya da evine girdiğinde konuştuğum bir adama

Onlar birlikteyken yaptığımız bir konuşma. Yine de etrafta dinleyecek tek kişi o.

"Özür dilerim. O bir salak, gerçekler de

öyle." "Onu tanımıyorsun bile."

"Onu tanımak zorunda değilim. Ben seni tanıyorum."

Macie'ye telefonda olduğumu söylediğini duyduğumda gözyaşlarımın arasından gülerek, "Hayır, bilmiyorsun," diyorum.

"Macie seni tanıyor ve seviyor. Bu yüzden sen ailedensin. Haklı da olsan haksız da olsan o bir aptal. Burada işler böyle yürüyor."

"Teşekkürler, Will."

"Uzaklaşmanız gerekiyor, burada hoş karşılanırsınız. Kapımız açık. Yani, atasözü olarak. Ben olsam yatak odasından uzak dururdum-"

"Telefonu bana ver, seni pislik!" Macie diyor. Telefonun aralarında gidip geldiğini duyuyorum. Gülmekten kendimi alamıyorum. Beni hep güldürürler. İlişkileri hiçbir şekilde mükemmel değil -Macie çoğu zaman onu öldürmek istiyor. Ama onu seviyor. Ona saygı duyuyor. O da her şeyden çok onunla birlikte olmak istiyor. Daha çok ağlıyorum.

"İyi misin?" diye sorarken arka planda bir kapının kapandığını duyuyorum.

"Hayır," diye hıçkırıyorum. "Bunu kendime

neden yaptım?" "Aman Tanrım. Ne oldu?"

Onunla birlikte her şeyi gözden geçiriyorum, nerede takas edildiğini söylediğimde nefesinin kesilmesini dinliyorum.

"Babana mı? San Diego'da mı oynayacak?"

"Evet," diye nefes alıyorum, mutfağa ya da soğuk bir havluya doğru ilerliyorum. "Onunla gidemem."

"Hayır, yapamazsın."

Birkaç buz küpünü bir bulaşık bezine sararak kanepeye dönüyorum ve gözlerimin üzerine koyuyorum. "Macie, bunların hepsinden daha iyisini biliyordum. Ona karşı koyamayacağımı ve er ya da geç bu duruma düşeceğimi biliyordum."

"Biliyorum, biliyorum. Ama sen kalbinin sesini dinledin." "Kalbimi sikeyim."

Gülüyor ama bana değil. "Yani aranızdaki bu mu?"

"Öyle olmak zorunda değil mi?" Buz bezin içinde şıngırdıyor. "Annem olmak istemiyorum ve onların yanında olamam. Beni mahvediyorlar. Bu hiç sağlıklı değil. Terapistim bile tüm temasımı kesmemi önerdi. Bu yüzden annemin kızlık soyadı olan Ashley'i kullanıyorum, Kipling'i değil. Kendimle arama mesafe koymak için. Benim için çok zehirliler ve Lincoln'ün benimle ilişkisi olduğunu bilseler ne yaparlardı hayal bile edemiyorum."

"Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu kalbimi kırıyor."

"Kalbin mi? Artık bir tane olduğunu sanmıyorum. Bu Tamamen paramparça oldum." diye fısıldadım. "Lincoln'ü sadece beyzbol için değil, babam için de kaybettim."

Sessizce oturuyoruz, o beni daha iyi hissettirecek kelimeler arıyor, ben de kusmadan kendimden geçecek kadar şarap içip içemeyeceğimi anlamaya çalışıyorum. Bir oran olmalı. Biraz daha çılgınca yaşasaydım bunu bilirdim.

"Ondan nefret bile etmiyorum," diyorum sonunda, sessizliği bozarak. "Edemiyorum ve inan bana, etmek istiyorum. Beni terk ediyor, takas edilmeyi seçiyor. Ama onun yapısı böyle. Bu kaçınılmazdı ve o haklı - hayatı için yapması gereken seçim bu. Bunun için onu suçlayamam."

"Sen benden daha büyük bir insansın," diye gülüyor.

İç çekiyorum. "Burada oturup düşünüyorum, 'Nasıl devam edebilirim ki?' Bana her şey onu hatırlatırken böyle bir şeyi nasıl geride bırakabilirim ki? Sanki her gün o lanet asansörün önünden geçmeye, boş bir eve gelmeye, günde en az bir kez karın kaslarının selfie'sini çekmeyen bir telefona sahip olmaya mahkum olacakmışım gibi hissediyorum." Hüznün içinden gülüyorum. "Araf gibi olacak."

"Buraya gel."

"Ne?"

"Julia seni işe alacağını söyledi. Yardıma ihtiyacı var. Vakfı toparlanıyor ve güvenebileceği bir ele ihtiyacı var. Bu insanlar, Gentry'ler, sadakat konusunda çok iyiler, Danielle."

Onun fikri benim istediğimden daha iyi görünüyor. Ülkenin bir ucundan diğer ucuna ya da yarısına taşınmak öyle elinize alıp yapabileceğiniz bir şey değil. Ancak Landry sonrası bir dünyada yaşamak gibi diğer bir seçenek de öylece yapabileceğim bir şey gibi görünmüyor.

"Ciddiyim," diye ısrar ediyor Macie. "Para senin için önemli bir şey değil. Sadece ne yapmak istediğini bulana kadar bir şeyler kirala ve gel. Bunu bir düşün. Alışveriş yapabiliriz, sinemaya ve konsere gidebiliriz ve ..." "Kes şunu Will. Bana sadece birkaç dakika ver. Aman Tanrım. Yine de durma."

Gözlerimi deviriyorum ama gülüyorum da. "Bunu düşüneceğim, ama şu anda görünüşe göre gitmen gerekiyor."

Nefesini içine çekiyor. "Bunu düşün ve beni sonra ara."

Oturma odasına bakıyorum ve bir karar veriyorum. "Seni sonra aramak zorunda değilim. İki hafta içinde orada olacağım."

Lincoln

TEK SES banyo lavabosundan damlayan sudan geliyordu. Uzanıp kolu çevirebileceğim halde damlamasına izin veriyorum. Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor ve dikkatimi yarı yarıya dağıtıyor, bu da bir nimet.

"İşi bırakmak zorunda kalabilirsiniz." Graham'ın sözleri Dün gece yine içime işledi ve her seferinde olduğu gibi beni sertçe vurdu. Beynimi iğneliyor, kalbimi dağlıyor, ruhumu kemiriyorlar. Bunun gitmesine izin vermek şimdiye kadar yaptığım en zor şey.

Gömleğimin düğmelerini ilikliyorum ve en üste gelmeden önce lavabonun kenarına tutunup başımı öne eğiyorum. Bu normal değil. Hayatımda belki de aşık olduğumu düşündüğüm diğer iki seferde bile böyle acımamıştı. Tüm ruhum bedenimden çekilip alınmış gibi hissetmemiştim.

Bir daha asla eskisi gibi olacağımı sanmıyorum. O olmadan olmaz. Evet, bir noktada tekrar gülümseyeceğim ve aptalca şakalara güleceğim. Hatta dünyanın en iyi orta saha oyuncusu olma statümü bile geri kazanacağım.

beyzbol, ama bu bile çok önemsiz görünüyor. Maçtan sonra evde kim olacak? Kim istatistiklerimi değil de omzumu soracak? Kim benim arkadaşım olacak?

Mesele de bu: Her şeyden önce arkadaşımı kaybettim.

Her şey düşer. Ruhum. Kalbim. Omuzlarım. Karanlık bir uçuruma düşüyorum ve kendimi yukarı çekecek bir merdiven bulamıyorum. Hayatımın en büyük çöküşünü yaşıyorum ve bu sezon sonrası. Gerçekten önemli olan.

Bu takası kabul edersem, birkaç gün içinde San Diego'da olacağım. Mürekkep kurur kurumaz Sails'in malı olacağım ve bavulumu toplayıp yola çıkmam beklenecek. Sporcular olarak yaptığımız şey bu. Paranın olduğu yere gideriz. Kariyerimiz bizi nereye götürürse. Çalışabildiğimiz kadar uzun süre çalışabileceğimiz yere.

Bu fikir dün gece beynimde dolaşmaya başladı. Ya paranın olduğu yere gitmek istemiyorsam? Ya bir vuruş unvanını kovalamaktan yorulduysam? Ya yılın yarısını bir otelde geçirmek bana iyi bir zaman gibi gelmiyorsa?

Ya babasını ikiye bölersem?

Bu küçük sorunla nasıl başa çıkacağımı bulamadığımı fark ettiğimde çenem sıkılıyor, dişlerim birbirine çarpıyor. İşim gereği onu her gün göreceğim. Onu tanıyacağım. Geleceğimi o kontrol edecek. Tüm bunlar olurken, onun gerçekte kim olduğunu bileceğim. Bunu yapabilir miyim?

"Bunu yapmak zorundayım," diye mırıldanıyorum, ayakkabılarımı giyerken. Uzanıp suyu kapatıyorum ve sessizlik beni hemen boğuyor. Gülümsemesini özlüyorum. Kıkırdamasını. Bana Landry demesini.

Ceketimi ve anahtarlarımı aldım. Telefonumu cebime atıyorum, hemen bir mesajla vızıldıyor. Çıkardım ve

Odanın ortasında durup ekrana bakıyorum.

> San Diego'da iyi şanslar. Seni destekliyor olacağım. Xo, Dani

Danielle

PEPPER'ın deposunda bulunan kutular etrafıma yayıldı. Oturma odasının ortasında oturuyorum, solumda gelişigüzel bir figür koleksiyonu ve sağımda bir kutu çörek, önümde balonlu ambalaj.

Giyinmeyi, yüzümü yıkamayı ve dişlerimi fırçalamayı başardım. Smitten Kitten'a gittim ve tüm kutuları, iki cappuccino'yu ve hamur işlerini alıp ağlamadan eve döndüm. Bu bir zafer. Küçük ama yine de bir zafer.

Macie aradı ve kıçımdan konuşmadığıma ve gerçekten geleceğime emin oldu. Ona geleceğimi söyledim. Gelmek zorundayım. Burada kalamam. Burada benim için hiçbir şey yok ve Lincoln'den önce sevdiğim her şey ona olan aşkım yüzünden lekelendi.

Ona olan aşkım. Çok aptalım. Başından beri beynimi dinlemiş olsaydım, hayatıma normal bir şekilde devam ediyor olurdum. İş. Smitten Kitten ve cappuccino. Banyolar ve kitaplar. Uzun zamandır bu şekilde mutluydum ve gidip her şeyi mahvettim.

Midemde bir burkulma beni hazırlıksız yakalıyor ve kendime yalan söylediğimi anlıyorum. O zamanlar mutlu değildim. Belki mutlu olduğumu sanıyordum ama Lincoln'e kadar mutluluğun ne demek olduğunu anlayamamıştım. En azından bu kalp ağrısının ortasında birini sevmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

İç çekerek bir çörek alıyorum ve yarısını ağzıma atıyorum. Çikolata sosu dudaklarımı ve ağzımın tavanını kaplıyor ve zar zor çiğneyebiliyorum ya da nefes alabiliyorum, ama ölmek için lezzetli bir yol olacak. Mezar taşımda "çörekle ölüm" kırık bir kalpten ölümden daha iyi okunacak gibi görünüyor.

Küçük çay fincanımı balonlu naylona sarıyorum ama bandı bulamıyorum. Ayağa kalkıp elimin tersiyle dudaklarımdaki çikolata parçalarını siliyorum ve marketten aldığım poşetin durduğu mutfağa gidiyorum. Antreden geçerken kapı çalıyor.

Kapıyı açıp, "Pepper, gelmene gerek yoktu. Toparlanabilirim."

Ağzım açık kalıyor ve elim kapıdan düşüyor. Hemen aynaya bakıyorum ve panik balonunun oluştuğunu hissediyorum. Dudaklarımda çikolatalı krema var ve sağ yanağıma bulaşmış. Saçlarım dağınık bir şekilde toplanmış. Kıyafetlerim temiz ama kırışık ve kesinlikle her zamanki standartlarıma uygun değil.

Oh. Lanet olsun.

"Merhaba baba. Anne," diyorum yutkunarak. "Şehirde olduğunu bilmiyordum."

"Belki de aramalıydık," diyor annem, tiksinti dolu bir bakışla beni tepeden tırnağa süzerek.

Gözlerimi devirerek elimden gelen en iyi gülümsemeyi takınıyorum.

Babamı içeri davet etmiyorum ama o da bir davet beklemiyor. Yanımdan geçerken omzumu sıkıyor.

"Buranın güvenli olduğundan emin değilim," diyor etrafına bakınarak. "Güvenlik sistemin var mı Ryan?"

"Üç yıldır burada yaşıyorum. Burası güvenli."

Annem de içeri giriyor ve ben kapıyı arkalarından kapatıyorum. Lincoln'le yaşadıklarım yüzünden zaten burkulmuş olan midem daha da sıkışıyor. Hatta o kadar sıkı ki, bayılacağımı ya da kusacağımı düşünüyorum.

"Bu kutular ne için?" diye soruyor annem, dirseğine kadar uzanan bir çift eldiveni çıkarırken. Dışarısı o kadar da soğuk değil, ama bir şey ifade ediyorlar.

Onlara hiçbir şey söylememeyi düşünüyorum. Genelde söylemem. Adresimi nereden bulduklarından bile emin değilim. Ama onlar karşımdayken, belki de iki ya da üç yıldır ilk kez yüz yüzeyken, hiçbir şey söylemeden duramıyorum. "Taşınıyorum," diyorum onlara, gömleğimi düzelterek. "Boston'a. Orada şehirdeki çocuklarla çalışan bir sivil toplum kuruluşunda harika bir iş buldum."

"Ryan, ne zaman hayatınla ilgili gerçek bir şeyler yapacaksın?" Babam dönüp bana bakıyor. Yaşlanmış, alnındaki çizgiler hatırladığımdan daha sert. Belki de sadece neredeyse on yıl önce çekilmiş fotoğrafına bakmaya alıştığım içindir. Her iki durumda da, bana neredeyse bir yabancı gibi görünüyor.

"Hayatımla ilgili gerçek bir şey mi?" Çekiniyorum. "Pardon?"

"Evet, gerçek bir şey," diye homurdanıyor. "Senin yaşındaki çocukların gerçek dünyanın nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Hayatınız boyunca şımartıldınız ve üzerinize titrenildi ve size iyi bir şey sunulduğunda onu bile kabul etmiyorsunuz."

"Peki bana teklif edilip de kabul etmediğim ne var?"

Soruma cevap vermek yerine başını sallıyor. "Bir çıkmaz işten diğerine gidiyorsun, hayatını boşa harcıyorsun.

Potansiyel. Hiçbir şey olmakla ilgilenmiyor olmanız çok yazık."

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor. Antrede, ön kapı ile oturma odası arasında durup birbirimize bakıyoruz. Kan bağıyla birbirine bağlı ama ilişkimizin her zerresine bulaşan bir zehirle bölünmüş bir grup insan.

Sözleri acıtıyor. Sting. Yaralarım zaten orada, Lincoln'ü kaybetmenin açtığı yaralar ve o hiç düşünmeden tuz döküyor.

Sekiz yaşındayken ailem doğum günümde evde olamayacaklarını söyledi. Ağlamıştım. Beni teselli etmek yerine güldüler. Pasta ya da hediye alamayacağımı düşünmenin aptalca olduğunu söylediler; bunu ayarlamışlardı. Gözyaşlarım oyuncak ayılar ve çikolata sosu için değildi. Ağlamamın nedeni, o gün benim bir önemimin olmadığının anlaşılmasıydı.

O zamandan beri onların önünde ağlamadım. Yani, bugüne kadar.

Başka bir gün olsaydı, güçlü dururdum. Ama kalbim çok kırılmıştı, gözyaşlarım çoktan başlamıştı ve onlarla savaşmaya zahmet etmedim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı, çörek lekelerinin üzerine ve yere damlıyor. Onların düşündüğü gibi bir felaket gibi ne kadar gülünç göründüğümü düşünüyorum ve umursamıyorum bile.

"Keser misin şunu?" diye nefes alıyor annem, kolyesini çekiştirerek. "Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim Bryan."

"Sahip olduğunuz onca kaynak varken neden böyle yaşıyorsunuz, anlamıyorum," diyor babam. "Bu çok saçma. Kendine çeki düzen vermeli ve toparlanmalısın Ryan."

"Ben Danielle," diyorum ama kapı çalındığı için beni duyduğunu sanmıyorum. Pepper'ın mükemmel zamanlaması karşısında rahatlayarak kapıyı çekip açıyorum.

Pepper değil.

Kapımın önünde dururken çok yakışıklı görünüyor, öğleden sonra ışığı etrafında parlıyor. Gözleri kocaman, hissettiğim kederle dolu. Bana doğru hareket etmiyor, bana ulaşmaya çalışmıyor ve beni gördüğünde her zaman yaptığı gibi gülümsemiyor. Bu biziz. Yeni biz. Ve ben bundan nefret ediyorum.

"Dani."

Nefret ettiğim ama şimdi bir şekilde onun dudaklarından duymayı sevdiğim tek kelime, takma adım, mührü kırıyor. Gözyaşlarım daha hızlı akıyor.

"Kupanı getirdim," diyor ve ben gülmek istiyorum ama yapamıyorum. Canım çok acıyor. Gözleri omzumun üzerinden geçiyor ve sonra hemen tekrar benimkilere dönüyor. "İyi misin?" Soru bir fısıltıdan ibaret.

"Hayır," diye karşılık veriyorum.

Birdenbire beni farklı bir gözle görmeye başladı. Göz bebekleri küçülüyor, yeşil gözleri kararıyor ve bana doğru adım atıyor. Beni kendine çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. Kolunu belime sıkıca dolayarak evin içine doğru adım atarken dönüyorum.

"Bay Kipling," dedi Lincoln. Sesini hiç bu şekilde duymamıştım. Eğlenceli, seksi ya da ilgi çekici değil. Profesyonelce. Sert. Hatta belki de soğuk. Beni şaşırttı. "Bayan Kipling."

"Bu da ne böyle? Bir tür şaka mı?" Babam kolunu bana dolamış yeni orta saha oyuncusunu incelerken gözlerini kocaman açıyor. Sanırım hayatlarına müdahale edeceğimden endişeleniyor.

Şimdi bir şekilde Lincoln'le çıkıyorsam ve o da Sails'te oynuyorsa. Gözlerindeki öfke ruhumun bir parçasını nemlendiriyor.

"Açıklanmasını istediğiniz şey nedir?" Lincoln sordu.

Beni sıkıca kavrıyor ve burada olduğu için çok minnettarım. Anneme bakıyorum, çenesini eğmiş, plastik cerrah tarafından yaratılmış mükemmel burnunun altından bana b a k ı y o r .

"Seni buna o mu zorladı?" diye hırlıyor babam. Bana bakarken, benden tiksindiği her halinden belli oluyor. "Bunu sen yaptın, değil mi? Neden, Ryan? Neden böyle şımarık bir velet gibi davranmak zorundasın? İhtiyacın olan ilgi mi? Sorun bu mu?"

Lincoln, "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok," diye karşılık verir.

İkisinin arasına bakıyorum, başım dönüyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Babam kıkırdıyor, bakışları Lincoln'ün üzerinde. "Sana verdiğim teklif gibi başka bir teklif alamayacağını biliyorsun. Senin etrafında bir şeyler inşa etmeye hazırdık, Lincoln. İyi şeyler oluyordu ama sen bunun yerine hiçbir şey bilmeyen küçük bir kızı dinledin."

"Sen neden bahsediyorsun?" Annemi dehşete düşüren bir şekilde gömleğimin koluyla yüzümü kurulayarak tekrar soruyorum. "Lincoln mü?"

Bana bakıyor ve gülümsüyor. Başparmağının ucuyla yanağımdaki krema lekesini siliyor ve gülüyor. "Berbat durumdasın, Dani."

"Bu senin hatan," diye burnumu çekiyorum, elimi bileğine doluyor ve yüzümden çekmemesi için tutuyorum.

"Bunu telafi edeceğim." Göz kırpıyor, elini bırakıyorum ve aileme geri dönüyor. "Teklifiniz çok cömertçe Bay Kipling. İnsanlara beyzbol konusunda ne kadar ciddi olduğunuzu nasıl göstereceğinizi kesinlikle biliyorsunuz."

"Ciddi olsaydınız, bir şeyler yapabilirdik."

"Landry?" Ona bakarak soruyorum. Midemde bir şeyler olmuş olabileceğine dair oluşan küçük çiçeğe karşı koyamıyorum. Ama fazla umutlanmak istemiyorum.

"Ben ciddiyim, Bay Kipling. Önemli şeyler hakkında ciddiyim."

Babam gülüyor, ses tonunda öfkeli bir hava var. "Bana söyleme bile..."

"Tek istediğim beyzbol oynamaktı," diyor Lincoln aileme. "Adımı tişörtlerin arkasında görmek ve küçük çocukların tuttuğu resimlere imzamı atmak istedim. Dünya Serisi'nde maç kazandıran koşuyu yapan adam olmak ve babamın benimle gurur duymasını sağlamak istedim." Beni kendine çekiyor. "Bunu yaptım. Hepsini."

"Ve hepsini tekrar yapabilirsin. Birkaç kez," diye ısrar ediyor babam.

"Yapabilirim. Evet, haklısın. Ama hayatta sözleşmelerden ve vuruş unvanlarından daha önemli şeyler olduğunu öğrendim."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve gözlerimin kenarlarında yaşların biriktiğini hissediyorum. Tek kelime etmiyorum, sadece dinliyorum ve yanılıyor olsam bile düşündüğüm şeyi söyleyeceğini umuyorum.

"Hayatta mevsimler vardır," diye devam ediyor Lincoln. "Bugüne kadarki tüm hayatımı beyzbola odaklanarak geçirdim. Harika bir dönemdi. Aslında muhteşemdi. Çoğu insanın sadece hayal edebileceği şeyler yaptım ve gördüm. Ama tüm bunların dışında neyim var?"

"Bunun nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyor annem. "Ya da neden kızımızla birlikte burada olduğunuzu. Ya da dürüst olmak gerekirse bizim neden burada olduğumuzu."

Cevap vermeye başlıyorum ama Lincoln'ün sıkması beni durduruyor.

Onun yerine kıkırdıyor.

"Kimse seni burada tutmuyor." Önce anneme, sonra babama bakıyor. Onlar kıpırdamayınca gülüyor. "Dani'yle buradayım çünkü hayatımın yeni bir dönemindeyim. Bugün açılış günü."

Gözlerim tekrar bulanıklaşıyor ve başımı ona yaslıyorum. Pahalı kolonyası ve erkek testosteronuyla onu içime çekiyorum ve ilk kez ailemin ortasında kendimi güvende hissediyorum. Bir kez olsun onlarla savaşmak zorunda değilim. Vahşilikleri beni hedef almıyor. O beni koruyor ve bu hayal ettiğimden bile daha iyi hissettiriyor.

"Misafir odasındaki kupalar cevap vermiyor. Bana arkadaşlık etmiyorlar ya da geceleri beni ısıtmıyorlar. Yakalamaca oynamıyorlar ve sabahları benimle kahve içmiyorlar."

Bana bakıyor ve yüzümdeki gülümsemeye kıkırdıyor. "Darmadağın," diye fısıldıyor gözyaşlarımı silerken. "Tam bir karmaşa." Alnımdan öperken kıkırdıyorum ve aileme dönüp bakıyorum.

"Sen de Ryan gibisin," dedi babam. "Ağzında gümüş kaşıkla doğmuş bir çocuk. Sende dürtü yok. Hayır-"

"Benim hakkımda ne istersen söyle," diye gürlüyor Lincoln babama, "ama onun hakkında konuşma. Onun hakkında benim hakkımda bildiğinden daha az şey biliyorsun."

"O bizim kızımız. Sen neden bahsediyorsun?"

"İstatistiklerimi, sözleşme şartlarımı, sağlık raporumu sayabilirsin. Dani hakkında ne biliyorsun?"

Lincoln'e sanki az önce onlara dünya barışının denklemini sormuş gibi bakıyorlar. Sessizlikleri çok gürültülü, tepkisizlikleri sağır edici.

"Eğer onun gibi olursam," diyor Lincoln, "annem gurur duyacak. Benim ailemde sevgi, galibiyet ve mağlubiyetlere, şöhrete ya da kişiliğe bağlı değildir. İnsan olarak kim olduğumuzla ilgilidir. Tüm bu saçmalıkları bir kenara bıraktığımızda ne olduğumuzla ilgilidir."

"Ryan hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Annem bana bir rahatsızlıkmışım gibi bakıyor. "Önemli olan şeylere odaklanmalısın, Lincoln."

"Öyleyim."

Babam bana beklediğim koflukla bakıyor. Bakışlarında sevgi yok, hayranlık yok. Landry ailesinde gördüğüm gibi mizah ya da gurur yok. Lincoln'ün gözlerinde gördüğüm gibi empati de yok. "Umarım mutlusundur Ryan. Bu adamın hayatını tamir edilemeyecek şekilde mahvettin." Ön kapıya doğru ilerlerken annemi sarsıyor, eli kapı tokmağına çarptığında öfkesi yüzünden sızıyor.

"O mutlu olacak. Bunu göreceğim." Kenara çekilip geçmelerine izin verdiğimizde Lincoln'ün sesi fuayede yüksek ve netti. "Bir daha gelmeyerek buna da yardımcı olabilirsin."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, hem de kendi çocuğumla!" Babam topuklarının üzerinde dönüp Lincoln'e bakıyor, yüzü kıpkırmızı.

"Ben çocuk değilim!" Lincoln'ün elinden kurtuldum ve hayatımda ilk kez babamla yüz yüze geldim. "Ben yetişkin biriyim.

Seninle DNA'dan başka hiçbir ortak yanı olmayan bir kadın."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye öfkelendi babam. "Seni kim bilir ne zamandır görmüyoruz ve sen bizimle böyle konuşuyorsun!"

Lincoln'ün eli beni buluyor ve nazikçe ama güçlü bir şekilde beni geri çekiyor. Babamla benim arama girdi. "Gitmen gerek. Şimdi."

"Biz-"

"Şimdi," diye tekrarladı Lincoln, şakağındaki bir damar nabız gibi atmaya başlamıştı. "Önümde durup onunla bu şekilde konuşmayacaksın."

"Peki bu konuda ne yapacaksın, seni küçük serseri?" "Şu anda hiçbir şey seni bir yere çarpmaktan daha cazip gelmiyor.

Yumruğumu suratına indiririm. Ama bunu onun için yapmayacağım. Sadece bununla başa çıkmak zorunda kalacak ve siz ona bir ömür boyu uğraşması gereken bir sürü bok verdiniz, sizi lanet olası pislikler."

Annemin nefesi kesiliyor. Babam ondan yayılan öfke yüzünden titriyor. Lincoln sakin ve soğukkanlı duruyor.

Beyaz perdede izlediğimde beni kendimden geçiren bir filmden bir sahne. Ağzım açık izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar kendimi o ana kaptırmışım.

"Gidin," der Lincoln onlara, kapının koluna hafifçe vurarak. Kapı açılır, öğleden sonra havası evin içinde hışırdar. "Hemen. Ve bir daha geri gelmeyin. Dani'ye karşı hissettiğiniz yükümlülükler ne olursa olsun, onları benim üstlendiğimi düşünün. Onun sana ihtiyacı yok. Şimdi git."

Babam Lincoln'e yaklaşıyor ve burun buruna geliyorlar. Lincoln irkilmiyor. Annem ellerini babamın ellerine dolayana kadar babam daha sert sallıyor.

ve kapıdan çıkmasına rehberlik ediyor, ama bana son bir onaylamayan bakış atmadan önce değil.

Kapı kapanıyor. Omuzlarım yılların stresinin buharlaşmasıyla düşüyor. Lincoln'ün kollarına yığılıyorum.

Gözyaşı yok, sadece büyük bir rahatlama hissi var. -Gittikleri için. Parçalanmış hissetmediğim için. Ve o burada olduğu için.

"Teşekkür ederim," diyorum gömleğinin içine.

"Bana teşekkür etmeyi bırak," diye kıkırdıyor, vücudu gurulduyor. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor."

"Umarım kollarımda olduğunu kastediyorsundur..."

"Bu," diye kıkırdıyorum, ona bakmak için uzaklaşıyorum, "ama aynı zamanda gittikleri için. Onlara hiç karşı çıkmadım. Sanırım bu sefer de karşı koyamadım ama sen karşı koydun. Benim için."

"Senin için." Gözleri o kadar nazik ve duygu dolu ki dizlerimin bağı çözülüyor. "Sana göstermem gereken bir şey var." Baktığımda bana doğru bir dizi kâğıt uzattığını görüyorum. "Kontratım."

"Tebrikler," diyorum. Bunu söylemek bana acı veriyor. Her şeyi bırakıp gitmesini ummuştum ama elindeki kâğıtları görünce Arrows'la yeniden anlaştığı çok açık. Bembeyaz sayfaları alıp yakmak, sonra küllerini alıp suyla seyreltmek ve tuvalete atmak istiyorum. O lanet kâğıtlar hayatımı mahvediyor.

"Teşekkürler." Oturma odasına bakıyor. "Bu kutular da neyin nesi?"

Uzaklaşarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Burada kalamam. Pazartesi günü istifamı veriyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

"Boston. Arkadaşım Macie orada yaşıyor ve benim için bir iş ayarladı."

"Boston mı? Boston çok soğuk."

Kendimi geri çekip mutfağa gidiyorum, onunla aramda bir tür tampon olması gerekiyor. En azından orada bizi masayla ayırabilirim, böylece doğru düşünebilirim.

"Ben de tam tersi bir şey düşünüyordum," diyor beni takip ederek. "Savannah'ya ne dersin? Eğer istediğin buysa sana orada bir iş bulabilirim."

İç çekerek masanın etrafından dolaşıyorum ve masanın üstünden ona bakıyorum. "Bana iş bulmana ihtiyacım yok."

"İstemediğini biliyorum. Sana bir fikir satmaya çalışıyorum Ryan."

"Memphis'te kaldığına göre bu bizi nereye götürür bilmiyorum. Yani bir yandan sen hala buradasın, bu da işleri kolaylaştırıyor. Ama öte yandan, sen hala sensin ve ben de hala ... benim. Er ya da geç aynı duruma düşmeyecek miyiz?" Üzüntüyle omuz silkiyorum. "Başıma gelecekleri bile bile bu çizgide yürüyemem Landry. Seninle ya hep ya hiç olmak zorunda."

Elleri önündeki sandalyenin arkalığını bulurken o güzel yeşil gözleri parlıyor. Ağırlığını sandalyeye veriyor ve gülümsüyor. "Hepsini seçiyorum." Bu basit bir cevap ama beni şaşırtıyor. Bir yığın kâğıdı masanın üzerinde kaydırıyor. "Ben de bu yüzden Savannah'yı düşünüyordum. Ama başka bir önerin varsa, dinliyorum. Ama buranın kuzeyinde bir yer olmasın. Kışı pek sevmem."

"Ne?"

Kağıtları işaret ediyor. "Şunlara bak." İçimdeki her şey durdu. "Landry. . ."

"Kahretsin, Dani. Bu kadar dik kafalı olma," diye gülüyor. "Kağıtlara bak."

Onları elime aldığımda elimde şıngırdıyorlar. İlk sayfa bir ticaret anlaşması. Babamın ofisinde birkaç kez gördüğüm standart bir sözleşme. Küçük sarı bir ok işareti bulana kadar sayfaları çeviriyorum. İsminin üstünde imza yok.

Sesime güvenmiyorum ve bunun yerine ona bakıyorum. O da sırıtıyor. Kağıtlara geri dönüyorum, beyaz gürültü kulaklarımı dolduruyor, işler kötüye giderse başa çıkabileceğimden daha fazla umut içimi kaplıyor, başka bir ataş buluyorum. Bu bir emeklilik ilanı.

Kağıtları düşürüyorum. Masanın üzerinde uçuşuyorlar.

"Ne yaptın sen?" Umutsuzca zapt etmeye çalıştığım duygularla boğuklaşan kelimelerimle söylüyorum.

"Emekli oluyorum."

"Yapamazsın," diyorum başımı sallayarak. "Düşünmüyorsun. Emekli olamazsın."

"Ne istersem onu yaparım."

Uzun adımlarıyla masanın etrafından dolaşıp yaklaşık üç adımda bana ulaşıyor. Birbirimizden birkaç santim uzakta duruyoruz, birbirimize bakarken nefeslerimiz kesiliyor. O da benim kadar gergin. Omuzlarının sertliğinden ve dudaklarını birbirine bastırmasından bunu anlayabiliyorum. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor, bedenim onunkini tutmak için yanıp tutuşuyor ama yapmıyorum. Ne söyleyeceğini duymam gerekiyor.

"Emekli oluyorum," diyor. Ses tonunda soru yok, belirsizlik yok. Bana dışarısının elli derece olduğunu ve yağmur ihtimalinin yüzde otuz olduğunu söylüyor olabilir.

"Neden? Sakın benim yüzümden ya da seninle gelmeyeceğimi söyleme çünkü vicdanım bunu kaldırmaz."

Belli belirsiz gülümsüyor. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, ama her şeyi var."

"Landry. . ."

"Size beyzbol oyunculuğunun benim kimliğim olduğunu söylemiştim. Bu benim nişim. Takımın geri kalanının güvendiği ve taraftarların görmek için geldiği adamım. Bu heyecan verici Dani. Bunun gibisi yok."

"İşte bu yüzden-"

"Cidden," diye gülüyor. "Sadece. Bırak. Ben. Konuşmama. Şansın olacak. Söz veriyorum." Devam etmeden önce başını sallıyor. "Bunun için sadece birkaç yılım kaldı."

"İşte bu yüzden oynamalısın!"

"Bir daha sözümü kesersen ağzını işgal etmenin bir yolunu bulurum," diye söz veriyor, gözleri parlıyor. Ona ters ters bakmaya çalışıyorum ama yapamıyorum ve sonunda gülüyorum. Yine de dizlerimin bağı çözülüyor ve bir sandalye çekip oturuyorum. O da aynısını yapıyor. "Dediğim gibi," diye vurguluyor, "sadece birkaç yılım var, ama bu yıllar nelerden oluşuyor? Seyahat mi? Oteller mi? Belki bir şampiyonluk ve belki birkaç vuruş şampiyonluğu, ama bunların ikisine de zaten sahibim. Bunu düşündüğümde, değiş tokuş, oraya ulaşmak için gerekenler, eskisi kadar çekici gelmiyor."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. "Babam bana tutkusu olan siyasetten ayrıldığını, çünkü annemin bir siyasetçinin karısı olarak yaşamaktan bıktığını söyledi. Bana annemin ondan asla istifa etmesini istemediğini söyledi ama içinden bir ses onun mutlu olmadığını ve bir dönem daha yaşamaktansa onu ve ailesini tercih ettiğini söylüyordu. Dün gece bana gitmemi söylediğinde bunu hatırladım."

"I-" Başlıyorum ama elimi sıkıyor ve duruyorum.

"Geçen yıl sakatlığım nedeniyle kariyerim durma noktasına geldi. Yeniden sakatlanırsam bu yıl da bitebilir. Hatta oraya giderken bir uçak kazasında ölebilirim."

"Öyle söyleme!"

"Yapabilirim. Ve bunlardan herhangi birini düşündüğümde ne düşündüğümü biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Kaçırdığım bir şampiyonluk, maç ya da soyunma odası yok. Seni düşünüyorum. Dani, beyzbolu seviyorum. Bayılıyorum. Ama oynamak benim için bir mutluluk arayışıydı. Beni bütün hissettiren şey buydu. Önemli. İhtiyacım vardı."

Sözlerini dinlerken görüşüm bulanıklaşıyor çünkü ne olacağını biliyorum ve hazırlıklı değilim. Elini sıkıyorum ve sırada ne olduğunu tahmin etmemeye çalışıyorum çünkü yanılırsam işim biter.

"Seninle tanışmak hayatımın yeni bir sezonunu başlatmak gibi Dani. Yeni kuralları ve yeni zorlukları olan yeni bir saha ve bu beni sahadaki dokuz vuruştan çok daha fazla cezbediyor. Benim mutluluğum artık seninle. Sanırım seninki de benimle."

Hareket ettiğimi bile fark etmeden kollarındayım, başım boynunun kıvrımına gömülü.

"Bunu bu sabah Graham'a gösterdim," diye gülüyor, "çünkü size hiç çekinmeden aptal olduğunuzu söyleyebilecek biri varsa, o da odur. O da onay verdi."

Sanki yapbozun her parçası yerine oturmuş gibi. Ağlıyorum ama korku ve üzüntü yerine inançsızlık ve sevinç karışımından ağlıyorum. Bir-sekiz başımı döndürüyor ve uyanmayı ve bunun bir rüya olduğunu öğrenmeyi bekliyorum.

Elleri belimde kilitleniyor. "Umarım bu senin için sorun değildir çünkü eğer değilse, az önce kadrodaki yerimden vazgeçtim," diyerek gergin bir şekilde gülüyor.

Yanaklarını okşuyorum, teni dokunuşlarımın altında pürüzsüzleşiyor. "Emin misin? Kesinlikle yüzde yüz elli milyon emin misin? Çünkü benim yüzümden hayallerinden vazgeçtiğini düşünerek yaşayamam. Ya bu iş yürümezse?"

"İşler yolunda gitmezse, bu yüz ... ne kadar pişman olacağım? Elli milyon mu?" diye gülüyor. "Beyzbol oynadığım için pişman olacağımdan kat kat daha az. Ve" diyor, sırıtırken başını iki yana oynatarak, "G babanı dövdüğüm için beni hapisten çıkarmak zorunda kaldığında çok kızardı."

Gülerek dudaklarından öpüyorum. "Emin misin? Yani, tamamen eminim."

Dili alt dudağının üzerinde geziniyor. "Çikolatalı çörek yediğinden tamamen eminim," diye kıkırdıyor.

Nefes nefese kaldım. "Berbat görünüyorum." Kalkmaya çalışıyorum ve o beni geri çektiğinde zihnimde duşu açmış oluyorum.

"Berbat durumdasın. Bu yüzden iyi olacağımızı biliyorum."

"Nasıl yani?"

"Çünkü tam olarak benim hissettiğim gibi görünüyorsun. Sanki birlikte olmadığımızda dünyanın sonu geliyormuş gibi. Çünkü eğer birlikte değilsek, belki de bitmiştir." Yüz hatları muziplikle parlıyor.

Tekrar ona yaslanıp iç geçirdim. "Seni seviyorum, Landry." "Ben de seni seviyorum, Ryan."

Lincoln

MUTFAKTA DURUYOR, sırtı bana dönük. Koyu renk saçları dün geceden kalma bir dağınıklık içinde, poposunu sadece benim Arrows tişörtüm yarıya kadar örtüyor. Bir elinde kahve fincanı, diğer elinde telefon, ocakta çırpılmış yumurtaları karıştırıyor.

Kapı aralığında durup onu izliyorum. Aradığım şey buydu, hayatımın kayıp parçası ancak diğer her şey ortadan kaldırıldığında görülebiliyordu. Omzumdan yaralandığım için bu kadar minnettar olacağımı hiç düşünmemiştim ama oldum. Tanrım, şükrediyorum.

Yapabileceğim bir oyun, alabileceğim bir darbe, kazanabileceğim bir oyun yok ki bana onunla birlikte olma hissini versin. Ruhumdaki huzur. Kalbimdeki mutluluk. Fark yaratan bir şey yapma hissi.

Beyzbolda başka bir oyuncuydum. Sekiz numaraydım. Bir maaş çeki, artık oynayamayana kadar bilet satmak için bir araç. Ona göre ben her şeyim ve hayatımın sonuna kadar da öyle kalabilirim.

Birlikte kendi imparatorluğumuzu, dünyayı ele geçirmek için kendi ekibimizi kurabiliriz.

"Bu sabah Gretchen'ı aradım," diyor. "İki hafta önceden haber verdim ama hemen ayrılmama izin verdi. Tatil ücretimi falan alamayacağım ama umurumda değil." Mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve sonra kıkırdıyor. "Öyleyim," diye yanıtlıyor telefondaki kişinin söylediklerine. "Çok mutluyum. Ne olacağını bilmiyorum Macie, ama olmam gereken yerdeyim."

Artık dayanamıyorum. İki saniye içinde kollarımı beline dolayarak ona ulaştım. Başını bana yaslıyor ve ben de başının üstünü öpüyorum.

"Hayır, Lincoln Landry adında isimsiz bir bağışçı sayesinde program devam edecek," diyerek gülüyor ve beni dirsekliyor.

"Ben olduğumu söylemedim," diye fısıldadım.

Gözlerini deviriyor. "Macie, gitmem gerek. Yumurtaları yakıyorum."

Vedalaşması için yanından ayrılıyorum ve kendi kahvemi dolduruyorum. Bitirdiğinde bana baktı. "Gretchen hâlâ o bağıştan bahsediyor."

"Ona ben olduğumu söyledin mi?"

Dani'nin gözleri itirafım karşısında parlıyor ama umurumda değil. Benim yaptığımı biliyor. Ya da Graham'ın benim için yaptığını. Her iki şekilde de, aynı fark.

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır," diyor. "Bu program o çocuklar için çok önemli."

"Ya Rockster yine hastalanırsa?" diye sordum. "Adamımla ilgilenmek zorundayım."

Danielle gülüyor ve kahvaltımızı hazırlıyor. Masaya oturuyoruz, ayakları kucağımda. "Ne yaptığımızı biliyor muyuz?" diye soruyor. "Her şey çok hızlı olmuş gibi hissediyorum."

Yumurtadan bir ısırık alıp omuz silkiyorum. "Her şey çok hızlı oldu. En azından bu son kısmı. Ve ne var biliyor musun?"

"O da ne?"

"Bu sabah askere alındığım zamankinden daha mutlu uyandım. Sopanın artık benim ellerimde olduğunu hissediyorum; Arrows'un, babamın ya da belirsizliğin değil. Sopa benim elimde. Ve sallamak iyi hissettiriyor."

Yumuşak gülümsemesi göğsümün tam ortasına çarpıyor. Ona eskiden sahip olduğu tereddüt ve korku olmadan bakmak benim için her şey demek. Bunu dünyaya değişmem.
. ya da on beş milyon dolar.

"Bir işim ya da planım olmadığı için hiç gergin hissetmemem garip mi?"

Gülerek ayaklarını kucağıma sıkıştırıyorum. "Hayır. Ben sana bakarım. Graham bana çok para kazandırdı."

Kıkırdıyor ve dik oturuyor. "Kendi param var, teşekkür ederim. Ama kastettiğim bu değildi. Yani, ne yapıyoruz?" diye omuz silkiyor. "Burada mı kalacağız? Başka bir yere mi gidiyoruz? Şu anda çingene gibiyiz."

"Yeni bir yere başlayabileceğimizi düşünüyordum. Birlikte," diyorum ona. "Benim için neresi olduğu önemli değil. Bir üniversitede koçluk yaparım ya da kişisel beyzbol eğitimi veririm. Ve umarım istediğin o on çocuk için antrenmanlara başlarız."

Gözleri kocaman oldu. "Her seferinde bir adım,

Landry." Ellerimi kaldırdım ve güldüm. "Tamam,

tamam."

Çatalını tabağa bırakıyor ve ağırbaşlı bir ifadeyle bana bakıyor. "Savannah'ya gitmeye ne dersin?"

Zorla yutkunuyorum ve çatalımı da bırakıyorum. "Gerçekten mi? Oraya gitmek ister miydin?"

Başını sallıyor. "Orayı seviyorum. Çok güzel ve ailen orada ve ben ... . Bence güzel olurdu."

"Bunu çok isterim. Kesinlikle çok isterim" diyorum.

Gülümseyerek kahvesine geri dönüyor. "Gerçekten yakında gitmek istiyorum," diyor, dudakları bu sabahki öpüşmelerimizden dolayı hâlâ biraz şişmiş.

"Herkesi arayıp sabah Çiftlik'te olacağımızı haber verebilirim."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Altı hafta sonra

Danielle

"KAHRETSIN!" GRAHAM KÖŞEDEN KAÇIYOR ve benim dengemi daha da bozuyor. Merdiven yana doğru sallanırken tepesini tuttum ve çarpmaya hazırlandım. Geri dönüşü olmayan noktaya gelmeden hemen önce merdiveni tekrar düzleştirdiğinde kurtuldum. Sadece Graham'ın yapabileceği bir şekilde, "Yere yat," diye emrediyor.

"Sadece bu resim burada güzel duracak mı diye bakıyorum." "Linc hangi cehennemde?"

"Tam burada," diye bağırarak koridordan aşağı iniyor. Aşağı inerken omzumun üzerinden bakıyorum ve nefesimi kesiyor. Çıplak göğüslü ve iki dizinde de yırtıklar olan düşük askılı bir kot pantolon giymiş. Üzerine beyaz boya sıçramış ve bir elinde bir tornavida, diğerinde de bir şişe peynir suyu tutuyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor, durumu değerlendirirken. "O merdivene tırmanmadın, değil mi?"

"Siz ikiniz şunu keser misiniz?" Gülüyorum. "Sadece bunun için doğru yer olup olmadığına bakıyorum."

"Sana beni beklemeni söylemedim mi?" "Heyecanlıyım, tamam mı?"

"Ben de öyleyim. Daha önce evime hiç kendi resimlerimi asmamıştım ama bu senin aptal olabileceğin anlamına gelmiyor." Bana uyarıcı bir bakış attı. Graham'ın bana yandan attığı bakışla aynı.

Ellerimi havaya kaldırıp resmi yere bırakıyorum ve merdivenlerin yanında duran pembe kupamdaki içeceğime yöneliyorum. En alt basamağa oturup iki kardeşin konuşmasını izliyorum.

İki haftadır Savannah'dayız. Küçük evimiz aydınlık ve havadar ve ruhumu sakinleştiren büyük bir alana bakıyor. Şimdiye kadar yaşadığım her yerden çok farklı. Mükemmel bir yer. Evim gibi hissettiriyor. Gürültülü ve dağınık ve Landry'ler girip çıkıyor. İnanılmaz bir şey.

"Mallory yarın mı başlıyor?" Lincoln Graham'a sorar.

"Evet." Bir elini kot pantolonunun cebine sokuyor ve bana bakıyor. "Neden benim için çalışmadığını anlamıyorum. İşsizsin falan."

"Senin için çalışmıyor," diye bağırıyor Lincoln, Graham ve beni güldürerek.

"Mallory kim?" Ben soruyorum.

"Sienna'nın aynı okula gittiği bir kız. Sienna'nın muhakemesine güvendiğim gerçeği gözümden kaçmadı ama gerçekten de ne yapacağımı bilemez haldeyim. Üç geçici personelden geçtim. Biri iş yükünü kaldıramadı, bu yüzden yardım etmesi için başka birini gönderdiler ve o ilkinden daha kötüydü. İkincisi geldi, bana öğlenleri kafeinsiz kahveye geçmem gerektiğine dair bir ders verdi ve ben de onu evine gönderdim." Ellerini yüzüne sürüyor. "Uygulamalar korkunç. Berbat. Dışarıda beyni olan biri var mı?"

Omuz silkiyorum. "Belki bu işe yarar."

O da omuz silkiyor. "Buna ihtiyacım var. Günde yirmi saat çalışarak geride kalıyorum. Yardıma ihtiyacım var."

"İçeri gelmemi ister misin?" Lincoln göz kırparak sorar. "Artık senin hatalarını düzeltmeme gerek yok."

Ayağa kalkıp Lincoln'ün yanında yerimi alıyorum. Başımı omzuna yaslayarak Graham'a gülümsüyorum. "Taşınmamıza yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Sadece birkaç telefon görüşmesi yaptım. Koçluk işi için bile aramadım. Üniversite Lincoln'ün emekli olacağını duyunca beni aradı. Her şey kendiliğinden gelişti. Büyütülecek bir şey değil."

"Benim için öyle," diyorum. "Ailen tüm bu olanlar konusunda inanılmaz davrandı - Lincoln'ün emekliliği, bizim buraya taşınmamız, çocukların hayır kurumunu başlatmamız. Hâlâ inanamıyorum."

"Olması gereken bu," diyor Lincoln. "İşler olması gerektiği gibi gittiğinde, her şey aynı hizaya gelir. Olmamız gereken yer burası. Bu çok açık."

Graham ikimizi de izliyor ve güldüğünü gizlemeye çalışıyor. Onu hâlâ tam olarak anlayamadım ama ondan hoşlanıyorum. Sadece onu neyin harekete geçirdiğini bilmiyorum.

"İkinizi yalnız bırakayım. Pazar yemeği için Çiftliğe geliyor musunuz?" diye soruyor kapıyı açarken.

"Orada olacağız," der Lincoln ona.

İleri geri fısıldaşıyorlar, ben de merak ediyorum ama zorlamıyorum. Bu hala öğrenmekte olduğum bir şey, kardeşler arasındaki dinamikler.

Graham küçük bir el sallayışla, "Sonra görüşürüz," diyor ve sonra gözden kayboluyor.

Lincoln yerde bana doğru yürüyor ve tam önümde duruyor. "Gelip çalışmalarımı incelemek ister misin?"

"Seni incelemek isterim," diye takılıyorum.

Elimi tutuyor ve beni koridordan geçirip yatak odamıza götürüyor. Kutular hala her yere yığılmış durumda ve yatağımız dağınık çünkü ondan uzak duramıyoruz. Bu mükemmel.

Tornavidayı yere bırakıyor ve ayağa kalkıp bana hınzırca bakıyor. Elinde bir kutu peynir var.

"Ne yapıyorsun?" Gülüyorum.

"Bu şeyi seviyor musun?"

"Hayır. O sahte peynir, Landry."

"Dün Huxley markette arabaya atana kadar bunun varlığından haberim yoktu." Ağzına biraz atıyor ve sırıtıyor. "Gördün mü? Harika."

"Karın kasların harika," diyorum parmağımı karnını kaplayan tümseklerde gezdirerek. Ben onları okşadıkça geriliyorlar.

"Üzerindeki peyniri yalamak ister misin?" "Hayır," diye gülüyorum.

"Hadi ama. İstediğini biliyorsun. Sorun yok."

"Peynir seksi değil, Landry."

"Bu teknik olarak peynir değil. Bu sahte peynir."

"Aynı şey."

Dizlerim yatağın arkasına çarpana ve ben şiltenin üzerine yığılana kadar beni destekliyor. "İyi," diyor, uzanıp Wrecked tour tişörtünü yukarı çekiyor. "Ama hoşuma gidiyor ve artık beyzbol antrenmanı yapmadığım için istediğim kadar yiyebilirim."

"Sakın buna bir şey bulaştırma," diye nefes nefese kaldım. "Stone Lockhart buna dokundu. Üzerinde nefes aldı. Belki de teri değmiştir."

"Onu binlerce kez yıkadım, Dani. Duygusallaşma."

"Riske atmayalım. O çok güzel. Sonsuza kadar bu tişörtle yaşayabilirim."

"Birincisi, yakında büyüyeceksin. İkincisi, Arrows formalarım ne olacak? Onlar için duygusallaşmak istemiyor musun?"

İç çekiyorum ve kirpiklerimi kırpıştırıyorum. "Onu Nashville'de canlı izlediğimde, sana yemin ederim Stone bana baktı. Tam bana, Landry."

"Siz ve lanet olası rock yıldızlarınız."

Daha ne olduğunu anlamadan, karnımdan aşağıya bir sıra sahte peynir püskürtürken kıkırdama krizine giriyorum. Eğiliyor ve dili şiş göğüslerimin hemen altından göbeğimin hemen üstüne kadar tenimi okşuyor. Duraklıyor, bana bakıyor, ben de ona. Tatlı bir gülümsemeyle birbirimize bakıyoruz ve göbeğime bir öpücük konduruyor.

"Biri gitti. Dokuz kaldı," diye fısıldıyor.

"Daha fazla saymadan önce ilkini bitirelim," diye kıkırdıyorum.

"On çocuk isteyen sendin. Ben sadece sana istediğini veriyorum. Ve," diyor, parmakları kotumun düğmelerinde gezinirken, "ellerimi senden uzak tutamıyorum."

Kalçalarımı kaldırıyorum, böylece onları aşağı kaydırabiliyor. Yere inince, üzerimde geziniyor.

"Ne yapıyorsun, Landry?"

"Sayı vuruşu için hazırlanıyorum." Ve yapıyor da.

Son

Graham Landry'nin kitabı Switch 2017'de çıkacak.
Goodreads rafınıza BURADAN ekleyin

About the Author

USA TODAY VE AMAZON TOP 10 Çok Satan yazarı Adriana Locke kitaplarla yaşıyor ve nefes alıyor. Diğer yazarlar tarafından yaratılan kusurlu kötü çocuklarla yıllarca süren hafif takıntılı ilişkilerden sonra, Adriana kendi kötü çocuklarını yarattı.

Kocası, oğulları ve iki köpeğiyle birlikte Orta Batı'da yaşıyor. Zamanının büyük bir kısmını çocuklarıyla oynayarak, kahve içerek ve yemek yaparak geçiriyor. Hava güzelse onu dışarıda bulabilirsiniz ve cebinde her zaman bir parça şeker vardır.

Adriana ile iletişime geçin

Web sitesi | Facebook | Twitter | Google+
Pinterest | Instagram | Goodreads | Spotify
SnapChat-adrianalocke

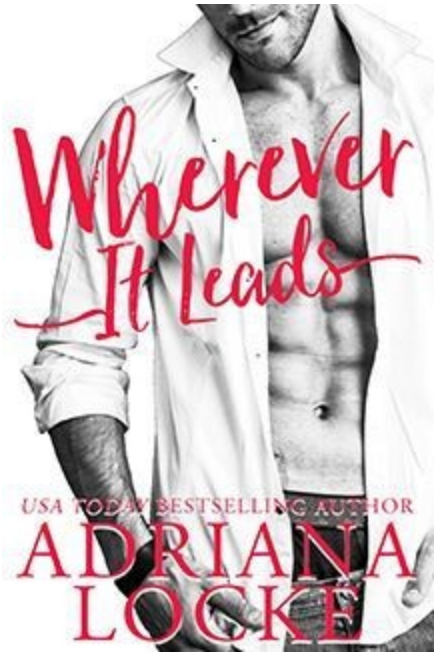
Adriana'yı tüm sosyal medya platformlarında bulabilirsiniz. Onu en sık kullandıklarınızda arayın!

Web sitesi güncel bilgiler, silinmiş sahneler ve daha fazlası için gidilecek yerdir. **www.adrianalocke.com** adresine göz atın**.** Aylık olarak gönderilen, haberler, resimler, eğlence ve hediyelerle dolu haber **bültenine** kaydolmayı unutmayın.

Eğer Facebook ya da Goodreads kullanıyorsanız, iyi haberlerim var! Adriana'nın her iki yerde de okuyucu grupları var. **Books by'a** katılın

Adriana Locke (Facebook) ve **All Locked Up** (Goodreads) ve yazarla kitapla ilgili her şey hakkında günlük sohbet.

Yine Adriana Locke'un yazdığı **Wherever It Leads** kitabından bir alıntı için devam edin.

One

Fenton

"Ona dün mesajını aldığımı ve bana sakso çekmesine ihtiyacım olmadığını söyleyin. Ama teklifi için teşekkür et."

En yakındaki alışveriş arabasını kapıp telefonu omzuma yaslıyorum. Neredeyse sert kaslarımdan kayıyor, egzersiz yorgunluğu ve iş stresinin karışımı sırtımda bir dükkan kuruyor.

Duke telefonda iç geçiriyor, hayal kırıklığını gizlemeye bile çalışmıyor. "Fenton, bu doğru değil," diyor, sesinde yoğun bir öfke var. "Sana sakso çekmeyi o istemedi."

"Belli ki bu doğru değil. Sadece bunu inkar etmesini duymak istiyorum."

"Ne var biliyor musun? Aradığımı unut. Ben kendim bir yanıt bulurum."

"Bu muhtemelen şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir."

Duke tekrar iç geçiriyor, bu sefer daha yüksek sesle. Onu işe aldığımdan beri uğraşılması gereken bir pislik olduğuma eminim, ama ona neye bulaştığı konusunda yeterince uyarıda bulundum. Başa çıkması için işe alındığı tüm bu durum başından beri tam bir karmaşaydı. Bir sorunu çözebilecekken elinizin kolunuzun bağlı olmasından ve sorunun var olduğunun söylenmesinden daha can sıkıcı bir şey olamaz. Var olduğunu biliyorum. Son derece farkındayım ve kimse bu sorunun çözülmesini benden daha fazla isteyemez.

"Onlara sadece durumun değişmediğini
söyleyeceğim." "Bunu ben halledebilirdim,"
diye ısırdım.

"Biliyorum. Biliyorum."

"Ve bana izin vermediler."

"Biliyorum."

"Bildiğinizi biliyorum. Bu bilginin bir kısmını onlara aktarmaya çalışın. Şu anda onların kurallarına göre oynuyorum, ama sabırlarını kaybetmeye başlıyorum-"

"Fenton, onların kurallarına göre oynamak zorundasın. Aksi
takdirde-" "Mağazaya gidiyorum," diye araya giriyorum.
"Servis
bok gibi olacak."

"Sonra konuşuruz," diyor Duke, yine de konuşmayı bitirmeye hazır ve hat kapanıyor. Telefonumu siyah atletik pantolonumun cebine sokuyorum. Çenem zonkluyor, bu sabahki antrenmanın verdiği heyecan artık yok.

Elmaları inceleyen sinirli bir adamın gözlerini görmezden gelerek, etkileşimden kaçınmak için arabamı sola kaydırıyorum. Market alışverişimi yapmak için neden bugünü seçtiğime dair hiçbir fikrim yok. Hizmetçim tatilden dönene kadar üç gün bekleyebilirdim.

Elmalardan ve müşteriden yayılan negatif enerjiden uzak durarak muzlara doğru yöneliyorum. Duke ofisten arayıp Cumartesi sabahımı mahvetmeden beş dakika önce sahip olduğum iyimserliği bulmam gerekiyor.

Muzlar organik ve mükemmel olgunlukta, bu yüzden podyumdan bir demet koparıyorum. İtmeye başlıyorum ama ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bilinçaltımda bir huzursuzluk dalgası yayılıyor. Adımımın ortasında durup mağazanın etrafına bakıyorum. İnsanlar kendi işlerine bakıyor, sıra dışı bir şey yok. Suçluyu gördüğümde tekrar uzaklaşmaya başlıyorum. Bir muz demetinin arkasından siyah bir plastik parçası görünüyor, tepedeki ışık ondan sekiyor ve gözüme çarpıyor.

Ürünlerin arkasına uzandım ve siyah bir cep telefonu çıkardım. Elimde çeviriyorum, hiç de kötü görünmüyor. Alttaki yuvarlak düğmeye basıyorum ve ekran aydınlanıyor.

Muhtemelen benden birkaç yaş küçük iki güzel kız bana bakıyor. Yirmili yaşların ortalarında diyebilirim. Koyu renk saçlı olan, beyaz bikinisinin içinde barış işareti yapıyor. Çok seksi. Ama benim dikkatimi çeken sarışın olan. Kumsalda şortu ve atletiyle bağdaş kurmuş oturuyor, saçları dar omuzlarına dökülüyor. Vücudu örtülü, duruşu ağırbaşlı ama onda tam olarak tanımlayamadığım çarpıcı bir şey var. I

Neredeyse başka tarafa bakamıyorum. Mavi-yeşil gözleri benimle alay ediyor, düpedüz baştan çıkarıcı bir bakışla beni kızdırıyor. Özgüveninin ardına gizlenmiş kırılganlık dokunuşları ilgimi çekiyor, sesini duymak ve ne düşündüğünü bilmek istememe neden oluyor.

Kanımı kaynatan sıcaklığa rağmen saçmalığıma gülerek dükkânı tekrar gözden geçiriyorum. Kimse telefonu arıyor gibi görünmüyor.

Tekrar aşağı bakıyorum ve bakışlarım hemen sarışına gidiyor. Kalçasının kıvrımı başparmağımı ekranın üzerinde kaydırıyor.

Telefonu yönetime teslim etmeliyim. Yapılacak en mantıklı ve sorumlu şey bu.

Ayaklarım hareket etmiyor.

Telefonunuzu muzların arasında kaybetmek pek de sorumluluk duygusu uyandırmıyor.

Derin bir nefes alarak seçeneklerimi düşündüm. Kayıp Eşya Bürosu'na teslim edebilir ve aramaya gelirse gerçekten ona vermelerini umabilirim. Ya da . . . Onunla kendim iletişime geçmeye çalışabilirim.

Kendinize iyilik meleğini oynadığınızı söylemeye devam edin.

Ürün sergisine yaslanarak hızlı bir analiz yapıyorum. Yardım Masası'nda bulma ihtimali çok yüksek değil. Belki yarı yarıya. Torbacı çocuğun biri muhtemelen kilit ekranını görecek ve onu tuvalete götürüp otuz bir çekecek. Bunun olasılığı olağanüstü. Şifreyi kırma ihtimalim de çok yüksek değil ama mümkünse geri alma şansını büyük ölçüde artıracaktır.

Ve o gözleri şahsen görme şansı.

0000'a yazıyorum.

Ekranda "Tekrar deneyin" yazısı
yanıp söner. 1234.

"Tekrar dene."

Dirseklerimle arabayı müşteri hizmetleri masasına doğru yönlendirirken, son denememi yapmadan önce olası şifreleri gözden geçiriyorum. Beni tamamen kilitlemeden önce son bir şansım daha var ve işi Bagger Boy'a ve onun tuvalet molasına bırakmaktan başka çarem yok.

1111'i seçiyorum, başka bir aşırı kullanılan şifre.

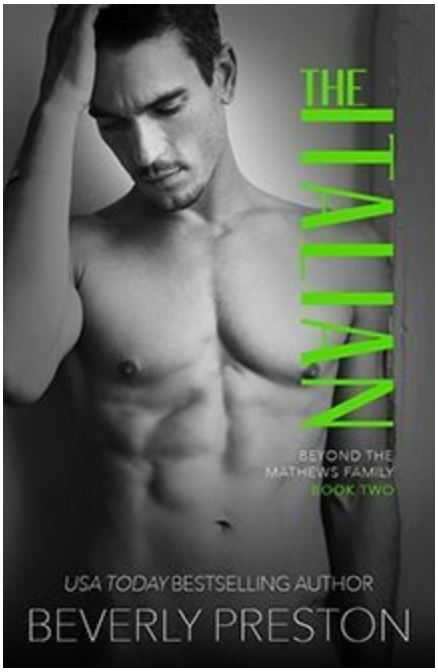
Bir tık sesi geliyor ve kilit ekranı açılıyor. Telefon elimde gidip geliyor, çenem inanamayarak düşüyor. İşe yaramıştı. Ana ekran, keşfedilmeyi bekleyen parlak altın duvar kağıdının üzerinde uygulamalarla dolu.

Yapmalı mıyım, yapmamalı mıyım?

Başparmağım fotoğraf albümünün üzerinde geziniyor ve ilk fotoğrafı görüyorum.

Kesinlikle yapmalıyım.

ŞİMDİ MEVCUT!

CHAPTER ONE

"KAL," dedi günahkâr bir ses tonuyla ve başını döndürdü.

"Yapamam." Hope bir ayağının üzerinde sallanırken diğer ayağını

deri çapraz Louboutin siyah topuklu ayakkabısı. Antonio'nun boy aynasındaki yansımasını yakalayan kadının ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Çırılçıplak, yatağa yayılmış, buruşuk ve sıcak bir halde yatıyor, kadının ayak bileğindeki küçük tokayı takmak için eğilmesini ilgiyle izliyordu.

"Rimani Qui?" Antonio isteğini İtalyanca tekrarladı, aksanının çekiciliği sarhoş edici ve güçlüydü. Onun hafif-

Şakacı tekliflerle dolu gri gözler, pencereden içeri süzülen sabah güneşinin altında parlıyordu.

Sesini kaplayan pişmanlık duygusunu gizlemeye çalışarak, istemsiz bir kahkaha attı. "Seyahatimi çoktan uzattım. Eğer daha fazla kalırsam patronum onun parasıyla tatile çıktığımı düşünebilir."

Aklını başında tutmak için her türlü soğukkanlılığı göstermesi gerekiyordu. Hope'un seyahatleri sırasında karşılaştığı tüm aşıklar arasında, Antonio her zaman ayrılması en zor olanıydı.

Antonio Giovanni, kadınların hayalini kurduğu tüm erkeklerin timsaliydi. Uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı; aksanıysa peşinde baygın kadınlar bırakacak kadar seksiydi. Adam karizmasını ince ipek bir takım elbise gibi taşıyordu. Kusursuz ve tüm doğru yerlerde mükemmel bir şekilde kalıplanmış, kusursuz dış görünüşün altında neyin saklı olduğunu merak etmenize neden olacak kadar gizli bırakılmış.

"Si, sanırım biraz dinlenmeye ve rahatlamaya ihtiyacın var. Yatağa geri dön, güzelim."

Burnundan uzun bir nefes çekerek, onun yanında, altında, üstünde kıvrılıp bir hafta sürecek Toskana randevusunu hayal etti. Hope'un kirpikleri bu lezzetli görüntü karşısında tozlanarak kapandı. Baştan çıkarıcı.

"Gerçekten gitmeliyim yoksa Tracy ile olan toplantıma geç kalacağım. Yengenizin önünde kendimi utandırmak istemiyorum."

Bavulunun uzatılmış sapından tutarak kapıya doğru ilerledi. Antonio sırt üstü döndü. Bir kolunu başının üzerine uzatarak onu kalçasından yakaladı ve koşuşturmasını durdurdu. Onun azmi karşısında göğsünde kısık bir kahkaha yükseldi.

"Çok zamanınız var. Tracy dokuz ile on arasında ofisinde olacağını söyledi." Antonio güçlü elini kadının çivit rengi şal elbisesinin eteğinin altından geçirdi. Başparmağı kızın çıplak kalçasında akılsızca oynayarak omurgasında bir ürperti uyandırdı. "Ve saat daha sekiz buçuk. Gitmeden önce seninle ilgilenmeme izin ver."

"Saat dokuzda orada olmalıyım, aksi takdirde kalkışımı zamanında yapmak için çok geç kalmış olacağım ve uçağımı tekrar kaçıramam." Uzun, güçlü parmaklarının bacağının arkasına dolandığını ve dizleri ipek yatağa dayanana kadar onu kendine çektiğini hissederek sesi kısıldı. Uyluklarının iç kısmındaki tatlı ve heyecan verici hafif ağrılar bir önceki geceyi hatırlatıyordu.

Topuklarını şilteye geçiren Antonio, başı kenara düşene kadar vücudunu büyük boy yatakta ilerletti. Bembeyaz çarşaf bilerek kalçalarına kadar inmiş, kasıklarındaki koyu renkli, kesilmiş kılları ortaya çıkarmıştı. Cennet, ipeksi çarşafların hemen altında uzanıyordu.

Dudaklarından küçük, hüzünlü bir takdir iç çekişi süzüldü, adamın zayıf vücudunu ve yontulmuş karın kaslarını inceledi. Nefes kesici derecede mükemmel görünüyordu.

"Evet. Uçağını tekrar kaçırmana neden olmak istemem." Sesi hiç de pişmanlık duymuş gibi gelmiyordu.

"Yalancı," diye alay etti, kulaklarında çınlayan nabızdan kendi sesini zar zor duyabiliyordu. "Sanırım bana işkence etmeye çalışıyorsun."

"Si, sana bütün gün işkence edebilirim. Kal," diye mırıldanarak dış uyluğundan nazikçe bir ısırık aldı.

Ona gülümsedi ve parmaklarını kalın, siyah saçlarında gezdirdi. Eğer önümüzdeki altmış saniye içinde gitmezse,

altmış bir yaşındayken yüzünü okşuyor olacaktı. Altın sarısı bukleleri omzuna dökülürken belinden kavradı ve adamın kirli çenesinin kenarına uzun bir veda öpücüğü kondurdu.

"Çok güzel," diye mırıldandı. Gevşek saçlarını yüzünden iterek döndü ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Ağzını alarak öpücüğü derinleştirdi, dilleri pürüzsüz, usta işi bir baştan çıkarma sanatıyla dans ediyordu. Talepkâr ama eğlenceli kışkırtıcı baskı, kadının boğazından alçak bir inilti çıkardı.

"Çav," diye fısıldadı onun kulağına pişmanlıkla.

"Bir dahaki sefere İtalya'ya geldiğinizde bana e-posta gönderin. Ciao, bella."

Hope burnunun ucunu onunkine değdirerek gülümsedi. Baş aşağı duran bakışları Hope'unkilerle birleşti ve kapıdan çıkmadan önce gümüşi grinin son birkaç bakışını da içine çekti.

Güzel, bozulmamış Toskana kırsalında ilerlerken Hope, Antonio'nun ailesinin malikânesinin muhteşem manzarasını takdir etti. Sessiz safran rengine bürünmüş iki şato, arazinin her yükselişini ve alçalışını takip eden dönüm dönüm yemyeşil üzüm asmalarıyla ayrılmıştı.

Kiralık araba, çıkıntı taşla kaplı iki devasa sütun arasında ilerlerken durdu. Girişin üzerinde, yeni adları Castello Giovanni Vineyards & Amore Mio Winery and Inn'i ilan eden büyük bir çelik kiriş uzanıyordu.

Şaraphane ve han yeni eklemeler olsa da, üzüm bağı yıllardır onun radarındaydı. Hope Tidwell, Amerika Birleşik Devletleri'nin en büyük büyük mağazalarından birinde yabancı şarap alıcısı olarak çalıştı. Dünyayı dolaştı,

Perakendecilerine olağanüstü fiyatlarla sunabilecekleri en iyi şarapları bulmak için her kıtayı araştırıyordu. Bazıları onu usta bir sommelier olarak görse de o kendini yetenekli damak tadına ve harika şarapları tanıma becerisine sahip basit bir şarap alıcısı olarak görüyordu. Ve Giovanni ailesi harika şaraplar yapıyordu.

Ağaçlarla çevrili yolu takip ederek, şirin bir köy sanılabilecek kadar büyük, geniş arazinin önüne park etti. Kalın ahşaptan yapılmış devasa bir kapı ve elle dövülmüş ferforje demir menteşeler, kesme taştan devasa bloklardan yapılmış iki uzun kulenin arasına yerleştirilmişti.

Antonio ile beş yıl önce İspanya'da bir şarap tadım etkinliğinde tanıştı. Birlikte kaliteli şarabın, nefis İspanyol mutfağının ve birbirlerinin tadını çıkararak muhteşem bir hafta sonu geçirdiler. O zamanlar Castello Giovanni, dünyanın çoğu tarafından bilinmeyen küçük bir üzüm bağıydı, ancak tüm İtalya'daki en lezzetli şaraplardan birini yaptığı için yerel olarak ünlüydü. Beşinci nesil bir şarap üreticisi olarak, küresel şarap pazarında derin bir etki yaratmak, ailesinin adını ve itibarını dünya çapında genişletmek gibi büyük fikirleri vardı. Tüm hayalleri gerçek oluyordu. İki arazinin birleşmesi İtalya'nın en prestijli bağlarından birini yarattı ve Castello Giovanni kısa süre önce Yılın Süper Toskana Şarabı seçilerek saygın bir ödül aldı.

Şato, Toskana'nın en yeni şarap imalathanelerinden birini ziyarete gelen turistlerin günlük telaşı için hazırlık yapan işçilerle dolup taşıyordu. Hope yıpranmış, taş döşemeli bir patikada yürürken, topuklarının tıkırtısı eskimiş tuğlalarla süslü kemerlerin altında yankılanıyor, şatonun kendi mimarisine göre restore edilmiş halini görüyordu.

Uzakta, bir düzine kristal vazoya kar beyazı ortancalar ve al pembe güller yerleştiren Tracy'yi gördü. Yanındaki yakışıklı adam yanağına uzun bir öpücük kondurdu. Hope tanıştırılmadan Antonio'nun kardeşini hemen tanıdı. Aynı uzun boylu, zayıf yapılı, karizmatik gülümsemeye ve gümüşi gri gözlere sahipti. İki adam arasındaki benzerlikler esrarengizdi.

Tracy onu parlak bir gülümseme ve dostça bir el sallamayla karşıladı. "Merhaba Hope. Gelebilmene çok sevindim. Kocam Vincent'la tanıştın mı?"

"Hayır, henüz fırsatımız olmadı."

"Ciao." Vincent onun elini hafifçe iki elinin arasına aldı. Avuç içlerindeki nasırlar, kardeşiyle arasındaki tek ayırt edilebilir farktı. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

"Ben de memnun oldum."

"Koşmaktan nefret ediyorum ama ben de tam çıkmak üzereydim." Vincent özür dileyen bir gülümsemeyle kendini affettirdi.

"Hoşça kal," dedi, adam uzaklaşırken kardeşlerin sırtlarının, uzun kaslı bacaklarının ve belde sivrilen geniş omuzlarının benzerliğini kayıtsızca inceleyerek. Tracy'ye dönerek, "Uzaktan bakınca Antonio olduğuna yemin edebilirdim," diye itiraf etti.

"Birbirlerine benziyorlar ama tamamen zıt kutuplar," dedi Tracy alaycı bir sırıtışla ve Hope'u dostça kucakladı. "Seattle'a dönmeden önce uğradığın için teşekkürler. Bunun zaten uzun olan gününüzü daha da uzatacağını biliyorum."

"Burası nefes kesici bir yer," diye iltifat etti Hope, geniş gözlerle mülke bakarken. "Yenileme çalışmaları gerçekten göz kamaştırıcı."

"Teşekkür ederim." Tracy'nin yanakları gururla kızardı. "Amacımız, otantik hissi korumak için eskiyi yeterince korumak, ancak yeni bir beş yıldızlı tesiste bulabileceğiniz tüm lüks, modern olanakları sunmaktı. Oldukça büyük bir emek harcadık."

"O zaman sanırım bu isim uygun." Hope alçı duvarda asılı duran, üzerinde Amore Mio Şaraphanesi yazan ve İngilizce'de Aşkım anlamına gelen bir ok bulunan küçük tabelayı işaret etti. "Tutkunuz kesinlikle parlıyor."

"İnanılmaz bir yolculuk oldu. Tüm sıkı çalışmalar ve uzun saatler güzel bir şekilde karşılığını verdi. Şu anda günde iki düğüne ev sahipliği yapıyoruz ve takvimimiz önümüzdeki on sekiz ay için şimdiden yüzde yetmiş kapasiteye yaklaşmış durumda. Çok yoğun bir yıl olacak."

"Muhteşem yeni etiketinizin yakında iki yüz bin şarap meraklısının masasını süsleyeceğini unutmayalım." Hope, ziyareti sırasında henüz düğmelerini iliklediklerini anlaşmaya atıfta bulunarak, ABD genelinde altı yüzden fazla depo mağazasına dağıtılacak yirmi bin kasa şarap siparişi verdi. "Sizin için heyecan verici bir yıl olacak."

Tracy endişeli bir baş hareketiyle onayladı. Koyu kumral saçları mavi gözlerini vurguluyordu. "Seni gezdirmeyi çok isterim. Uçuşunuzdan önce yeterli zamanınız var mı?"

"Yaklaşık bir saatim var. Görmeyi çok isterim."

Son birkaç yıldır toplantılar hep yandaki üzüm bağında yapılıyordu ama o restorasyonun ilerleyişini uzaktan izliyordu. Neyse ki han bu gezi için rezerve edilmişti ve Hope üzüm bağından çok da uzak olmayan şirin bir köyde kaldı. Hope'un handa kalmak istemediğinden değil; sadece bu gerçeği ifşa etmemeyi tercih ediyordu.

ve Antonio sevgiliydiler. Seks yapıp anlatmamayı kariyerinin başlarında öğrenmişti. Aşk hayatını gizli tutmak için elinden geleni yapmıştı.

Tracy, Hope'a rengârenk bahçeler arasında yer alan şirin avlularda eşlik ederek kalenin samimi ayrıntılarına işaret etti. Han şık Toskana mobilyalarıyla zevkli bir şekilde dekore edilmiş, orijinal ahşap kirişli tavanların altında harika bir şekilde döşenmişti. Heyecan her kelimesine yapışmıştı. "Tur grupları için haftada üç kez otantik İtalyan mutfağı yemek kursuna ev sahipliği yapıyoruz, ayrıca yaz aylarında avluda caz geceleri düzenliyoruz. Liste uzayıp gidiyor. Eve bu kadar çabuk dönmek zorunda olmanız çok kötü."

"İnanın bana, daha uzun kalmak isterdim ama yarından sonraki gün kaçırmamam gereken bir toplantım var. Gerçek bir tatile ihtiyacım var. Her zaman kendime geri döneceğime ve işim için seyahat ettiğim pek çok harika yeri ziyaret edeceğime dair söz veriyorum ama bu asla gerçekleşmiyor. Ne zaman birkaç gün izin alsam, kendimi evde dinlenirken buluyorum."

"Bu kadar çok seyahat etmekten hiç yorulmuyor musunuz?"

Bu masum soru Hope'un bir an için nutkunun tutulmasına neden oldu. Son on yıl boyunca aynı soru ona sayısız kez sorulmuştu ve her seferinde omuzlarına biraz daha ağır bir yük binmişti. Görünüşte basit bir soru olsa da, kemiğini kimsenin bulamayacağı k a d a r derine gömen bir köpek gibi bilinçaltına işlemişti.

Tracy cevap beklemeden devam etti: "Hiç kök salmayı düşündün mü?"

"Pek sayılmaz. Palmiye ağacı gibiyim... köklerim yok," diye şaka yaptı, rahatsızlığını gizleyerek. Hope bakışlarını kaldırdı ve gözleri

çarpıştı. Tracy'nin yüzünde meraklı bir gülümseme belirdi. "Bekle, bana iş mi teklif ediyorsun?"

"Ben sadece ... suları test ediyorum." Sesinde baş döndürücü bir heyecan vardı. Tracy gevşek bir saç tutamını kulağının arkasına kıvırdı, başparmağıyla parmağı arasında lobu sıkıştırırken durakladı ve çekingen bir şekilde ovuşturdu. "Bu noktaya kadar, üzüm bağı ve şaraphane birleşik bir varlıktı. Tabii ki yine öyle olacak, ancak arazinin daha düzgün işlemesini sağlamak için işleri biraz çeşitlendirmeyi planlıyoruz. Vincent şarap yapımıyla ilgileniyor, Antonio Castello Giovanni'de pazarlama ve ihracatı denetliyor ve ben de en önemli mücevheri alıyorum. Amore Mio Şaraphanesi ve Oteli. Zeki ve hevesli insanlardan oluşan bir ekip, deyim yerindeyse bir aile kuruyorum ve sizin de bu işe çok uygun olduğunuzu düşünüyorum."

Göğsünde minnettar bir gurur duygusu kabardı ve yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Vay canına. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim."

"Şarapla ilgili her şeyin ötesinde iş konusunu hiç konuşmadık. İtalya'dayken seninle yüz yüze konuşmak ve bulunduğun yerden memnun olup olmadığını görmek istedim."

"İnanılmaz derecede gururlandım. Gerçekten," diye mırıldandı usulca. Antonio'nun bu teklifle bir ilgisi olup olmadığını merak ederek düşüncelere daldı. Hiç sanmıyordu. Olsa olsa, onun şaraphanede çalışması fikri karşısında paniğe kapılırdı. İkisi de uzun vadeli ilişkilere yatırım yapmıyordu. Toskana kırsalında gündelik, tutku dolu, üç yılda bir yapılan bir kaçamağın rahatlığı her ikisine de eşit derecede cazip geliyordu.

"Dünyayı dolaşıp en iyi şarapları tadıyorum. Bu Amerikan nüfusunun dörtte biri için rüya gibi bir iş."

şaka yaptı. "Çoğunlukla işimi seviyorum. Yani her işin kendine göre sorunları var ama ben orada mutluyum."

"Sana sahip oldukları için şanslılar." Tracy büyük bir metanet göstererek ısrar etti: "Dürüst olacağım Hope, bu iş için düşündüğüm tek kişi sensin. Burası benim ilk çocuğum gibi ve burayı yönetecek kadar güvendiğim başka birini düşünemiyorum. Çalışkansın, hırslısın, çalışkansın ve buranın cazibesine cazibe katacak rahat bir tarzın var."

"Tracy, bana güvendiğin için onur duydum-"

"Hayır demeden önce birkaç hafta düşün," diye ikna etti. "Tatil sonrasına kadar pozisyonu doldurmayı beklemiyorum. Ayrıntılı bir paket hazırlar hazırlamaz size e-posta göndererek temel şartları, iş sorumluluklarını, unvanı, maaşı, tatili vs. açıklayacağım."

"Sana hiçbir söz verememem." Hope'un işini bırakıp İtalya'ya taşınmaya hiç niyeti yoktu. Ancak Tracy karşısında bu kadar umutlu görünmezken hayır demek daha kolay olacaktı. "Ama bakacağım."

Hope'un pek çok arkadaşı onun kariyerini kıskanıyordu. Gerçek hayatlarının felaketlerinden kaçıp dünyayı jet hızıyla dolaşmayı, Fransa, İtalya, İspanya, Şili ve daha birçok ülkenin sakin köylerini ziyaret etmeyi, en iyi şarapları tatmayı ve muhteşem erkeklerle spontane aşk ilişkilerinin tadını çıkarmayı hayal ediyorlardı. Bazıları için bu rüya gibi bir işti. Ya da en azından dışarıdan bakıldığında böyle görünüyordu.

Zaman zaman göz alıcı bir yaşam tarzı olsa da, gerçekte havaalanlarına, taksilere ve otel odalarına girip çıkan yoğun bir program yaşıyordu. Kız arkadaşlarının onu baştan çıkarması kolaydı.

ve ROMANTİZM . o hepsi . . . özellikle Eğer sen iki yaşındaki bir çocuğa tuvalet eğitimi vermekle kıyaslıyorlardı.

Ancak Hope Tidwell romantik biri değildi.

The Italain'i BURADAN Edinin

Acknowledgements

Her şeyden önce, bu yolculuğa devam etmem için bana cesaret, araçlar ve inanç verdiği için YARATICI'YA TEŞEKKÜR EDERİM.

Aileme, Bay Locke'a, küçüklere, anneme ve Peggy'ye ve Rob: İnanılmaz desteğiniz için teşekkür ederim. Benim en iyi ve en kötü yanlarımı görüyorsunuz ve yine de yüzde yüz arkamda duruyorsunuz. Bu muhteşem insan grubunun içine düştüğüm her gün Tanrı'ya şükrediyorum. Hepinizi seviyorum. Çok seviyorum.

Ekibime, Kari (Kari March Designs), Lisa (Adept Edits), Christine (Type A Formatting), Kylie (Give Me Books): Yine başardık! Takvimlerinizde benim için yer olup olmadığını sorduğumda bana her "Evet!" dediğinizde onur duyuyorum. Sizler bu işin en iyilerisiniz. Benimle tekrar çalıştığınız için teşekkür ederim.

Beta ekibime, Jen C, Susan, Jen F, Carleen, Candace, Joy, Ashley, Michele: Benim için yaptıklarınız için dünyada ne kadar teşekkür etsem azdır. Zamanınız, ilginiz, gözleriniz, sevginiz, hepsini bolca veriyorsunuz. Umarım bunun ve sizin benim için ne kadar önemli olduğunuzu biliyorsunuzdur.

Yöneticilerim Jen C, Jade, Tiffany ve Stephanie'ye: Her gün beni güldürüyorsunuz. Odaklanmamı sağlıyorsunuz. Beni GIF yağmuruna tutun. (Konserlerde video çekin-ha!). Gruplarımın çalışmasını sağlayın. Goodreads'imi düzeltin. Sensiz, ben bir karmaşayım. Sensiz bu tren durur. Sensiz kalbim üzgün olur. Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim.

Mandi'ye: Sen benim için pek çok şeysin. Kolay arkadaşım, Pres'im, mantığımın sesi (bazen, bazen değil) ;) Bana her zaman inandığınız, beni güldürdüğünüz, içimi dökmeme izin verdiğiniz ve beni eğlendirdiğiniz için teşekkür ederim. #ELC

Lisa, Jade ve Alexis'e: Sizler benim hayatımın bir parçasısınız.

. Ish. (Ne yaptığımı gördün mü?) Her an her şey için sana güvenebilirim. Şakalar, kahkahalar, grafikler, çay. ;) Teşekkürler kızlar. MUAH!

Gerçek Danielle'e: Beyzbolla, terle, seyahatlerle ve kahkahalarla dolu bir yaza daha. Xo

Mary Ruth'a: Lincoln Landry'ye olan sevginiz en başından beri vardı! Desteğiniz, heyecanınız ve dostluğunuz için teşekkür ederim. Ve harika Oklar logosu için.

Blog yazarlarına: Bunu mümkün kılan şey sizin tutkunuz. Yazılı kelimelere olan sevginiz hikayelerimi okuyucuların ellerine ulaştırıyor. Yaptığınız şey inanılmaz. Bana bir şans verdiğiniz, kelimelerime bloglarınızda ve kalbinizde yer verdiğiniz için teşekkür ederim. Tahmin edemeyeceğiniz kadar minnettarım.

Adriana Locke ve All Locked Up'ın kitapları: Mutlu yerlerim! Yüzüme bir gülümseme, sesime bir kahkaha ve arkama bir ateş koydunuz. Pek çok şey için teşekkür ederim ama her şeyden önce her bir arkadaşlığınız için.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.